Q2,

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIↃ IↃCCXC

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA 4230
A2
1785 v. 6

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἦ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ 1 ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φὴς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ

1 ΕΙΚΟΝΕΣ) Vid. Schol. 1 ΥΠ. ΕΙΚ.

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid uſu veniebat his, qui Gorgonem vidiſſent, quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim.

Pol. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum,

πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις. εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

1 Σίπυλον) Ὄρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. V.

ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigeſcere.

Lyc. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis, quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe ſi videas: ſi vero ipſa quoque te adſpiciat, qua ratione ab illa abſcedes? Revinctum enim te, quorſum voluerit, abducet, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; 2

ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξω, παρὰ τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Deſine, Lycine, portentoſam pulchritudinem effingere; ſed dic mihi, quae ſit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praeſtantior. Verum quae ſit, non habeo dicere. Miniſterium vero multum, & alius circa illam apparatus ſplendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae ſane multae, atque in univerſum maior, quam pro fortuna privata, res videbatur eſſe.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, niſi hoc ſolum, ex Ionia eſt. Spectatorum enim aliquis, vicinum reſpiciens, cum tranſiret, *Tales quidem*, inquit, *ſunt formae Smyrnenſes; nec mirum, ſi pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipſe quoque eſſe, qui dicebat; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, κἂν τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παῤῥάσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σεμνῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum eius fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum ſit, quod petiiſti: non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quoſdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαί τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίων; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νὴ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι· τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς φῂς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatuſne aliquando es, Polyſtrate, in *urbe* Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidiſti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audiſti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum ſtatuae, clam cum relictus eſſet in templo, coiiſſe, quoad eius fieri potuerit, cum ſtatua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero, (hanc enim, ut ais, vidiſti) age, mihi illud quoque reſpon-

κρῖναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας.

ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον κἀκείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπήνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ᾗ καὶ ἐπιγράψαι τοὔνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidiſti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, ſim negligentiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis ſignorum praetervidiſſem.

Lyc. Illud quidem, Polyſtrate, non exquiram, an, cum ſaepe eſcenderis in arcem, Calamidis Soſandram contemplatus fueris?

Pol. Vidi & illam ſaepius.

Lyc. Sed ſatis iſta. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudaſti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [*Minervam*], cui etiam inſcribere nomen ſuum Phidias voluit? & Amazonem, per Iovem, innixam haſtae.

Lyc. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τουτὶ γένοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6
εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri poteſt?

Lyc. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamuſque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praebet, dum exſiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἅμα τῷ Φαίδρῳ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli viſum eſt, ſervabit. Malas autem, & quae in adverſo vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* aſſumet, & inſuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipſa ab Hortenſi. Totius vero vultus circumſcriptionem, & genas teneras, & naſi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commiſſuram idem, & cervicem ſumtam ab Amazone. Soſandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & riſus tenuis ac latens ſicut illius erit, itemque compoſitus & decens amictus a Soſandra, niſi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi menſura quaenam fuerit? ſecundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam ſecundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἡ εἰκών; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφέας, καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

Polyſtrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime, ſi accuratiſſima ratione perficiatur?

Pol. Scilicet adhuc reliquiſti, generoſiſſime, pulchritudinis aliquid extra imaginem, qui ſic omnia in illam contuliſti?

Lyc. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cuiuſque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem, quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* effloreſcere. Et *quantum ad* haec talia, forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime, quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ
8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ

7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed in quo ſanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet iuſtius multo, quam Briſei filiam. Atque iſta qui-

Βρισέως. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φὴς, καὶ διϊπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημμένον· καὶ ἐῴκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μεταξὺ δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τῶν παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἴπου κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Iove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae naſcuntur coelitus. Sed quid facientem vidiſti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero iam legiſſe. Dum progreditur, diſputabat cum aliquo comitantium neſcio quid: neque enim ita, ut exaudiri poſſet, loquebatur. Verum ridens, Polyſtrate, dentes oſtendebat, quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & ſibi invicem commiſſos! Si quando pulcherrimum monile vidiſti, de ſplendidiſſimis & aequalibus margaritis; ita ad ſe-

κεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τοὔνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *ſectili* apud Homerum *ebori* ſimiles, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut diſtantes, quales pleriſque; ſed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque iuncti: in univerſum autem magnum quoddam miraculum ſpectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quieſce. Iam enim apertiſſime intelligo, quam mulierem dicas, his ipſis illud colligens, & patria. Dixiſti autem etiam eunuchos aliquot eam ſecutos, & profecto etiam quoſdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratiſſimam illam, dicis.

Lyc. Quod vero eſt illi nomen?

Pol. Valde ipſum quoque venuſtum, Lycine, & amabile. Eſt enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

νῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὁπόταν κατ᾽ ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ᾽, ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

ſti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modeſtam quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita ſane eſt, & quaſi viderem illam, ita animatus ſum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixiſſe traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris inſtar illam praetercurrentem ſemel vidiſti, & videris ea, quae in promtu ſunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae eius nihil vidiſti; nec noſti, quam longe ſit iſta illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praeſtantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim ſum, & ſaepe cum ea, popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipſe etiam noſti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἢν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἁλουργεῖ, καὶ ὅρμοις,

digna enim iſta, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibuſque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit iuſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed il-

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου 12
ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

5 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶ) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιῶδες. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, & reliquis, quae iſta velut finitione cognoſcuntur.

Lyc. Itaque, Polyſtrate, ſermonem ſermone compenſa, *ipſa menſura*, aiunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam oſtende, ne ex dimidia modo parte illam admirer.

Pol. Non parvam, ſodalis, materiem certaminis iniungis. Neque enim ſimile eſt id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea, quae videri non poſſunt, ſermone declarare. Et videor mihi adiutoribus ipſe etiam opus habere ad hanc imaginem, non ſtatuariis ſolis, neque pictoribus, ſed philoſophis etiam, ut ad regulas exigere poſſim ſignum, & oſtendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat! Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ προσηνὴς, καὶ πρᾴως παραδυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς καὶ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα παρατείνουσαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾷν ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· κᾂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, ἰδιῶτις κᾀκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν
14 ἀφίησιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγω-

14 Κᾂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς) Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. V. Πρόκνην λέγει ἢ φιλομήλην· εἴτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. V.

ſavis, de ipſa potius, quam de Pylio illo ſene, Homerus dixiſſet. Omnis autem tonus vocis, ut qui molliſſimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris ſit, & omnino fractus; ſed qualis fuerit pueri nondum pubeſcentis, ſuavis, & blandus, & placide in aurem ſe penetrans, adeo ut, etiam cum deſiit, reſonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumſonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & veſtigia verborum mellita quaedam, atque perſuaſionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pulchrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enimvero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam ſi comparentur, *iſtaec* omnia. Et ſi Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etſi multipliciter ſonoram vocem emittat. Orpheus autem

γότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ, ἀλλ᾽ εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρῆσθαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γοργόνων μόνον ἔσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἴσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. παρεστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ᾽ ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρᾳκὶ) Τῷ Ὀρφεῖ. V.
10 Τὸν Κιθαιρῶνα) Ἀμφίονα λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad ſuum cantum allicerent, ipſi, puto, ſi audirent, relictis citharis adſtarent ſilentio audientes. Servare etenim exquiſitiſſima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, ſed ſublatione tempeſtiva ac poſitione dimenſum habere cantum, & conſonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque cuſtodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigiſſent iſti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam? Itaque ſi quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam illud ſolum, quod a Gorgonibus ſolet, tibi uſu veniet, ut lapis fias ex homine; ſed etiam, quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adſtabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἑώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἥν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι στωμύλη, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τοῦ Ὁμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: talis auditio eſt Terpſichorae cuiuſdam, aut Melpomenes, aut ipſius Calliopes e diſciplina, ſexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem eſſe convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidiſti autem ipſe, quam dico: itaque puta, te etiam audiſſe. Accuratus enim ille ſermo, & Ionica puritas, & quod arguta in conſuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi ſit, & ab ipſis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipſo coloniae iure, Atticae civitatis ſit particeps. Neque vero illud admiratus fuerim, ſi poëſi etiam gaudet, & multum in ea verſatur, quae Homeri civis ſit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri ſermonis illius & cantus imago, prout poſſit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράψεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτην ἤδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compoſitam oſtendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte ſi perficiatur, tot pulchri ſpecies, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod ſecum ipſum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine ſibi ſua pingentur ſingulae, ad ipſum animale exemplum imitando expreſſa.

Lyc. Diem feſtum, Polyſtrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi menſuram redditurus. Admetire ergo: neque enim eſt, in quo maiorem a me gratiam inire poſſis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem eſſe eruditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age, hanc quoque iam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρῃνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πέρι μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτὴ γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 Ἕν τι ἑκάστη) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ εὑρετὶν εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κυμβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera.* Quaecunque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere huius picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, ſi videtur, ponatur haec etiam *imago.* Neque enim, puto, eſt reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polyſtrate, & lineis omnibus abſoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, ὅσῳ καὶ μετ᾽ ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ᾗ καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνῃ προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναί φημι τὰς

Pol. Poſt haec vero ſapientiae & prudentiae pingenda imago eſt. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis pleriſque, uno quidem & ipſo Ionico: pictores autem & opifices illius Aeſchines Socratis ſodalis, & ipſe Socrates, imitandi inter artifices omnes peritiſſimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aſpaſiam, quîcum Olympius ille, admiratione ipſe quoque digniſſimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt.

Lyc. Quorſum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe ima-

εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν· ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

19 ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὖσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές.

8 Ἡ Σαπφὼ δὲ) Ὅσον εἰς σῶμα εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρά τε καὶ μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς πτίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιειλημένη. V.

gines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis ſolum, propter quae Socrates illam laudavit, ſimilis erit, ſed reliqua etiam prudentia & conſilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, propoſita ſit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae manſuetum ingenium declaret, & propitium adverſus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ
Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυ-
σικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσω-
φρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἑξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς 20
σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόν-
τα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν
σώφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου γεγραμ-
μένην· (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος
ἔγραψεν) ἢ καὶ, νὴ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν
τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειρ-
γάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπα-
σαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαί- 21
νων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενο-
μένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλε-
σθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πι-

Pol. Similis ergo ipſa quoque reddatur cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & eius filiae Nauſicaae, & ſi qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero poſt hanc, ipſius modeſtiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime ſimilis ſit, modeſtae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam feciſti, Polyſtrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram ef-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ παρὰ μείζονος ὅμως γενόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὁμήρου Ἄτην ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι,

6 Οὐδὲν τραγικὸν) Οὐ προσποιητὸν ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. V.

fertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibuſque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, iucundiora, quo maior eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quiſquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid eſt imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, uſu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ᾽ ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ᾽ ἀεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιῤῥυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale ſperantes, ſubito in alatum & ſublimem currum ſuſtulit, non manent in ſtatu, nec deorſum reſpiciunt, ſed ardua ſemper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis ſubito cera, defluentibuſque alis, riſum debent, praecipites in mare & fluctus delapſi. Qui vero Daedali exemplo alis uſi, nec nimium tolluntur, memores de cera eſſe factas; ſed humanitus diſpenſant volatum, & ſatis habent tantum ſupra fluctus ferri, ut tamen ſemper adſpergine madeſcant alae, nec uni eas ſoli praebeant: hi vero ſecure ſimul & prudenter tranſvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἄν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, φησιν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ φὴς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἥν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena iſta, pulchra ſit, ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & iuncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in univerſum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut inſtar, non mentem, aut denique facta.*

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, ſi videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxiſti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compoſitam, *hunc ipſum* libellum proponamus, admirandamque exhibea-

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παῤῥασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ᾽ ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ᾽ ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc ſunt, tum qui erunt in poſterum. Durabilior enim Apellis, & Parrhaſii, & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipſa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta eſt, ſed *adſpirato* a Muſis commento efficta, quae quidem accuratiſſima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem ſimul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΠΟΛ. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῄνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ᾽ εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

1 ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπέγραψεν. V. (In Cod. M. additur: ἧς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Voſſiano* in *fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. Κάλλους γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θεαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἄπῳδον συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δεικνὺς συνῳδοὺς τηλικαύτας συγκρίσεις.

PRO IMAGINIBUS.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. MAGNAM equidem, Lycine, ſic ait mulier, tuam perſpexi in me benevolentiam ex tuo ſcripto, & honoris ſignificationem. Neque enim adeo ſupra modum quiſquam laudaverit, niſi ſcribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis ſum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; ſed videntur mihi tales impoſtores eſſe, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, ſi quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

φράττομαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύῃ μᾶλλον ἢ
ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2
ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον
τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλό-
τριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα,
ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι
προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονί-
ζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ
Φάωνος περιθείη. οἴονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλα-
γήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν
αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· 3
πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐ-
τοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς.
νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ
τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ
δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ

vera, erubeſco, & tantum non obturo aures: eaque res irriſioni potius, quam laudi, ſimilis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles ſunt laudes, quatenus agnoſcit, qui laudatur, ineſſe ſibi, quae dicuntur, ſingula. Quod autem ultra eſt, iam alienum eſt, & manifeſta aſſentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, ſi quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi cauſa, ſi ſenes ob ipſum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque ſibi mutatum iri, & futurum ut iuveneſcant denuo, velut ſperabat Pelias. At hoc non ita ſe habet. Quantivis enim pretii eſſet praedicatio, ſi rem ipſam quoque *& ſubſtantiam* illius percipere ex tali exceſſu liceret. Iam vero idem uſu illis, inquit, venire mihi videtur, ac ſi deformi homini perſonam formoſam aliquis imponat, iſque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανεὶς, οἷος ὢν ὑφ᾽ οἵῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νὴ Δί᾽, εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
4 τοιούτου τινός. Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι πρός τινος ποιητοῦ ἐν ᾄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ᾽ αὐτῆς εἴκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητήν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἥδοιτο ἐπαινουμένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

ſuperbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri poſſit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum ſua ipſius facie conſpiciendus, & qualis ſit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, ſi quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat cum hiſce, qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a iuſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine*,

ποιήσῃς τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τού- 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦτο ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὔλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. Ἁπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν
6 παρεχόντων αὑτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τῆς πλεῖστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ῥηθεῖεν. V.

quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes, a longo hoc illi morbo accidiſſe; audiebat exſecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quoſdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque eſſent omnino, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent ſe adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus ſolum, verum etiam in picturis ſimiliter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis

ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς

7 ἐοικυίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γάρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀντὶ τοῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. V.

maxime, qui pulchriore illos ſpecie exprimunt: eſſe autem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a naſo, aut nigriores pingere oculos, aut ſi quid aliud adeſſe ſibi cupiant: deinde imprudentes coronare ſigna aliena, & nihil ſibi ſimilia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod Deabus illam Iunoni & Veneri comparaſti. Supra me enim, inquit, quin humanam ſupra omnem naturam ſunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum Dearum praeſtantiſſimis. Etenim iſtud quoque omnino dixit, Religioſe admodum & meticuloſe adverſum Deos animo affecta ſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem eiuſmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διάκειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέ- 9
ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, reſcribere te *& immutare* iuſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae, aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra coelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam Deabus eam dicas ſimilem. Petebat porro, ne Alexandro imprudentiorem ſe putares, qui, pollicente architecto, ſe, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσοὺς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipſius exemplum, ut univerſus mons ſtatua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admiſit portentoſum promiſſum, ſed ſupra ſe arbitratus audacem conatum, quieſcere hominem iuſſit, Coloſſos parum probabilier effingentem, & ut ſuo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis ſimilitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipſo Atho ſtatuam ſibi poſuiſſe aiebat, in eorum, qui ſemper illius recordaturi eſſent, mentibus. Neque enim parvi animi eſſe, incredibiliter magnum adeo honorem deſpicere. Se quoque ipſam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; ſimilitudinem autem non agnoſcere: neque enim illis ſe, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem ſit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipſius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. κἀκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο. Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ 11
ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιᾶσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἷς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κᾆτα ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖ- 12
νε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρῃτεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνειν ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ αὐχηματίαι. V.

tutes lauda, neque pede maior ſit calceus, ne ſupplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum ſit, vos viri noſtis) neque Olympiae licere victoribus maiores corporibus ponere ſtatuas, ſed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius ſtatuarum examen inſtitui, quam ipſorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accuſemur mendacii circa menſuram, ac noſtram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit, dum legerentur, & Deas, ut propitiae ſibi eſſent, deprecata fuerit. Et ignoſcendum illi, ſi quid muliebre ei accidiſſet. Ac profecto, ſi verum faten-

τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παραπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἢν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.
13 Τὸ δὴ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸν

dum eſt, mihi quoque ipſi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex iuſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Iunoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt, maius fit illa compoſitione, quam minuitur maius, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, κἂν ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖ-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἄνθρω-
πος μείζων γίγνεται, ἤν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἧττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾷν: σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπί- 14
φθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν
πεποίησαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφη-

illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, maior ille inclinabit ſe *ſcilicet*, & ſe oſtendet humiliorem: ſic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui neceſſe eſt, & ad imbecillius infringi. Ac ſi prae inopia terreſtrium, ad coeleſtia ſermonem extendat aliquis, minorem ille culpam ſuſtinuerit, quaſi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni ſimilem dicere auſus es, ſine ulla neceſſitate. Itaque quod nimium eſt & invidioſum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum eſt, qui neque alias facilis ad laudes & promtus eſſe ſoleas, ſed nunc, neſcio quomodo, ſubitam mutationem feceris iſta liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exſtiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ᾐτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἶτ᾽ ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾷν τοῦ ἑνὸς, κᾂν Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ᾽ ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος· ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι

deat, ſi retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam ſic feciſſe aiunt, cum Iovem Eleis elaboraſſet. Stantem enim poſt valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus oſtenderet, audiſſe reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem naſum, ut nimis craſſum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum diſceſſiſſent, rurſus Phidiam incluſum emendaſſe & correxiſſe ſignum de plurium ſententia. Neque enim putabat, parvum eſſe conſilium tanti populi, ſed neceſſe ſemper eſſe, ut multi plus videant uno, ſi vel ſit Phidias. Haec tibi ab illa affero, & ipſe hortor ſodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polyſtrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra ſcriptum meum accuſationem protuliſti, ut neque ſpes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδιαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἑάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἤνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φὴς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στησίχορον λέγει. G.

ſionis ulla relicta ſit. Verum enimvero hoc non pro forma & conſuetudine iudiciorum feciſtis, tu maxime, quod indicta cauſa iudicium dediſti contra libellum, non praeſente ipſius advocato. Facillimum autem, puto, hoc eſt ex proverbio, vincere, cum ſolus curras. Itaque nihil mirum, ſi & nos cauſa cecidimus, neque aqua nobis infuſa, neque conceſſa cauſae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accuſatores iidem fuiſtis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis *veſtris* quieſcam, an Himerenſis poëtae exemplo palinodian ſcribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, ſiquidem habueris, quod de iure dicas. Neque enim adverſariis, ut tu vocas, ſed inter amicos cauſam dices. Ego vero idem iudicium tecum ſubire paratus ſum.

Lyc. At illud moleſtum, Polyſtrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ᾽ ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ᾽ εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ᾽ ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἕξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ᾽ ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ᾽ ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ᾽ ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

ſente habebo orationem: longe enim ſic eſſet melius. Iam vero neceſſe eſt mandata alteri cauſa defungi. Verum ſi talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuiſti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, eſto, Lycine: nec enim malum me defenſionis tuae apud illam actorem habebis, ſi breviter dicere ſtudeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longiſſima mihi oratione opus erat, adverſus vehementem adeo accuſationem. Verumtamen tua cauſa in compendium mittam defenſionem. A me igitur iſta illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praeſente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polyſtrate, ipſa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾷν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής· ὥστε θαῤῥῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φὴς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῄνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα 17

adeſt, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipſa mihi renunriaſti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, neſcio qua ratione hoc negotium reddidiſti: atque, ut vides, ſudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipſam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam ſubducere me, ipſa iam praeſente, non eſt integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipſo vultu prae ſe fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia eſt. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praeſtantiſſima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipſa de te praeconium illud protuliſti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ᾽ ἀγνοίας με διαλαθοῦσαν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ᾽ ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius eſt: & venia mihi *debetur*, ſi non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxiſſem. Itaque hac quidem parte adeo non exceſſiſſe modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius, quam pro dignitate, dixerim. Conſidera igitur, quantum hoc *ſit*, *quod* praetermiſi, quam immenſum ad boni moris, & recti animi demonſtrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adverſus homines optimi fuerint. Itaque ſi omnino retractare orationem oporteat, & ſimulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil auſim, ſed illud tanquam caput totius operis atque verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te ſuperbum, nihil tumidum praeſens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν
ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγ-
κωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ
σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας
δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖ-
σθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτῳ ἀξιω-
τέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σεαυτήν. καὶ σχεδὸν
ἐς τὸν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,
ὃς ἐρομένου τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης,
ἔφη, καταφρονήσειε· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις
ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι
ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξα- 18
γώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπο-
λογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις,
καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἴκα-
σα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob cauſas libellum accuſans, veritatis fidem laudationi feciſti. Etenim non avide rapere ad ſe talia praeconia, ſed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi conveniant, dicere, *id ipſum vero* moderati & civilis animi ſpecimen eſt. Verum quanto magis ad ipſas laudes ſic affecta animo es, tanto te demonſtras ſummis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis poſſet conſequi? ſi gloriam, inquit, contemſerit. Nam ipſe quoque, ſi quis ex me quaerat, Qui ſint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed iſta forte extra quaeſtionem ſunt, & a cauſa ſeiuncta. Pro quo autem nunc iam cauſa dicenda, illud eſt, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Iunoni, & Minervae ſimilem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere viſa ſunt: de his igitur ipſis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ᾽ ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δό-
19 ξω ὑπ᾽ ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἤν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ᾽ ἢν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῆται τὴν παράθεσιν, ἀλλ᾽ ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἷόν τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἷον, ἤν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum eſt, ad cauſam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hoſque minus etiam, puto, etſi humi & pedeſtri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus eſt: nec eſt modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege conſtitutus: ſed hoc ſolum videt undique, ut in ſumma admiratione ponat, & aemulatione dignum oſtendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* conſilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales *eſſe* nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus ſimilitudinibuſque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, ſic maxime iudicetur, non ſi quis paribus aliquid comparet, neque ſi ad vilius quid collationem inſtituat; verum ſi quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri poteſt, illud, quod laudatur, admoveat. Velut ſi quis

νῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽ εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῄνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem eſſe, aut fele; numquid talis videtur tibi laudare ſcire? Non ſane dixeris. Sed neque ſi lupo dicat parem illum eſſe, neque ſic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium eſt laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim ſane perfecta canis laus eſt. Et rurſus ſi quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuiſſe muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam ſi uno illum viro ſuperiorem eſſe diceret, neque hoc ſatis eſſet ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus*, *neque ferreum Alcmenae natum*. Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μέν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ᾽ αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore, ratione hoc ipſa ſubiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum lau-

πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤνπερ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἣν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

4 Ὀξυηκοώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξυήκοος. V.

dando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuiſſe: iuraverit autem etiam, Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiamſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit maiora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus, animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: &, ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν περὶ τῆς συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καταναλωμένων, ἐπῄνει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula eſt.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet. Non ſolum autem hic utriuſque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores, quantum poſſunt, utuntur hyperbolis; laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent. Haec tibi pauca de multis *ſunto* adulationis ac verae laudis ſpecimina, ne omnes omnino laudantes ſuſpectos habeas, ſed diſcernas, & ſua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοίκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μέν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, οὐ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴ- 23 ρηκας, ἐπαινεῖν μέν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que menſura metiaris. Age igitur, ſi videtur, admove his, quae dicta a me ſunt, regulam utramque, ut videas, huicne an illi conveniant. Etenim ſi deformem quandam ſtatuae Cnidiae ſimilem dicam, impoſtor ſane, & Cynaetho ipſo magis adulator vere habear: ſi vero talem, qualem omnes norunt, non ſane magni ille auſus intervalli fuerit. At forte iam dixeris, quin iam dixiſti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permiſſum eſto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec ſimilem Deabus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipſum* me verum ad ſe dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praeſtantiſſima, ſimilem dixi *hominem*, ſed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta ſunt ab hominibus, ea ſimilia hominibus dicere, non puto impium: niſi forte hoc tu Minervam exiſtimas, quod eſt effictum a Phidia, aut illud Coeleſtem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ᾽ ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
24 θρωπίνῃ μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐῤῥαψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγῃ τῆς Βρισηΐδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνη τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Εἶπε δ᾽ ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo, (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paulo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Sic fatur, inquit, *lacrimans par ſanctis femina Divis.*

ἐπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ δῷς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ᾽ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ᾐτιάσατο· οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ᾽, ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μέν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μέν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διῒ, τῷ Ἄρεϊ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστίξαι) Ὁμηρομάστιξ ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec eſt, qui hoc illum nomine accuſaverit, neque iſte, qui flagellis caedere ſtatuam ipſius auſus eſt, neque qui obelis adſcribendis ſuppoſititios illius verſus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere ſimilem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non ſuſtines, non comparem ſtatuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter ſubridentem, quod Deorum ſimile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipſe pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam diſpenſarit, *qui oculis quidem & capite ſimilem eum dicat Iovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in ſua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολοιγῷ Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος.

26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἢ κἀκεῖνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾷν ἐφείσθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rurſus *homicidae Marti ſimilem* ait eſſe, & alium alii: *Dei ſpecie* Phrygem Priami, *Dei ſimilem* ſaepe *natum* Pelei. Sed redeo rurſus ad exempla muliebria. Audis enim ſane illum dicentem:

Dianae ſimilis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

Non ſolum autem ipſos homines Diis facit ſimiles, ſed Euphorbi etiam comam *Gratiis ſimilem* dixit, eamque infectam ſanguine. Atque in univerſum tot ſunt in hoc genere, ut nulla poëſeos pars ſit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere ſimilia conceſſum eſto. Adeo autem illa imaginum & ſimilitudinum ratio a cenſura libera eſt, ut Homerus Deas ipſas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῶν κἂν ἐπ᾽ ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὡμιληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ 27
τις θεῷ ἐοικέναι λέγηται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν. Ὥστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυ-

enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *ſuperciliis violaceis* Venerem dixit: *roſeis* enim *digitis inſignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus verſati ſunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora ſunt iis, ſi quis Deo ſimilis eſſe dicatur: verum ipſas appellationes Deorum quot *iam* imitati ſunt, Dionyſii, & Hephaeſtiones, & Zenones, & Poſidonii, & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae Cypriorum regis: & tamen non indignata eſt Dea, cum poſſet illam, Niobes inſtar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium ſunt ſuperſtitioſiſſimi, tamen divinis nominibus ad ſatietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de coelo ſunt. Itaque tuum non eſt, meticuloſe adeo affectam eſſe ad laudes. Si quid enim in ſcripto adverſus numen peccatum ſit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὰν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ

4 Ἄριστον τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

rea minime illius es: niſi quam putas etiam auditionis poenam eſſe. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philoſophorum ulti ſunt, qui Dei imaginem eſſe dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polyſtrati huius cauſa deſinam, ut meminiſſe poſſit dictorum.

Pol. Neſcio, ſi adhuc poſſim hoc, Lycine. Longa enim a te habita eſt oratio, idque ultra infuſam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminiſſe, &, ut vides, iam ad illam abire feſtino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exſibiler a ſpectatoribus.

Lyc. Ipſi tibi curae erit, Polyſtrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem ſemel perſonam tibi tradidi, nunc ſta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim diſcedam. Cum vero ſententias renuntiabunt iudicum, tum iam ipſe quoque adero, viſurus, quis certaminis exitus futurus ſit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

1 ΜΝΗΣ. Τι φὴς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεούς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mneſ. AIN' tu, Toxari, ſacra facitis Oreſti ac Pyladi vos Scythae, & Deos eſſe illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos.

Mneſ. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis?

Tox. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibuſque illos honoramus.

Mneſ. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾤχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοὐντεῦθεν αὐ- 2

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσητε. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes: putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

Mneſ. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent, &, quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandoſque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin multos illis reddatis ſimiles. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε

3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι οὐ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua reſpicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Oreſtes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabitis, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὰν ἑάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι εἰ διαφεύξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſcepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentoſas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhoſpitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mneſ. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε οὖσι· καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores oſtenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida uſque & Boſporum navigantes, ſed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim iſti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perſcrutati ſingulis annis, ſero actumni domum ſuam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & ſalſamentarii ſint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, cariſſime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre eſt Oreſtae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exſtructum eſt ſimul ambobus, ut conveniebat ſodalibus, & ſacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι οὗτοι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
Καὶ ἅ γε μετ᾽ ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα καὶ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ᾽ αὐτῆς γεγραμμένα διαμνημονεῦσαι. θᾶττον γοῦν τοὔνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obſtat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri iudicati ſint. Neque enim inquirimus, cuiates honeſti bonique viri ſint, neque invidemus, licet amici non fuerint, ſi honeſta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, noſtrates, quantum ad res geſtas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc eſt, quod nobis viſi ſunt amici hi optimi omnium fuiſſe, & velut legislatores aliis conſtituti, quomodo oporteat in ſocietatem omnis fortunae cum amicis venire, & *ſic* ab optimis quibuſque Scytharum coli. Et, quae ſecum invicem aut pro ſe ſubierunt, ea relata in literas maiores noſtri in aerea columna dedicarunt in Oreſteo, lata lege, primam diſciplinam & inſtitutionem pueris noſtris eſſe hanc columnam, & quae ſcripta in illa ſunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius ſui patris no-

ἐπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεὼς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοίχου, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἤδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unuſquiſque illorum obliviſcatur, quam Oreſtae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conſepto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expreſſa ab antiquis, oſtenduntur; navigans Oreſtes ſimul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehenſus, & ad ſacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus eſt, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut ſolvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem fruſtra manus iniiciunt navi iam eunti, ſuſpenſi e gubernaculis, ac tentantes inſcendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam ſibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppoſitos

φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾷν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὑτοῦ σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7
δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ οὐδὲν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

ſibi hoſtes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, ſi ipſe moriatur, modo ſervet amicum, & intentatam illi plagam ſuo corpore *velut* praeripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & ſocialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana eſſe putavimus, ſed praeſtantioris cuiuſdam animi, quam eſt in pleriſque his hominibus, qui, dum ſecundus eſt curſus, indignantur amicis, ſi non in aequam iucundorum partem veniant: ſi vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, ſolos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam ſcias, nihil Scythae amicitia maius eſſe exiſtimant; nec eſt, in quo Scythes magis ſibi placeat, quam ſi cum amico laborare illi contingat, & in ſocietatem adverſorum illius venire: quem-

ὄνειδος μεῖζον παῤ ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

8 ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤηθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam ſi quis prodidiſſe amicitiam videatur. Propter haec Oreſtem honoramus & Pyladem, qui praeſtiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis poſuimus, ut Coracos appellaremus: id autem eſt noſtra lingua, ut ſi quis praeſides amicitiae genios dicat.

Mneſ. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, iam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pyladenque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum eſſe. Luculentiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtu-

δασπον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲν ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τἄλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ᾽ ἡμῖν, ἢ παρ᾽ ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν κατανενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ᾽ ἀξίαν τῶν λό-

dioſe coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter coniunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iuſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praeſenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & maiorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum dixero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾷν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν του φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διῃρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
10 πλεονεκτοῦμεν. Εἶτ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς
μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡ-

exercere: ſed ſufficit vobis laudaſſe illam, & quantum ſit bonum oſtendiſſe. Cum autem opus *ea eſt*, proditores orationis veſtrae, neſcio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in ſcenam productas oſtendunt, laudatis & plauditis, illiſque pro ſe invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipſi vero nihil laude dignum praeſtare pro amicis audetis; ſed ſi qua re indigeat forte amicus, ſubito, velut inſomnia, aufugiunt vobis avolantque e veſtigio multae illae tragoediae, inanibuſque his & mutis perſonis ſimiles vos deſtituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem ſonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque diſputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* ſumus, tantum rebus ipſis praeſtamus. Quare, ſi videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου κατὰ φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνος, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

11 ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον

ſcere, ſi quos aut nos, aut vos de priſco aevo annumerare poſſimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eoſque dignos fide teſtes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Theſei atque Pirithoi, reliquumque ſodalitium, pulcherrimis verſibus & numeris canant: ſed paucos quoſdam de his, qui noſtro ipſorum tempore vixérunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, ſuamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honeſtiſſimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor ſolitaria pugna ſuperatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena eſt, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipſe Scytha ſim.

Mneſ. Eſt quidem, Toxari, opus minime contemtibile,

ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαίνοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam ſolitariam inire, qui tam apta ad ſcopum, & acuta argumenta habeas. Verumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi conceſſero. Indigniſſimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum eſſe ſuperatum, quot fabulae indicant, & antiquae veſtrae picturae, quas paulo ante praeclare, velut in tragica ſcena enarraſti: Graecos vero univerſos, tot gentes, & tot urbes, deſerta cauſa a te ſuperari. Hoc enim ſi fiat, non dextram, ut apud vos, ſed linguam abſcindi, iuſtum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur inſtructior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum *hoc* eſto, ne in multitudine earum inſit robur, ſed *in eo*, quae ſint praeſtantiores: & ſi penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, ae-

τερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Κἀμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἦ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἦ μὴν ὁπόσα 12
ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mneſ. Recte dicis: & finiantur, quot ſatis ſint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *ſufficere.*

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, ſed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obſcura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligioſum fuerit.

Mneſ. Iuremus, ſi quid opus eſſe iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum noſtrorum — num idoneus eſt Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum.*

Mneſ. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipſe ſciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquiſiverim, neque quidquam tragicae fabuloſitatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἔδειξε, τἄλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων ἀεὶ τῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

clis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu eſt cum vixit, amicitiae quidem cauſa, ut oſtendit, praeſtantiſſimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lyſionis filio, Epheſio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui maiorum illum admoneret ſuorum, & ſervare iu-

σάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώμους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δή 13
ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρῴη αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμματεῖά τε εἰσεφοίτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος ἀεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit. Iamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae ſemimarcidulae, & mala quaedam demorſa, & alia, quae machinantur contra adoleſcentulos lenae, dum paulatim ſuis artificiis amores illis inſtruunt, & accendunt ultro amari ſe putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praeſertim, qui pulchri ſibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, ſed ſupra modum meretrix, quae eius ſemper eſſet, in quem forte incideret, etiamſi parvo admodum *amare* quis vellet: & ſi quis adſpiceret modo, innuebat ſtatim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' ἥν τινα βούλει τῶν ἑταιρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἁπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12 Ἐκτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παιζόμενον ἐκδειράσαι. V.

16 Ἐκ τῶν ὀνύχ.) Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱεράκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc eſſet, ſubiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo poſt faſtidio, & ſimulata ad alium inclinatione: ac tota undique *ad haec* compoſita erat mulier, multaſque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adſciſcunt Diniae adulatores contra adoleſcentem, & ut ſecundarum partium actores ſubſerviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adoleſcentes ſupplantaverat, & mille amores ſimulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & ſubactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus ſuas ſimplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimiſit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἅβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καί που συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἁλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρῦσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καί που καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ᾔσθετο πονήρως

guibus, ſed complexa undique & configens, cum iam ex omni parte illum teneret, & ipſa a ſua praeda periit, & miſero Diniae mille malorum cauſa fuit. Nam primo ſtatim illos demittit in eum *hami inſtar* codicillos, & allegatam ſubinde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur. Et hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem iam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſenti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγε-
νημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλ-
λυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦ-
το, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα
πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πε-
πυσμένου τὸν ἔρωτα· ὁ δ᾽ οὐκέθ᾽ οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγ-
μα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ
τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τοὔνομα τῆς Χαρικλείας
ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο
δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν
εἰς τοὔδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγ-
μα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους
ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ
θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον
ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνο-
μαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ
16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, eiuſque ſtatuam (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tandem humi ſe abiiciens volvitur, reſque in confeſſum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, ſed aedes totae, & agri, & ſervae, & veſtes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lyſionis domus, nobiliſſima per Ioniam quae fuerat, exhauſta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ᾽ ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, κᾀκεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ᾽ οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, κᾀκεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπεροψίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἧκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλός ποθεν αὖθις γε-

de cum iam ſiccus ille & aridus eſſet, eo relicto, alium quendam Cretenſem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum tranſiit: & illum iam amabat, & ille *amari ſe* credebat. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea ſolum, ſed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretenſem illum amaſium tranſierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu ſciret, quam malo loco res ipſius eſſent; ac primum non ſine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, ſuperbiam mulieris, rivalem Cretenſem, & denique ſe vivere non poſſe, niſi eſſet cum Chariclea. At ille intempeſtivum ratus eo tempore exprobrare, quod ſolum ſe amicum non admiſiſſet, ſed praetuliſſet ſibi adulatores, tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

17 Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἧκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε αὔλιον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὗ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἑστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum ſe ad illam, condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet; Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur, conſurgens velut ex inſidiis claudi iubet ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quodam prope iacente, tum ipſum Demonactem percuſſo tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti ſaepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adſtiterant inopinata re perculſi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν,
ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῄει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέ-
φευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐρ-
γασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ
διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν
μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἕωθεν δὲ οἱ
στρατηγοὶ παρῆσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο)
καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ᾽ αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα
μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἁρμοστὴν,
ὃς ἥρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀνα-
πέμπει αὐτόν· καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας
εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς
ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18
καὶ τἄλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν,
καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ
πρὸς οὐδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐ-
δὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum, Si vis eſſe aliquid.* Iuvenal. G. *ibid.* Φεύγειν) *Exſulare.* G.

illum conati, cum ipſos quoque gladio invaderet, ſe ſubducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram uſque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura eſſet, conſiderant. Mane vero adſunt magiſtratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehenſum Diniam, qui nec ipſe caedem a ſe factam negaret, ad Praeſidem, qui tum regebat Aſiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo poſt deportatur Dinias in Gyarum inſulam, unam Cycladum, exſulare in ea perpetuo iuſſus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus eſt, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum ſolus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exſularet Dinias, neque tum a ſodali deſtitutus eſt, qui *velut* ipſe ſe damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἕλληνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὧν τὸ πορφυροῦν ἄνθος. G.

Gyaro moratus, exſularet cum illo, &, cum omnino rebus neceſſariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutiſſime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, ſed ibidem in inſula manſit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori ſibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim neſcio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus eſt Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mneſippe, iſta narraſſes, ut etiam fidem negare illis poſſem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem iſtum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

Mneſ. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἦ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληϊάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐῤῥωμένον καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarenſis, iurans, ſe factum vidiſſe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, ceterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam uſque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo iam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero iam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna, & ſpiras quaſdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Da-

Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος. Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe iam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem. Euthydicum vero, cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abieciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, iam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſuberis fruſta multa illis proieciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

θεῶν, ἥν τινα ἄν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος οὕτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21 ἤ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάῤῥει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-

4 Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

aliud ſpecimen oſtendat firmius benevolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum iam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas, minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex inſperato ſalus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo.

Mneſ. Bono eſto animo, Toxari: ſervati ſunt, & nunc adhuc ſunt Athenis, ambo philoſophi. Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἅ ποτε εἶδε τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾷν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ απονήχεσθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.
22 Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ᾿ ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἁμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

ſola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum ſaltu iſtum ſequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipſe narrat Euthydicus: primo quidem cum in ſuberis quaedam fruſta incidiſſent, illis ſe ſuſtinuiſſe, & aegre nataſſe; poſtridie autem ponte navis conſpecto, verſus lucis exortum, ad illum adnataſſe, eoque conſcenſo, quantum ſupererat ſpatii, facile ad Zacynthum appuliſſe. Poſt hos autem non malos, ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis uſus fuerat, copioſis hominibus, pauperrimus ipſe. Moriens autem teſtamentum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero neſcio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aeſtimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα
μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ἐπιδοῦ-
ναι παρ' αὐτοῦ δύνηται· (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβῦ-
τις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἅτερος
αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, φησὶν,
ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν,
οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ,
ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ
πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάτ-
τετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξεινος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον
διαδέξονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδᾳ, καὶ
ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἧκον
εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίξει-
νος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιοὺς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρε-
ταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τήν τε ἐκείνου, καὶ
τὴν αὑτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα

5 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius ſenectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re ſua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. *Si vero alterutri illorum*, ſic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem ſcirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquiebant, *Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, ſi quidem ſolvent Eudamidae, & viventes ipſi heredem habebunt mortuum!* At heredes, quibus relicta iſta fuerant, cum audiſſent, veniunt ſtatim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque ſolis diebus ſuperſtes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum ſua parte adſcita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ φίλου ἐπιδοὺς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς διαθήκας τοῦ φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους, ὃ εἶχε περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἧκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων.

24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae ſuae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne ſe exemplum amicitiae praeſtitiſſe, tanta hereditate adita, non prodito amici teſtamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus ſit?

Tox. Etiam hic honeſtus. At ego Eudamidam multo magis admiratus ſum fiduciae cauſa, quam de amicis habuit. Oſtendit enim, ſe quoque eadem pro illis fuiſſe facturum, etiamſi non ſcripta eſſent iſta in tabulis, ſed ante alios nec ſcriptum talium heredem venturum fuiſſe.

Mneſ. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei filium, Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πλησιότητα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιώτατα.

ſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille, qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, eiuſdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates iudicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet: ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο, Θάῤῥει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τήν τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo eſto*, *Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt*, *& filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet:* ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuaſque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iuſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω μανείην, ὡς περιϊδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῄει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ᾽ ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὁρᾷς περιαγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γά- 26
μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἴεται χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec ita ego inſaniam, ut videre te poſſim, iuvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae iunctum.* At ille, haec dicente *patre*, ablata ſponſa in thalamum abit, & inde prodit paulo poſt virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam ſecum circumducens. Et tantum abeſt, ut huius eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur ſimilis, oſtendens contemni a ſe vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & ſplendorem; reſpici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam ſuffragiis ſexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam ipſi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότει τὼ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε κἂν τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς

27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpiſſima hac natus eſt. Et nuper, cum ſuis illum manibus intuliſſet in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veſte indutum, ut miſerabilior videretur pro avo *deprecans*, arriſit Senatoribus puer, & plauſum manibus dedit. Fractus autem *eo ſpectaculo* Senatus, damnationem remiſit Menecrati; & iam honoribus reſtitutus eſt, advocato tali apud Senatum uſus. Talia, Maſſilienſis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque a Scythis multis exſpectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe

τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾷν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἕκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
28 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου τινὸς φίλου δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπε-

ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio: Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum iam menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibuſdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi, ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea, aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula*,

σόντες (ἑάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι ἧκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε οὖν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπασθείς· ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.
29 Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur, faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando cum ipſo compotationem aut coenam obiiſſent. Ceteri autem ſervi duo, convaſatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſatis diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius, ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & illius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνῖγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν. Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον αἱρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖταί ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando cauſam diceret, ſe nihil tale feciſſe, impudens videbatur, maiorique eam ipſam ob cauſam erat in odio. Iam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluſorum nempe nervo: interdiu enim numella ſufficiebat, & manus altera compedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aeſtus, multis in eodem loco vinctis & anguſte confertis, vixque reſpirantibus, & ferri ſtridor, & parum ſomni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut inſueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato. Iam deſpondebat animum, iam nec cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum ſciens, quae contigiſſent. Ubi vero reſcivit ut erat, curriculo ſtatim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἕωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιϊὼν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τοὔνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, κᾂν ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρ-

admittitur: erat enim veſpera, commentarienſis clauſa diu ianua quieſcebat, cuſtodia reliqua ſervis tradita. Mane autem, cum multum ſupplicaſſet, intro mittitur. Ingreſſus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis noſci vix poterat, & circumiens ſingulos vinctorum inſpicit, ut ſolent, qui ſuos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie. Et niſi nomen exclamaſſet, Antiphilum Dinomenis filium, diutius etiam, quis eſſet, ignoraturus erat: adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam ſqualidam conciliatamque, ſe, quis eſſet, oſtenderet; ambo quidem ſtatim, vertigine ab inexſpectato ſpectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens ſe pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, diſtincte ſingula, uti ſe haberent, ab eo cum ſciſcitando comperiſſet, bono

ῥεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ᾽ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. Ὕστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo eſſe iubet, & diviſo palliolo dimidia ipſe parte amicitur, alteram dat illi, detractis ſordidis detritiſque, quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quocunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & miniſterium ſuum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera ſua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro geſtandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi ſoluta, manſuetum ſibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum ſufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo eius ſolandi cauſa; nocte autem ingruente non procul a ianua carceris, in lectulo, quem ſubſtratis ſibi foliis fecerat, quieſcebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem. Poſtea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῄει τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ᾽ οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ καθευδήσει, καὶ ἧττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾷον
33 ἔφερον μετ᾽ ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ᾽ ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus eſſet a veneno, ut putabatur: & cuſtodia accurate fieri, nec admitti quiſquam ſolutorum in carcerem. Qua de re inops conſilii & aegre ferens, cum alia conditione adeſſe non poſſet amico, Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iiſdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu poſt vero eiuſmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus li-

περήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ᾽ ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ᾽ οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in coniurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam, qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis, & ſolvit omnes. At illi, interfectis facile paucis cuſtodibus, catervatim erumpunt. Atque iſti in praeſens diſperſi, quo quiſque poterat, plerique poſtea comprehenſi ſunt. Demetrius autem atque Antiphilus ſuo loco manſerant, & Syrum quoque prehenderant iam abeuntem. Luce orta, cum audiſſet Praefectus Aegypti, quid factum eſſet, ad illos quidem perſequendos mittit; arceſſitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod ſoli non aufugiſſent. Verum illi non ſatis habebant, ſe ita dimitti: ſed proclamat Demetrius, & gravi oratione oſtendit, iniuriam ſibi fieri non parvam, ſi videantur, cum malefici eſſent, vel miſericordia dimiſſi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt

δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ᾽ αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν εἰς τὴν Ἰνδικὴν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ᾽ ἂν αὐτὸς ᾖ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate cauſam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admiſſum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; conſolanſque de poena, quam iniuſte vincti ſubierant, & muneribus e ſua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto eſt. Demetrius vero, etiam ſuis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus eſt ad Brachmanos, ſic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim ſe indigere opibus, quoad idem eſſet, hoc eſt talis, qui paucis contentus poſſet vivere; neque illi opus eſſe amico, cuius iam res in facili eſſent.* Tales, Toxari, ſunt amici Graeci. Niſi vero iam ante nos accuſaſſes, qui verbis gloriari ſoleamus; ipſos quoque ſermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ᾽ ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτήν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro ſe ille quidem cauſae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans inſuper & ſupplicans, & in ſe recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos abſolvit. Ego quidem igitur paucos hoſce de multis, quos primos ſubiecit memoria, tibi enarravi bonos firmoſque amicos. Quod ſupereſt iam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliòres, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare.

Tox. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum iam ſtatim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ᾽ ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί᾽, εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι
36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν᾽ εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ᾽ ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς

cipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis, quam verba, loquuntur. Exſpectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Iovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paulo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias, ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed conveniens eſt illa parva a vobis laudari. Neque enim ſunt vobis occaſiones ingentes oſtendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ſerenum diſcas, bonuſne ſit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὰν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. κἀπειδὰν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἦ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempeſtate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus eſt. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut ſubita concurſione pro paſcuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus eſt. Et hanc ob rem quam firmiſſime coimus amicitias, ſolum hoc telum invictum & vix ſuperabile eſſe rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comiſſationibus, uti vos, neque ſi quis aequalis inde ab adoleſcentia, aut vicinus ſit; ſed ſi quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc feſtinamus omnes, &, quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cenſemus, multum procantes, & omnia ſimul agentes, ne excidamus amicitia, nec reiiculi eſſe videamur. Et ſi quis praelatus *aliis, &* iam amicus ſit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπισχόμενοι πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
38 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σὲ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, *victurum ſimul, & moriturum, ſi opus ſit, unum pro altero.* Et ſic facimus. A quo enim tempore inciſis ſemel digitis inſtillaverimus ſanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, ſimul ambo admoto *ore* biberimus; nihil eſt, quod poſt ea nos diſſolvat. Ac permiſſum eſt ternos ſummum tale foedus inire. Nam quiſquis multos habet amicos, ille ſimilis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamuſque non amplius aeque firmam illius amicitiam eſſe, per multas benevolentias diviſam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico ſuo—. Quin prius iurabo tibi noſtrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mneſippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὔ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἆρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν ὀϊστὸν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς.

ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦ-

Mneſ. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene eſt, quod per Deum nullum iuraſti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii eſſe Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius eſſe vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae cauſa Ventus [*aër*] eſt, Acinaces vero mortem efficit.

Mneſ. Verum ſi propter iſta, etiam alios multos habueritis Deos, qualis eſt Acinaces; Sagittam, & Haſtam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors eſt: infinitas praebet, quae ducant ad ſe, vias.

Tox. Vides, quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mneſ. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἧκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ᾽ ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθὺς οὖν ἥ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur, dicito: quaſi nec interſim tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

Tox. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo ſanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invaſionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multoſque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis tranſnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi,

ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
ἁλισκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ
πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἑαλώκει γὰρ, 40
ἐβόα τὸν φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμί-
μνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάν-
δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διανήχε-
ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ᾽ αὐτὸν ὡς κατακεντή-
σοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἤν τις εἴπῃ, οὐκέτι
φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἥκον-
τα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸν
φίλον· ὁ δὲ λύτρα ᾔτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ με-
γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ᾽ ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
ταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plauſtra capi cum ipſis pleraque vectoribus. Et in oculis noſtris contumeliam inferebant pellicibus noſtris atque uxoribus: quae res peſſime nos habuit. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet ſanguiniſque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conſpectu ad hoſtes tranſnatat. Ac Sauromatae telis ſublatis impetum in illum faciunt, ut confoſſuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero ſi quis dicat, non iam illum interſiciunt, ſed tanquam redimendi cauſa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium poſtulat, negatque ſe dimiſſurum, niſi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta ſunt. Si quid vero nudus poſſum ſolvere, ſubire vobis paratus ſum: & impera, quidquid volueris. Si*

λαβὼν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ᾔτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· κἀπειδὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανῄει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.
41 Τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἡττᾶσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἁμά-

vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocunque tibi collibuerit, abutere. At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu, parte eorum, quae habes, data, amicum abducas licet.* Rogat Dandamis, *quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet: cumque effoſſi eſſent, & iam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul tranſnatantes ſalvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque iam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis pleriſque pecudum, incenſiſque plauſtris,

ξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βε- 43
λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπασθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, iamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra illos quinque enumerare permittat, & iniuratus, ſi lubet, ut etiam mendacio augere multa poſſis? At ego tibi rem nudam expoſui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quantas venuſtates admixturus eſſes narrationi, quibus verbis ſupplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plauſu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus ſoletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae huius conſobrinum: qui cum equo detractum a leone Baſthen amicum videret, (una autem erant

πλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκτεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἕνα μὲν
44 τῶν φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν αἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius invaſiſſet, & laceraret eum unguibus: deſiliens ipſe quoque a tergo irruit in beſtiam, eamque detrahit, in ſe dum irritat & traducit, inſerens intra dentes illius ſuos digitos, & Baſthen, quantum fieri poterat, eripere morſui tentans: donec leo, relicto illo iam ſemianimi, verſus in Belittan, eumque complexus, ipſum quoque interemit. Atque ille iam moriens ante tamen ſic acinace leonem in pectore percuſſit, ut ſimul omnes morerentur. Nos vero ſepelivimus illos, duobus prope ſe invicem tumulis aggeſtis, uno amicorum, altero autem exadverſo leonis. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris filiae, Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſa, quod ſemper nobis ſolventes alio-

Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἦρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἱστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. ἔθος δέ ἐστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἥκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Boſporani, tertium iam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat: iam reſponderat illi rex, iam diſceſſus cauſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri, multum de ſe gloriari, quam generoſus, quam

λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
45 δυνάμεως ἔχοι. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ᾽ οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ᾽ εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἕωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν

dives, quam potens ſit. Multi igitur pro illo more cum libaſſent, & petiiſſent *puellam*, & regna ſua atque divitias enumeraſſent, ultimus poculo petito Arſacomas, non ille quidem libavit, (neque enim ſolemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) ſed epota hauſtu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hiſce magis idoneo quantum ad divitias & poſſeſſiones.* Admirante autem Leucanore, qui ſciret, pauperem eſſe Arſacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plauſtra habes, Arſacoma? hae enim veſtrae divitiae: At ego*, inquit, *neque plauſtra habeo, neque greges: ſed ſunt mihi amici duo honeſti bonique viri., quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur deriſus propter iſta eſt, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus ceteris eſt Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει 46
τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῆς Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ᾽ ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι᾽ ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆ-

ɛturus ſponſam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero reverſus Arſacomas indicat amicis, quam contemtim habitus eſſet a rege, quam deriſus in convivio, eo quod pauper viſus eſſet: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias*, *quantae ſunt*, *vos nempe*, *Lonchates & Macentes*, *& benevolentiam veſtram*, *praeſtantiorem longe & firmiorem Boſporanorum opibus. Haec vero cum dicerem*, *vos ille quidem deriſui & contemtui habuit*, *atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam*, *quod aureas ſe phialas habere decem diceret*, *& plauſtra quaternorum lectorum octoginta*, *& oves boveſque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas*, *& pocula vanae pretioſitatis*, *& plauſtra gravia. At ego*, *amici*, *duplici de cauſa angor: etenim amo Mazaeam*, *& contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-*

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἑκάστῳ ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιοῦμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἷς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

tumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iiſdem rebus, laetemur iiſdem. Non hoc ſolum, ſubiungit Lonchates, *verum unuſquiſque noſtrûm totus iniuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt. Quomodo igitur,* Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus,* ait Lonchates, *opus. Et ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat,* inquit ille. *Tu vero,* pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat, in Boſporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48
τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοὐπίσω παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem inſidet. Ceterum illa apud nos de pelle conſuetudo ita ſe habet. Si quis iniuria laeſus ab alio, & ulciſci volens, videat, ſe per ſe imparem bello eſſe, ſacrificati bovis carnes conciſas coquit. Ipſe vero ſtratam humi pellem inſidet, manibus poſt tergum reiectis, ut qui in ipſo brachii flexu revincti ſunt. Et haec ſanctiſſima apud nos ſupplicandi ratio. Appoſitarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & ceterorum quiſquis vult, parte unuſquiſque ſumta, inſcendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites ſe praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque ſtipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcunque poſſit; alius, pauperrimus

τος. ἀθροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ,
49 συναμφότεροι δισμύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὔ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, ſe ipſum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmiſſimus eſt ad una manendi conſtantiam, tum invictus hoſtibus, iuratus quippe; cum pellem inſcendere ſacramentum ſit. In his ergo *occupatus* erat Arſacomas, collectis ad ipſum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in ſumma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Boſporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, venire ſe a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem iuſſus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana poſtulant, ne veſtri paſtores in ſuos campos tranſgrediantur, ſed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percurſari veſtram regionem querimini, negant publico conſilio mitti, ſed privatim ſui unumquemque lucri cauſa latrocinari: ſi quis autem illorum deprehendatur, penes te eſſe il-*

εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ᾽ ὑμᾶς ὑπ᾽ Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ᾽ ἐφ᾽ ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. Ἀλλ᾽ ἐπὶ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστί· καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι· εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα περιδεὴς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iuſſerunt. At ego indico tibi, magnam impreſſionem in vos faciendam ab Arſacoma Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus eſt, & indigne fert, puto, quod expetitam ſibi a te filiam tuam non impetravit, & iam ſeptimum diem pellem inſidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor, *ipſe quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arſacoman ducem eſſe, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arſacomas inimicus eſt, & indignatur, me ſibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praeſtantiorem. Si vero mihi promiſeris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener ſum, non ita multo poſt veniam caput tibi illius afferens. Promitto*, ait rex, valde perterritus, qui cauſam irarum Arſacomae, de nu-

λως ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἦ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ᾽ ὅτῳ ὁρκωμοτοῦμεν, ἀλλ᾽ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι ποῤῥωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεὼν, ὅν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξῄει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ διὰ ταχέων ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ᾽ ἐκείνου.

ptiis, ſciret, & alioquin ſemper formidaret Scythas. Lonchates vero, *iura*, inquit, *ſervaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum iſta iam fierent, & ille extenſa in coelum *manu* iam iuraturus eſſet, *Ne hic*, inquit, *ne quis forte videntium ſuſpicetur, qua de re iuremus : ſed in hoc Martis templum ingreſſi, clauſis poſt nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arſacomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa ſe habeat. Intremus*, rex ait : *vos vero longiſſime recedite, neque in templo adſit quiſquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipſi quidem intraſſent, receſſiſſent autem ſatellites ; ſtricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipſum ad mammam, tum caput abſciſſum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, &, ſtatim ſe rediturum, dicens, ac ſi ad aliquid miſſus ab illo eſſet. Et ſic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον καταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ παραδοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἧκεν ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἑπέσθω· ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὖσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conſcenſo Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem perſecutus illum quiſquam eſt, quid actum eſſet diu ignorantibus Boſporanis: tum, ubi reſciſſent, factioſe de regno decertantibus. Atque iſta quidem Lonchates fecit, implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, &, annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor. Et iam a Maſtirae tibi fratri-*

Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιϊδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἴκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μα-
52 ζαίας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

bus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis: communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, putatuſque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe. *Et iam,* inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim,* ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis, puellam ducere. Si enim ſimul eas nobiſcum in Boſporum, equite uno plures fuerimus: ſi vero uxorem*

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53
ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν

mihi adducas, multorum inſtar mihi fueris. Haec facta ſunt. Atque ille quidem diſceſſit, tradita Macentae, quam duceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plauſtro ipſam duxit. Cum vero nox ingruiſſet, ea in ſuum equum impoſita, (paraverat autem alium unum equitem, qui ſe ſequeretur) cum ipſe quoque inſiluiſſet, non iam iuxta Maeotin pergit; ſed verſus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interpoſita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito curſu paulum ſtetiſſet, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arſacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promiſſum.* Illo autem ad inſperatum adeo conſpectum perculſo, & gratias agente, *Deſine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis,*

δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.
54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὑτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες

id eiuſmodi eſt, ac ſi gratiam habeat ſiniſtra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam ſanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, ſi olim permixti, &, quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum eſſe putemus, ſi qua pars noſtri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro ſe enim fecit, cum pars ſit totius corporis, cui bene factum eſt. Sic tum Macentes locutus eſt cum agente ſibi gratias Arſacoma. Adyrmachus vero, auditis inſidiis, in Boſporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: ſed reverſus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo poſt ipſe quoque irruit, adducens omnes quidem *ſui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiuſque generis vicies millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρεῤῥήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ᾽ ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περιεσχημένοι, καὶ ἤδη
προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipſe quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo ſtipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arſacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emiſſo duximus. Cum diu fortiter pugnatum eſſet, iam cedere noſtri, iam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes ſcindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem ſe ſubducere, non illa quidem aperte victa, ſed receſſus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum perſequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna ſagittarum iaculorumque vi immiſſa: valde itaque laborare noſtri, qui ita concluſi tenerentur, iamque multi arma proiicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύσαντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀνακτησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed tranſeundi facultatem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam uſque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt,

ἥκοντες ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἵλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὤμοσας· εἰ γοῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ· πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati, &, ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mneſ. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iuraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi.

Mneſ. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis

ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σισίννης τοὔνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τὴν Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es.

Tox. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem obiecta eſt e Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum diſtans. Sequebatur me Siſinnes, meus a puero inde ſodalis. Nos ergo diverſorio ad portum quaeſito, ſarcinuliſque de navi in illud translatis, nihil mali ſuſpicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam clauſtris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem ſufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ τάπιδας τινὰς, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράξομεν, ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· κἀμοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν, ὅθεν ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἧκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπισιτισάμενος. ἕωθεν δὲ περιϊὼν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reverſis, audito, quid factum eſſet, in ius vocare vicinos, qui multi eſſent, aut hoſpitem adeo, non placuit, veritis ne ſycophantae pleriſque videremur, ſi diceremus abſtuliſſe nobis aliquem Daricos quadringentos, & veſtem multam, & ſtragula quaedam, & quae habueramus reliqua. Deliberabamus autem de praeſenti conditione noſtra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e veſtigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam, fame aut ſiti ſubigente, admitterem. At Siſinnes conſolans me ſupplicabat, ne quid tale facerem: ſe quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum ſatis eſſet, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honeſtorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἑωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παραγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Iamque omnia de illis uti ſe haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius,* inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre interiecto tempore vitam tolerantes, inſtante iam ſpectaculo, ſpectamus ipſi quoque. Nam me etiam aſſumtum velut ad iucundum quoddam novumque ſpectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iamque ſpectamus aſſidentes, primo beſtias iaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quoſdam homines, maleficos, ut coniiciebamus, immitti. Ingreſſis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iuvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic ſurgit Siſinnes, ac cum deſiliiſſet, pugnaturum ſe recipit, arma poſcit, & merce-

ὅπλα ᾔτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκοῦντα· ἢν δὲ πέσω,
θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
τον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προτεθνήκειν
ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
τίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
κροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενι-
κηκὼς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, ſimul abimus, habituri quod ſatis eſt: ſin vero cecidero, me ſepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non impoſuit, ſed nudo capite conſiſtens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipſe, curvato enſe ſucciſus poplitem, ſanguis ut copioſus proflueret; & ego prae metu paene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus tranſadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem, feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum iam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ᾽ ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίν-
61 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἧκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἤρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis. Quintum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur, ut neque inſiſtere prae dolore poſſet. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in ſuprema contignatione diverſabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλὸξ ἁπανταχόθεν. τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὑτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα κἀκείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πεῖράν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος. Εἶ- 62

2 Διανεγρόμενος) Ἀντὶ τοῦ διηνεγρόμενος. G.

magnum: clauſa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demoviſſet inhaerentem ſibi uxorem, ipſamque ſaluti ſuae conſulere iuſſiſſet, ſublato *in humeros* amico, deſcendit. Et evaſit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invaleſcente arcebatur. Mulier autem infantem gerens ſecuta eſt, ſequi ſe iuſſa puella: atque ipſa ſemiuſtulata infantem ex ulnis paſſa decidere, vix flammam tranſiliit, & poſt illam puella, in praeſentiſſimum ipſa quoque mortis periculum adducta. Et cum poſtea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportaſſet Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile eſt, atque incertum, bonine hi futuri ſint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis eſt Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praeſtiterit.* Dixi, Mneſip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς· οὐ γὰρ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ εἴπωμεν Φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτετμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque iſtis depromtis. Iam tempus fuerit iudicari, utri noſtrûm lingua vel dextra amputanda ſit. Quis igitur iudicabit?

Mneſ. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam diſputationis conſtituimus. Sed ſcin', quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad ſcopum iaculati ſumus, rurſus electo arbitro alios ſub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreſte fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare viſus es, & ego nullam homini hac poſſeſſione aut meliorem puto aut honeſtiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici eſſe e veſtigio, & in perpetuum manere ſatis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unuſquiſque geminas, & inſuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν. 63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in univerſum gemina omnia? Tale quid enim ſunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen oſtendunt pictores, hominem ſex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, ſimul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum eſſent amici.

Tox. Bene ſane dicis: & ſic agamus.

Mneſ. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam *& ſanctitate*, ſed propoſito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo iſta equidem: & iam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

Mneſ. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ἈΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι 1
συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον· ἵππος δέ με
κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς.
ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδόν· καί πως ἔτυχον καὶ
ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὕπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
θεν ὄντες· καὶ ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν
ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα
οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὕπατα, Ἵππαρχον τοὔνομα, γράμμα-
τα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ·
οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπη τῆς
πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

In Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homine. Equus unus me & ſarcinulas vehebat, ſervorum ſequebatur unus. Sic via propoſita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Theſſaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque ſuperata illa via difficili, prope iam urbem eramus. Hic ego interrogo Theſſalos, noſſentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epiſtolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diverſarer. Illi notum ſibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipſum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, ſuamque uxorem. Eſſe

ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ. Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καί ποτε ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ὢν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαῤῥῶν πέμ-

enim ſupra modum avariſſimum. Cum vero prope urbem eſſemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt: ego vero accedens pulſo ianuam. Ac vix quidem & tarde, ſed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo, intuſne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero,* inquit, *quis es? aut qua de cauſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Exſpecta*, inquit, *me hic;* clauſaque ianua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me iubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe, inſpectis literis, *Enimvero,* inquit, *cariſſimus mihi & praeſtantiſſimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fi-*

πει παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπῄειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτὸν) Εὐτελές. V.

denter ſuos ad me mittit ſodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam ſit parva illa quidem, ſed ſatis ad ferendum diverſorem idonea: feceris autem tu domum magnam, ſi comiter patienterque diverſeris. Et vocata ancilla, *Palaeſtra*, inquit, *oſtende meo ſodali cubiculum, & ſumtam ibi pone, ſi quam habet, ſarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.* Haec ubi dixiſſet, ancillula Palaeſtra ducit me, & pulcherrimum mihi oſtendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impoſito etiam cervicali.* Iſta cum dixiſſet, nos lotum abiimus, dato ipſi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata depoſuit. Nos loti, cum rediſſemus, ſtatim intramus. Hic Hipparchus me complexus iubet ſecum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum ſuave erat & antiquum.

ἐδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδὸς, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ
4 ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιῄειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιῄειν. κᾀν τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ φη-

7 Σκῆψις) Πρόφασις. V.

Poſt coenam compotatio & ſermones, ut in coena hoſpitali. Et ſic ubi veſperam illam dediſſemus compotationi, cubitum ivimus. Poſtridie interrogat Hipparchus, quorſum porro irem, &, an toto tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam: puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.* Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Huius me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, iuvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς Φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ᾽ ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἄγει ἀπωτέρω) Γραι. πορρωτέρω. G.

ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili? Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam, quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, & manu me prehenſum ſeducens, *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher,*

ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον. 5 Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δέ ποτε ἀφείθην, ἀπῄειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ᾗ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόῤῥω ἵστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσῄειν οἴκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.
6 Κἀγὼ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res, quam nemo curet magno opere. At ego, audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu, qui cupidum te eſſe ais admirabilis huius ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram iam accingere, (ab uxore enim hoſpitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, huius in amplexibus, noris facile diſcere te poſſe. Servi enim dominorum & honeſta ſciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaeſtra autem circa focum verſabatur, parans nobis coenam. Atque ego ſtatim inde initium ſermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἢν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεῦσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μέν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ᾽ ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόῤῥωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς

3 Ἰταμὸν) Ἀναιδὲς, σκληρὸν, ὠμὸν, παρὰ τὸ ἵεσθαι, ὅ ἐστιν ὁρμᾷν. τοιοῦτοι γὰρ καὶ ἀναιδεῖς. V.

ſtra, cum ollula iſta nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit. At illa, ut erat dicacula & venuſta puella, *Quin tu iſta fugis,* inquit, *adoleſcens, ſi mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel ſemel attigeris iſtuc, vulnus ex aduſtione nactus hic mihi deſidebis, neque alius quiſquam te, ne quidem Deus ille medicus, ſanaverit; ſed ſola ego, quae aduſſero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfuſus ſemper ſuſtinebis; neque, ſi quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim ſola illa vilia edulia paro, ſed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iugulare, & glubere, & concidere: lubentiſſime autem ipſa viſcera, & cor adeo aggredior. Recte ſane,* inquam, *iſtuc dicis. Nam me*

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί᾽, ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις· καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω παρ᾽ ἐμὲ, καὶ καθευδήσῃ.
7 Κἀπειδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ πότος ἦν συχνὸς ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνου καταψευσάμενος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῄειν ἔνθα ᾤκουν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίστρας παρα-

quidem e longinquo, qui ne quidem prope acceſſerim, non aduſſiſti per Iovem, ſed in totum conieciſti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipſa mea viſcera coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *ianuam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae appa-

σκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο,
τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ
στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν
ἕτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8
τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἧκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη
ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις.
ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν
νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάν-
τως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν
ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς
ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές πο-
τε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον
τούτων· ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕ-
τως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν,
ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα
τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἑτοι-
μος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευό-

11 Γοργὸς) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem iam meum exſpectabam. Atque illa cum cubitum eunti miniſtraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi iam eſt, fueriſne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obe-*

μενον. Ἀλλ᾽ ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔν-
θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλει-
ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
στῇ, δύο μηρῶν σπάσας, κλῖνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεῖ-
νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελ-
κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα
ἴδῃς, τότ᾽ ἤδη ἐπιβὰς, ἅμμα κατ᾽ ἰξύος δήσας, σύν-
εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ᾽ ὀλίγον διακαρτερή-
10 σας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως
πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαί-
σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγε-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.* Ipſa ergo, exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtringens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubiiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, iamque vulneratum fode iam undique, donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc iam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paulum ubi te continueris, tum concurre. Iam dimiſſus es.* Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri, ipſe quo-

λάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόῤῥης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητήν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἅμμα σφίγγε, εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾶται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσῃς θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόῤῥης) Παρειάς. V. 13 Ἅμμα) Δέσμα. V.

que ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubiicias: alia enim poſt alia iniungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lucteris.* Hiſque dictis ſurgit, & curato corpore, *Iam*, inquit, *oſtendes, utrum iuvenis ſis, & nervoſus luctator, luctarine ſcias, & geniculatum opus edere:* atque in lecto concidens in genu, *Age ſane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expoſitumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio poſtulat, velut nodum ſtringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: ſi vero laxetur, celerius inſtans transfer altius, & impulſum occulta: & cave, ne celerius imperato re-*

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνου, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γὰρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἄττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ κάθησον, εἶτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,
11 περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινοὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καί ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἤθλουν, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον; ὥστε φανῆναί μοι

7 Πάραψαι) Γραι. παρακύψαι. G.

trahas: ſed multum incurvans illum, ſubtrahe; ac infra rurſus irruptionem ſubiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & ſolutus eſt, & aqua totus eſt tuus adverſarius. Ego vero, clarum iam ridens, *Volo*, inquam, *ipſe quoque, Magiſter, numeros paucos quoſdam imperare: tu vero obedi, ſurge, & aſſide, deinde manu praebens, tracta ceterum, & ſubige, & me, per Herculem, complexa, iam ſopi.* Eiuſmodi libidinibus, & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cuius rei cauſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius, ſi quid tu noſti, ipſa fac*

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσ-
δε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλ-
λὰ παρὰ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεί με τὸν
πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα,
Παῦσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μα-
γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδὲν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
τα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὖσα τυγχάνει εἰς
τὴν αὑτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσο-
μαι παρασχεῖν σοι ἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαί-
στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim, te nec imperitam huius artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipſa devinctum. At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *iocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius dominum? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & felicem hunc noſtrum lectulum: neque enim literas didici, & invida hera eſt, quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo, an praebere tibi poſſim videndam, dum transformatur, dominam.* Ac tum quidem in hiſce acquievimus. Diebus vero non multis poſt defert ad me Palaeſtra, velle dominam ſuam,

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. κἀγὼ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ᾗ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάῤῥει, ἔφη· κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἁδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ

11 Ἁδρὸν) Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. V.

ſumta avis ſpecie, volare ad amaſium. Et ego, *Tempus iam eſt*, inquam, *Palaeſtra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui ſupplicis longam cupiditatem ſedare. Bono*, inquit, *animo eſto*; &, cum veſpera eſſet, prehenſum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quieſcebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent ſpeculari. Video igitur exuere ſe mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, ſtanſque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuſcula ciſtella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infuſum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad ſpeciem ipſam quidem, oleum eſſe putabam. De hoc igitur ſumens tota ſe inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & ſubito pennae illi enaſcuntur, & naſus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ᾤχετο πετομένη
ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾷν, 13
τοῖς δακτύλοις τῶν ἐμαυτοῦ βλεφάρων ἡπτόμην, οὐ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὔθ' ὅτι βλέπουσιν, οὔθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι κἀμὲ, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πείρᾳ μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι οὐρὰ ὄπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾤχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & ſigna ſunt, habet omnia, neque quidquam eſt aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam ſe videret, terribile quiddam crocitans, & ſicut illi corvi, tollens ſe per feneſtram evolat. Ego vero, qui ſomnium illud me videre putarem, palpebras ipſe meas contingo digitis, qui oculis ipſe meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi perſuaſiſſem me non dormire, rogavi tum Palaeſtram, ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me ſineret. Volebam enim experimento diſcere, utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus eſſem. Atque illa, aperto clam cubiculo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miſer non fio, ſed cauda mihi de poſtico exit, & digiti omnes, neſcio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώ-
14 μην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ Φύουσαν. ἀλλὰ θάῤῥει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥᾷων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὸν δὲ ἐραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ Φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἰ-

gues autem univerſos non niſi quatuor habeo, eoſque nihil aliud quam ungulas; manuſque mihi ac pedes iumenti pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adſpiciens, aſinum me eſſe video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaeſtra non amplius habeo. Interim labio deorſum protenſo, & ipſo quoque habitu, ut aſinus, vultu deiecto, illam accuſabam, quod aſinus pro volucri factus eſſem. At illa ambabus manibus faciem ſuam percutiens, *Miſera ego*, inquit, *magnum feci malum: prae feſtinatione enim in pyxidum ſimilitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulciſſime: facilis enim horum medicina. Si enim roſas modo comederis, exues e veſtigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, cariſſime, unicam modo hanc noctem perdura in aſino: ſummo mane curriculo tibi roſas afferam, quibus come-*

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην· τὰς δὲ φρένας καὶ τὸν 15
νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ᾽ ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω ποι τῆς φάτνης ὑποχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὢ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεταί μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραΰνουσα. Γραι. κατεψηλαφήσασα. V.

ſis ſanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram aſinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaeſtram accuſans illius peccati cauſa, labra mordens illuc abeo, ubi ſtare equum meum noveram, & alium verum aſinum Hipparchi. Hi ſentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus adveniſſem, demiſſis auribus parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret, aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum. Cum enim nox profunda iam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis

γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα κατακλῄσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν κα-

ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur; & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu iam domum totam depraedantur, pecuniaſque, & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis iumentis factum ſit, non habeo dicere. Ego vero non ſoleatus inſuetuſque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens ſarcinas, peribam. Et ſaepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὄπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ω μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι. Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς 17
ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἴς τινα ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθί-

12 Ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων ὅσον ἦν) Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὔλιν ποιοῦνται· αὔλις δὲ ἡ κοίτη. V.

ſtatim alius a tergo femora fuſti ſubinde percuteret. Cumque ſaepe, *o Caeſar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocaliſſimum exiret, *Caeſar* autem non ſequeretur. Verum hoc ipſo quoque nomine pulſabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo, me alienum quid clamare, decrevi ſilentio pergere, & compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos montes plures ſuperaveramus. Ora autem noſtra capiſtro erant revincta, ne circumpaſcentes viam conſumeremus in prandio: itaque perrexi tunc, & manſi aſinus. Medio ipſo die devertimus in ſtabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos iubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

διά. καὶ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τάδ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φα-
18 σὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſa. Putabam quippe, me, comeſis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, ſtatim mori. Inter haec ſentiens olitor, arreptoque fuſti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῄειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.
Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτα- 19

tum ingreſſus, videnſque hoſtem & perniciem olerum, non aliter, quam ſeverus aliquis dynaſta, captum furem fuſte concidit, neque coſtis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utriſque reiectis ſupinum proſterno in olera, atque verſus montem aufugio. Ille cum videret, me curſu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urſis pugnare idonei. Video igitur, illos me, ſi capiant, diſcerpturos eſſe: paulum itaque circumiens decrevi, quod eſt in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, ſtabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui curſu in me ferebantur, receptis alligatiſque, me pulſare prius non deſierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοὐναντίον περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς

eſſet, graviſſimas quaſque rerum furtivarum & plurimas mihi impoſuere; tumque inde ſic proficiſcimur. Cum vero iam deſpondiſſem animum pulſatus & gravatus onere, detritis inſuper a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, ſi vel interficerent me plagis, ſurgere; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere iubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe labora-

ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῄει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζῃ, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄρι-

5 Σπαίροντα) Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. V.

re, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas, quas ille geſtarat, omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem prehendentes, ſuccisis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſupereſſe viae, & *eo die* ſoluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἴνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ καταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. 21 Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἧκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἤσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ

Illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia*, *panes multi*, *vini veteris dolia*, *& carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi, collaudata anu, exutis veſtibus, ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo. Deinde paulo poſt iuvenes veniunt multi, ſupellectilem afferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebuſque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Ceterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſto-

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῄεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22
ρον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὑτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς παρὰ τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτέων. V.

diae ingemiſcebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium geſtabat ſemper, & adducebat ſemper ianuam. Tribus poſt diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe iubent, & intus manere anum, puellae cuſtodiendae cauſa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat, adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum

φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ κἀμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὁπλὴν παρὰ πέτραν ὀξεῖαν, καί μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac tranſiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi, ut erant, conſurgere, armare ſe, me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior, itaque fuſti, feſtinantibus illis, pulſabar. Cum autem ad viam veniſſemus, ubi tranſiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipſum ipſiuſque ſervos interficiunt, & pretioſiſſima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas ſarcinas ibi in ſilva abſcondunt. Deinde ſic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fuſti, acuto ſaxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae, incederem. At illi inter ſe, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire aſinum iſtum, ubique concidentem? Praecipitemus illum*,

μνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν· ναί φασι, ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ᾽ ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα 23 κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῄεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῄεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γῦπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

male ominatam beſtiam. Ita ſane, inquit alius, *deiiciamus illum piacularem futurum noſtri exercitus.* Atque illi in me iam coibant: verum ego, auditis hiſce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu ſenſum mihi doloris adimente. Cum vero intraſſemus in diverſorium noſtrum, ſarcinas de noſtris demtas humeris bene collocant, ipſique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reliquas ſarcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, inſit illorum unus, *quid adducimus, ex ungula inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt? viſne tu in praecipitium incidere? Iam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.

ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενὶ, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμὰς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγήν· καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῄειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἴχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίας ἁλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμὲ, Ἤν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum eſſe uſquam, ſed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videnſque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum facinus audet & dignum deſperato iuvene. Inſilit enim in me, inſidenſque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae ſtudio, equi curſu fugio, anu poſt nos relicta. Virgo Dis quidem ſupplicabat, ut illa ſe fuga ſervarent: ad me vero, *ſi me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero*

ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς
ἐμαυτοῦ φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θερα-
πείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τοῦ
τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἥκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24
πλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέ-
φοντες, καὶ πόῤῥωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν
τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμ-
βάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρ-
θένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμό-
νια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς
οἰκείοις ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀ-
μὲ ἀποστρέψαντες, εἷλκον ὀπίσω· κἀγὼ περὶ τοῦ πο-
δὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεὶς, ἐχώλευον· οἱ δὲ,
Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλωκας;
ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

11 Σαρδόνιον γελῶντες) Σαρδὼ νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελίνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ κατεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτω τελευτῶσι. Τιμαῖος δέ φησιν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θνήσκοντες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτὴν, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

medimnus erit tibi in ſingulos dies prandium. Ego vero & meos ipſius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cultus ex ſervata a me puella ſperans, curro oblitus vulneris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hoſtes redeuntes, & e longinquo ſtatim ad lunam miſeros captivos agnoſcunt: & accurrentes, prehendunt me, dicuntque, *Quorſum, honeſta & bona virgo, intempeſta nocte abis miſella? nec ſpectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio riſu dicebant: meque converſum trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, aiunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit*,

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἵπετο, καὶ ἤδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον νουθετούμενος. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός. Κἀν τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ἐπιῤῥίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ᾽ αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο, οὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ) Σχοινίῳ. V. 15 Ἐδράξατο) Ἐπελάβετο. V.

ſanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat fuſtis: iamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt; dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperiniiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi domeſticos ſuos aſſecuta fuiſſet, futurum fuiſſe, ut vivus noſtrûm nemo relinqueretur: capti enim eſſemus omnes, ex praeparato ir-*

ἑάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ. εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἕωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, καινῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ,

ruentibus in nos hoſtibus. Itaque ulciſcamur nos quidem inimicam; ſed ne ita facile moriatur incidens in ſaxum: verum mortem illi & acerbiſſimam excogitemus & longiſſimam, quaeque illam tempori & cruciatui ſervatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *eiuſmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi, vos laudaturos eſſe commentum. Aſinum perdere oportet, ignavum, iam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac miniſtrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eiectiſque inteſtinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in aſino, capite extra aſinum uti promineat, ne mox ſuffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo diſpoſitam ubi probe conſuerimus, extra utrumque vulturibus proiiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare aſino: deinde aeſta-*

θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ᾽ ἑαυτὴν ἀποπνῖξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ᾽, ὅσα πείσεται, σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἐῶ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
26 ἔτι διασπάσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος, καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας.

11 Θήκη) Τάφος. V. 16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

tis tempore fervidiſſimo in ipſo iumento coqui, & enecante ſemper fame mori, neque necis conſciſcendae facultatem habere. Reliqua enim, quae patietur, tum putreſcentis odore aſini, & ſcatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per aſinum, ipſam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Clamoribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, portentoſum illud commentum. Ego vero mihi ipſi ingemiſcebam, tanquam iugulandus, & qui neque poſt mortem iacendi molliter facultatem habiturus eſſem, ſed infelicem ſuſcepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Iam illuceſcebat, cum inſtat ſubito militum manus, impuris hiſce immiſſa, qui in vincula ſtatim omnes coniecerunt, ad Praeſidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae ſponſus: ipſe nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Aſſumtam ergo

παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόῤῥωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προογκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.
Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δί- 27
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοὐπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχεῖον) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρατρώγοντας. V.

virginem & mihi impoſitam ſic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis ſucceſſiſſe agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur ſalutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius ſocius fueram, atque in communi mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iuſtam mihi vicem velle perſolvere, iuſſit pater liberum me dimitti ſub divo, &

θερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν.
28 Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύγνυεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρεὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοὐμὸν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ

cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber iucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec iuſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino iudice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Candauli, uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut omne ſibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco poſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, fa-

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατ-
ἔπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνε-
λάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δα-
κνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γάρ με μοι-
χὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν,
ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέ-
ρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ
ἄμορφος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραι-
νόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν
συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29
ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦ-
το δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψη-
λὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ ἀνυ-
πόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην,
παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλ-
λυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ

15 Καινῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* Ἑκάστοτε) Ἀεί. V.

ctaſque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret paſtor, percuſſus morſuſque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum ſuſpicati equarum, ſuarum uxorum, perſequebantur, utraſque in me calces iactantes, adeo ut impar eſſem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatus ergo & ſtrigoſus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque ſub divo paſcens, oppugnatus quippe a paſtionis ſociis. Verum etiam frequenter ſurſum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons aſcendendus erat, ardua vehementer via, inſuper non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κουφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει· καὶ κατήειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν ἀέναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ χεῖρά μοι ἐπι-

licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutiſque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adiicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum traiiciebat. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cuius enim erat, ut deſcendens manum mihi inii-

δοῦναι, κἀμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἄν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων ἀεί μοι ἑπομένων, κἀμοῦ ἠρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem, & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, inſtantibus mihi ſemper, quae vulnerarent, & a me ipſo ſuſpenſis. Etenim ſi ſenſim progrederer, appulſum ſpinarum cavens, peribam a fuſtibus: ſi vero fuſtim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutiſſimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaſo meus, me ut interficeret. Cum autem ſemel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἑστίας κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόῤῥω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.
6 Τυρεύων) Κατασκευάζων. V.
10 Ἄπλετον) Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. V.
11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ βάθρα· Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

peſſus multa, prae impatientia calcem contra illum moviſſem, ſemper illum calcem in memoria habuit. Ac iuſſus aliquando ſtuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, ſtuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune ſarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero iam pergendum eſſet, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula receſſeramus, eum torrem in ſtuppa abſcondit: illa vero, quî enim poſſet aliter? ſubito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immenſum. Videns ego ſtatim me in via aſſandum, obſervata forte lacuna paluſtri, in liquidiſſimam illius me partem abiicio: volvenſque ibi ſtuppam, meque ipſum adeo circumagens & vertens, luto exſtinguo ardentem & acerbam mihi ſarcinam: ſicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριὼν, ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἀλλ᾽ ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
ρεν ἐπ᾽ ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἁδρὸν ἐπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καταψεύδεταί μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον οὐκ οἶδ᾽ ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ᾽ αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄῤῥην, ἐπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G.

3 Πεφυρμένου) Φύρω, μολύνω, ἐκβρέχω, πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. V.

minori cum periculo abſolvo. Nec enim poterat iam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram. Sed aliud impurus ille puer contra me longe peius excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit. *Iſtum, here*, inquit, *aſinum, neſcio cur alamus, ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; iactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, &*

ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς
33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ. Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum muliere vero in viam everſa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro iſtoc amatore laceraretur. Ille vero, his auditis, *Si vero,* inquit, *neque incedere vult, neque geſtare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque inſaniens, illum iugulate, atque inteſtina proiicite canibus, carnes ſervate operis: ac ſi interrogabitur, quomodo iſte perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac ſtatim me velle iugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia ruſticorum aliquis, illa me morte eripuit: dirum *tamen* contra me conſilium ſubiecit.

ξῆς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
γα ἔργον..ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ
φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων
ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦ-
ρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σω-
φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
ἅπαντες ἐπῄνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε
καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυ-
τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλό-
κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν
ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

Nequaquam, inquit, *interfeceris aſinum, & molere valentem & geſtare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oeſtro fertur, comprehenſum exſeca. Etenim venereo iſto impetu ſublato, manſuetus ſtatim & pinguis erit, & magnum ſine labore onus geſtabit. Si vero ipſe huius curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & iſtum tibi ovicula mitiorem illa ſectione praeſtabo.* Itaque familiares omnes laudare conſiliarium, bene illum dicere *aſſeverantes.* Ego vero iam plorare, qui mox perditurus eſſem *latentem* in aſino virum, & negare, me vivere velle, ſi eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abſtinere in poſterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde delapſus miſerrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer. Intempeſta iam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, περὶ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ παραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρά-

nuptam, illam, quae in latronum poteſtate fuerat, ipſiuſque ſponſum, ſero diei ambos & ſolos in litore ambulantes, accedente ſubito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acidiſſe. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decernunt non amplius manere in ſervitute, ſed direptis, quae intus erant, omnibus, fuga ſibi conſulunt. Equarum autem paſtor, & me aſſumto, & convaſatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus aſini. Interim lubens impedimentum illud meae caſtrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexiſſemus, & trium aliorum dierum ſuperata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem. Ibi ſtatuunt, qui nos egerant, & ipſi ſe collocare, & nos. Tum igitur noſtrûm, iumentorum

στις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ
μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦ-
σιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
αὖθις ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς
τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
μῶν· καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἱπόμην ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
δὲ ἥκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
γεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἁδρὸν,

nempe, inſtituta auctio: & vocalis praeco, in medio ſtans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inſpicere *nos* volunt, apertiſque noſtris oribus, annos de dentibus uniuſcuiuſque ſpectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum iubet domum rurſus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic ſolus dominum non reperit.* Verum illa, multum ſaepe vertigine quaſi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & ſenex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agroſque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno ſane pretio, drachmis triginta. Iamque ingemiſcens ducentem ſequor dominum. Cum autem veniſſemus in diverſorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna ſtatim ante ianuam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, ſervum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ᾤοντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φίληβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους
37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ᾽ ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ᾽ εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἑλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πήχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 Ὅμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

ctum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi ſodalium, qui omnes ad illum clamorem plauſum tollunt, rati revera hominem eſſe, quod emtum eſſet. Cum autem viderent, aſinum eſſe illum ſervum, iam iſta in Philebum cavillantur, *Hunc non ſervum,* o noſtra, *ſed ſponſum tibi, unde quaeſo acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariaſque nobis propediem tales pullos.* Sic tum ridebant. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus, ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demiſſo cervices intorquentes, lacertos ſibi vulnerant, & exſertam ultra dentes linguam quiſque & ipſam incidunt: adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſangui-

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑστὼς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38
εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem, primum adſtans tremere, ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant, de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei aſino. Ex his illi alebantur, geſtatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diverſabantur: deinde patiuntur a ruſtico, quae conſueta atque cara nefandis iſtis cinaedis erant. Ego vero ſupra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum ſuſtinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non aſcendit e gutture, ſed aſini; magnum nempe rudebam. Verum agreſtes quidam, qui forte aſinum perdide-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄῤῥητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ᾽ ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

rant, requirentes amiſſum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum eſſem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque riſus extra multus ab his, qui ingreſſi fuerant, oritur, qui diſcurrentes per totum vicum, ſermonibus differunt ſacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum eſſe prolata, proxima nocte ſtatim inde diſcedunt: cumque in deſerto viae eſſent, indigne ferunt, & iraſcuntur mihi, qui myſteria illorum enuntiaſſem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire; ſed quae ſequebantur, non iam tolerabilia: Dea enim ablata a me, & humi depoſita, detractiſque omnibus meis ſtragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caeſum parum abeſt, quin interficiant, iubentes ut mutus in poſterum eſſem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς βαλόντα πολλὴν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῷς σεαυτόν· πειθόμε-

de iugulando me etiam poſt verbera deliberabant, qui tanta illos affeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubenſque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene*

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναίδων τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὑμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο. Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κἀγὼ μὲν ᾤμην κομψόν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc affer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abiice. Videbitur enim auſugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta*, *uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam ſtatim perfectum dabitur.* Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, & exſultans, curriculo irrumpo, ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾷν γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ᾽ ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
αὖθις ἀπῄειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ καινότερόν τι ἐτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ᾽ ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἀσμενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις) Ἀλαζόσιν, ἀπατέωσιν. V. 13 Ἐτερατεύσαντο) Ἐψεύδοντο. V.

inveniſſe, ac iuſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos iam gladios in me haſtaſque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem, perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe ianuas extra occludunt. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimuſque in vicum alium magnum & celebrem, in quo novo praeſtigiarum genere perſuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, ſed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diverſari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam recipiunt, in ſuae ipſorum Deae hoſpitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπήτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἴχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ. δήσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην ἀράμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
42 τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη κἀμὲ πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἱρκτὴν) Φυλακήν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum aſſignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipſi in ſacrum ingreſſi inde eam exportant, mihique impoſitam educunt. Verum impii, in ſacrum illud ingreſſi, donarium, phialam auream furati fuerant, quam ſub Deae *veſtibus* ferebant. Sed animadverſa re, vicani ſtatim perſequuntur: deinde, cum prope eſſent, deſilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant ſacrilegoſque, ſublatum furto donarium repoſcunt, idque excuſſis omnibus in ſinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hoſce reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo geſtatam tergo in aliud templum dant; aurum ſuae civitatis Deae reddunt. Poſtridie cum ſupellectili illorum me quoque ſtatuunt vendere: & vendunt hoſpiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἥκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιΐστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἀρτοποιεῖν. V. 10 Ὀθόνην ..) Γραι. ὀθόνῃ τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me aſſumtum, impoſitis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit ſuam, via quidem aſpera. Cum adveniſſemus, deducit in piſtrinum. Et video ibi magnam intus conſervorum iumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut ſervum novum, quique grave onus geſtaſſem, viamque difficilem confeciſſem, requieſcere intus paſſi ſunt. At poſtridie eius diei, praetenſo oculis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum eſſet, qui ſaepe didiciſſem: ignorare tamen me ſimulabam. Verum fruſtra *aliquid* ſperaveram. Correptis enim baculis domeſticorum multi me circumſtant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulſant, adeo ut a plagis tro-

περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πείρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἕωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, κἀκεῖνος οὐδὲ αὑτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
44 τέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi inſtar ſubito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere ſervum ad hoc, ut officium faciat, manum exſpectare heri. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, ſtatuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque plantis inducente, vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta, quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems iam eſſet, & ille neque, unde ſtragula ſibi emeret, haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utriſque eſſet, lactucae amarae ac durae. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus,

στρατιώτου στολὴν ἠμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
λεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς φωνῆς
ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κᾀκεῖνος συμ-
πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν
ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ
ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίη, ἀποκτενεῖν τῇ
μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥιπτεῖ
πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
δείσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ᾽ ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῷ 45
τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe abiecit, tum denuo iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis ſe mortuum fingit. Hic ea re perterritus, iſtum ibi ut erat iacentem relinquit; ſumtoque gladio mihi inſidens in urbem pergit. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero, metu *imminentis* in via

ὁδοῦ δεδιὼς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιοῦσι· τὸν μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἧκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κηπουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπουσι, καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, κἀμὲ τὸν ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι ἔλεγον, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-

5 Ὑπερῷον) Ἀνώγεων. V. 8 Ἀπόνοιαν) Ὕβριν. V.

periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito, ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent, omnes iubent: his prodeuntibus, nuſquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque hominem, neque aſinum. Tumultu vero in anguſto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἑαλώκεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερῴων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κἄκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρακύψεως. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύα-

curioſus, ſcire volens, qui eſſent illi clamantes, deſuper ad inferiora per feneſtellam deſpicio. At iſti, me conſpecto, ſtatim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingreſſi magiſtratus & perſcrutati omnia, inveniunt dominum meum iacentem in arca: prehenſumque mittunt in carcerem, ut cauſam audaciae ſuae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Ceterum riſus compeſci non potuit ſuper illo de tectis indice, & ſui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, De proſpectu aſini. Poſtridie olitore meo domino quid factum ſit, ignoro: me vero vendere miles ſtatuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditiſſimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Theſſalonice. Hic artem habebat iſtam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conſervum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κιρνᾷν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα κἀμὲ ἵστασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπῄεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ᾐσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio ſemper eodem utebantur, diverſabantur in eodem, & permixta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde, me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ᾔσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὕποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47
καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιότατοι, μέγαν τέ με καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ᾽ ἐν ταὐτῷ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως

cherrimas quaſque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum iam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium effloreſcente pilo niteret. Illi autem boni viri, obeſum me & pinguem cum viderent, nec conſumi tamen hordea, ſed eandem ſervare menſuram, in ſuſpicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progreſſi, tanquam in balneum abirent, occluſa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, ſpeculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum acceſſeram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde conſervos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμοὺς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἠρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυϊ) Σινάπυϊ. V.

ſpectandum me advocant, & riſus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de cauſa, qui extra erant, ſic riderent. Re vero audita, ſurgit de convivio, & introſpiciens videt me apri partem devorare; ſublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer moleſtum erat, a domino ut furem ſimul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me riſit, ac primo in ſuam me coenationem iubet introduci, tum menſam mihi apponi, & eſſe in illa, quaecunque alius edere aſinus non poteſt, carnes, oſtrea, iurulenta, piſces, partim in garo & oleo poſitos, partim perfuſos ſinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverſo, hoc ſolum mihi ludicrum ſaluti futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam adſtans menſae. Reſonabat interea riſu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν ἔπιον. Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περιβόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic aſinus, ſi quis illi temperatum praebeat. Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile eſt ad credendum, cum ſingulare & inſolitum me animal videret, pretium meum ſolvere iubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam ſuo adoleſcenti tradit, & docere iubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, inſtituit. Deinde etiam luctari ſecum, quin etiam ſaltare, in duos *pedes* erectum ſtare, & annuere & renuere ad voces, & quaecunque potuiſſem etiam ſine diſciplina facere. Celebratur ergo res fama, Aſinus domini, potor vini, luctator, ſaltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ᾔτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευή μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες.
49 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῖκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἕωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-

16 Ἡ πορεία) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: &, ſi quando bibere vellem, poſcebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur, ut plane inuſitatam, cum neſcirent hominem incluſum in aſino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare diſcebam, & tergo portare dominum, & curſum currere minime moleſtum, & quem vix ſentiret eques. Etiam paratus mihi erat ſumtuoſus, & ſtragula mihi purpurea iniiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro diſtincta, & tintinnabula mihi argutiſſimum concentum edentia appendebantur. Venerat autem Menecles noſter herus, ut dixi, Theſſalonice in hanc urbem, tali cauſa. Promiſerat patriae gladiatorum ſpectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exercebantur; iam inſtabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto, ſicubi regio eſſet in via aſpera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσ-
σαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν
ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προελήλυθει ἐκ μακροῦ,
καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρ-
χημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ᾽ ὁ μὲν δεσπότης τοῖς
ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ
με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δεί-
πνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ 50
ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γάρ με ἔν-
δον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ
τἀμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ᾽
εἰσεκόμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ
ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε
ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συν-
αριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί
ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴ,

vehendum curru difficilis. Cum vero Theſſalonicem veniſſemus, non erat quiſquam, qui ad ſpectaculum non feſtinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere perſonas poſſem, quam humanum in morem ſaltare atque luctari. At dominus nobiliſſimis ſuorum civium in vino me oſtendebat, & mirandos illos in me luſus producebat in coena. Meus vero magiſter reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluſum me & ſtabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum aſini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaſeram. Aliquando peregrina mu-

παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἁδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, κἀκεῖνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Κἀπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, κἀκ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρ-

13 Χαμεύνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa, ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille, parum ſollicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit. Veſpera iam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam, igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda

ἔστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἔκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἶτά με κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὑτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καί με ἐκ τῆς φορβαίας ἐπιλαβομένη ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἷλκε· κἀγὼ οὐδὲν τρίτου παρακαλέσοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρημένος, καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδιώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὡς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσ-

integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur, & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſa metuere. At mulier multis oſculis, iiſque amatoriis, me alliciens, cum videret me non

περ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεταί με καὶ ἄρασα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὀσφύος τῆς ἐμῆς εἴχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκόρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. 52 Ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῄει, συνθεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἴσειν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam in me noctem contriverit. Cum luce autem ſurgens diſceſſit, pacta meo cum magiſtro iiſdem de rebus idem noctis pretium. Hic ſimul ditior mea opera factus, & oſtenſurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abuſa eſt. Aliquando magiſter do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότος ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καταδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατεκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῄειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quaſi ipſe docuiſſet, ac me inſcio deducit illum iam veſperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam ianuae oſtendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus ſpectaculo, etiam publice me oſtendere facientem iſta cupiebat. Iubet igitur nemini hoc enuntiari, *ut*, inquit, *ipſo ſpectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inſcendet.* Iamque mulierum aliquam, quae damnata erat ad beſtias, intus ad me deducunt, accedere ad me iubent, & me mulcere. Denique inſtante iam die, qua munus honoris petendi cauſa editurus erat meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, de-

εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἑστὼς ὄπισθεν, ἐκέλευέ με ἀριστᾷν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ᾐδούμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή που ἄρκτος ἢ λέων

54 ἀναπηδήσηται. Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παροδεύοντος; ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾤοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita iacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant, me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, captas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus:

ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἔστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνο- 55
μα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πα-

adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad Praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi coniunctos, & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam,

τὴρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων ὤν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, κἀν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν. ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσ-

mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates bonus: patria nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens iſta Praeſes, *Cariſſimorum longe mihi hominum*, inquit, *filius es atque hoſpitum, qui & domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam mentiri novi, horum qui ſis filius:* exſilienſque de ſella amplectitur me, & multum oſculatur, domumque ad ſe me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa afferens. Interim etiam Praeſes me publice, audientibus omnibus, abſolvit. Tum ad mare deſcendentes navim circumſpicimus, ſarcinaſque in eam imponimus. Ceterum conſultum putabam accedere ad mulierem, quae meo aſini amore correpta fuerat, cogitans pulchriorem me nunc illi, poſtquam homini redditus eſſem,

ἐδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ᾤμην σε καὶ νῦν κἂν ἐκεῖνό γε

viſum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare ſecum & cubare ut vellem rogavit. Obſequor ego, indignum ratus, ſi is, qui in aſino amatus eſſet, nunc homo factus faſtidire vellet, & amatricem ſuam deſpicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & coronam ſumo de cariſſima mihi & ſervatrice roſa. Cum iam profunda nox eſſet, & ſomni tempus, ſurgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me, ac nudus adſto, magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo faceſſis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commiſi?* *At ego*, inquit, *non tui, ſed aſini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque, te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſer-*

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιοῦ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in ſpinturnicium. Et advocatis iam ſtatim ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridenſque fratri, quid mihi accidiſſet, narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dîs ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inaneſque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλοῦτον, ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥᾴδια παρασχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, δεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δή μοι πρός τινα οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς.

10 Μετρίων) Ταπεινὸς, ἐπιεικής. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. EGO vero tibi, Iuppiter, propter iſta non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim, ſaepe te preces illorum quaſi non auditas tranſmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud eſt, Cyniſce? nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, ἄφυκτα εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἑκάστῳ.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

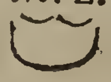
Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

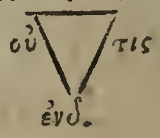
ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ᾽ ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. ſeq. Schol.)
ibid. Ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ὁ θεος. ἐνδ. Z.

θεος. οὐ. Z.

Cyn. En iſta *rogabo*, Iuppiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non poſſe, quaecunque illae naſcenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam eſt, quod non Parcae ordinent: ſed quaecunque fiunt, illarum verſata fuſo, inde ab initio ſtatim decretum habent exitum, nec fas eſt aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne ſupra fatum ſubeas Plutonia templa,

& hiſce ſimilia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λίνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθὲς, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐῤῥαψῴδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ κἀκεῖνό μοι ἀπόκριναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλ- 3
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

5 Διεξέρχονται) Διεξίασι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Muſarum afflatu canunt poëtae, ea vera ſunt: cum vero deſerti a Deabus, pro ſe faciunt verſus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum ſuperioribus narrant. Atque ignoſcendum illis eſt, ſi, homines cum ſint, verum ignorant, diſcedente illo, quod, quamdiu praeſens erat, per ipſos fundebat carmina.

Cyn. Hoc ergo ſic dicemus. Iam vero illud quoque mihi reſponde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim iſta quoque *nomina*) quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἢν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκεῖνο εἴπῃς, εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νήματος ἠρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. V.

13 Καθήσειν) Κρεμάσαι. V.

las valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cuius vero tandem rei cauſa interrogaſti de Parcis?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobiſne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demiſſurum, Deos vero omnes, ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos

Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερέφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς μου τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque, verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te iam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi iuſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

Iup. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae vera ſunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita ſe habent illa, & omnia in Parcarum poteſtate ſunt, neque quidquam eorum, quae ſemel illis placuere, a quoquam porro mutari poteſt: cuiuſnam rei gratia vobis ſacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ᾽ ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ᾽ ὑμῖν, οὐθ᾽ ὅλως τὶ δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ᾽ ἐκείνων ἀναπεισθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἡμῖν προϊὼν εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ᾽ εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Δηλονότι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, ſi neque malorum depulſiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciſci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophiſtis illis ſacerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne ſacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam fruſtra ſit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino poſſe quidquam ad res terreſtres. Verum non gaudebunt *impune ſe auferre* eiuſmodi diſputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothûs fuſum, Iuppiter, non ab illis inductus, iſta te interrogavi: ſed ipſe noſter ſermo (non habeo dicere, quomodo progreſſus huc nobis evaſerit) ſupervacanea eſſe ait ſacrificia. Iterum autem, ſi

διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; 7

ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ.

ΚΥΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

ΚΥΝ. Ἱκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσῃς) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero reſpondere ne graveris, & *fac* ut reſpondeas firmius.

Iup. Roga, ſi ſatis tibi otii eſt ad ſic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In veſtra autem poteſtate eſt mutare iſta, & retractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod ſequitur; an manifeſtum id eſt, etiamſi non dixero?

Iup. Manifeſtum id quidem. Verumtamen qui ſacrificant, non *tam* indigentiae cauſa ſacrificant, remunerationem quandam facientes, & quaſi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praeſtantiorem naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc eſt, ſi tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φὴς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀΐδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

8 ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ ἀΐδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὔδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis cauſa fieri ſacrificia, ſed benignitate quadam hominum, honore praeſtantiorem naturam afficientium. Quamquam ſi quis Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iiſdem dominabus Parcis ſubiecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμονίαν καθεὶς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾷν δέ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι

1 Ἱμονίαν καθεὶς) Ἱμονία λέγεται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσιν. ἱμονία λέγεται καὶ ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοινίου γοῦν ἄντλησις. διότι καὶ ἱμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνείχετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνωκὼς ὡς εἷς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπειδὰν ἔσχεν υἱὸν, κατήσθιεν αὐτόν. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅδῃ καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς προτέρους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφὸν) Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰωθότας κατασκευάζειν τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. V.

quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Iſta quidem non valde

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ᾽ ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μέν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λῃστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἵμαρτο δηλαδή.

9 ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ᾽ ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε, φῄς· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ᾽ αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους, ἀλλ᾽ οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἵμαρτο, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ᾽ ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. λέγεται δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mihi videntur beata. Sed veriſimile eſt, quoſdam veſtrûm fortunatos & felices eſſe; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis, ſicut nos, & ſpoliamini a ſacrilegis, & ex ditiſſimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero iam conflati ſunt, aurei cum eſſent vel argentei: quibus nempe id ipſum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cyniſce, iſta iam contumelioſa *ſunt*, *quae* dicis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum ſcias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te viſum fuerit: quandoquidem nec ipſos illos puniri video ſacrilegos, ſed plerique vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis eſt.

Iup. Nonne praedixi, illorum te *de grege* eſſe, qui tollunt diſputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ᾽ ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τἀληθὲς, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ᾽ ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρά τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ᾽ ἕν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, οὐ παύῃ τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι οὐδενὸς ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκτὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

5 Μοῖρά τις, ἢ) Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ᾽ Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. V.

14 Κατατίθεσαι) Τουτέστιν μετατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, neſcio qua de cauſa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e diſciplina eſſe. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, diſcam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis ſit Providentia, Parcarumne una, an etiam maior illis Dea, & illis quaſi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas eſſe, ſcire te omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non deſinis minutas mihi nugas eiuſmodi oblaterare: & video, caput tibi diſputationis hoc eſſe, ut oſtendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc eſt; ſed tu paulo ante dicebas, Parcas eſſe, quae perficiant omnia: niſi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, diſceptantibus vobis de cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστιν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἡ Εἱμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' εὐ-

8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκέπτειν τὸν ἄρνα. V.

Iup. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, miniſtros & famulos quoſdam Parcarum vos eſſe dicitis. Verumtamen ſic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vaſa quaedam illarum & inſtrumenta eſtis.

Iup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum ſecuris fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec eſſe dixerit artificem; neque navis opus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibuſque vos & ſacrificiis colunt.

δὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοίμεθα ἄν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς) Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχώρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ πολεμίων ἀπελθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ ἐκρέματο σίδηρος. συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πεισθεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῷ θηρεύειν Ἄδραστος εἷς τῶν θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τοῦ συὸς, αὐτοῦ μὲν ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. V.

Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

Iup. Tu iam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſa honoremur merito, quod vaticinamur, &, quae rata ſunt apud Parcam, ſingula praedicimus.

Cyn. In univerſum quidem inutile eſt, Iuppiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τὸν σῦν ἀφεὶς τὴν λόγχην, ἐκείνου μὲν ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ
13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαΐου καὶ γελοῖον, τό·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς.

περιττὴ γάρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ φὺς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθείρξας) Ἐγκλεισάμενος. V.
9 Ἄλοκα) Τὴν αὔλακα, ὅ ἐστιν ἀροτρευθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. V.
12 Τοι γάρ τοι) Τοῦ ἕνεκεν. V. Τούτου ἕνεκεν. τούτου χάριν. C.

ri ſe moriturum, effugere mortem includendo ſe poſſit. Sed fieri non poteſt. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adraſtus, emiſſa in aprum haſta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croeſi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur haſta in iuvenem. Illud de Laio etiam ridiculum:

Ne ſparge ſulcum liberûm, vetant Dii:
Nam ſi creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura ſunt. Igitur poſt oraculum & ſeminavit, &, qui natus eſt, ipſum interfecit. Itaque non video, quo nomine mercedem veſtrorum vaticiniorum repetatis. Mitto dicere, quam obliqua, quam ambigua reſpondere vulgo ſo-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν αὑτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφοῦντες) Φανεροῦντες. V.

5 Ἄρνεια κρέα) Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνεα κρέα καὶ ἀπὸ χελώνης, ἧψει αὐτά· καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης Ἑψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. V.

6 Χελώνεια) Χελώνης. G.

leatis, non ſatis declarantes, ſuumne ille, qui Halyn tranſit, an Cyri imperium everſurus ſit. Utrumque enim ſignificat oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με ἀπειλήσας.
16 Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστὸν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίοτε δὲ χρηστόν τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. V. Διηγκυλόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo reſponde; admonuiſti enim me minis tuis. Quî tandem, omiſſis ſacrilegis, & latronibus, totque contumelioſis, violentis, & periuris hominibus, quercum ſaepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & ſanctum viatorem? Quid taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt?

Iup. Enimvero nefas. At tu curioſulus es, & iſtis omnibus neſcio unde corraſis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειρᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἐραστῶν ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μετὰ τῶν ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

8 Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα) Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὃ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος καταχριθῇ θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & neceſſariorum penuria mortuus ſit, atque ante ipſum Ariſtides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adoleſcentuli, abundarint divitiis, & inſolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique ſuam matrem fame interemit: & rurſus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus ſit, Melitus autem traditus non ſit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret? Ne vobis praeſentia

17 Ἵνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιὼν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μέν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανὼν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὼ γυναικὰ οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ἐν τῷ ᾅδῃ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ ἐδάφει ἐξηπλωμένου, παρακαθήμενοι οἱ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. V.

dicam, percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eoſdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis ſexcentis oppreſſos.

Iup. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſitne tale quidquam, dilucide ſciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt temporis feliciter tranſigere, ut mortui iecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί φής; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; 18

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι᾽ αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ᾽ ἀρετὴν βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ κἀκεῖνον ἐρωτᾷς) Ἀντὶ τοῦ δι᾽ ἐκεῖνον. V.

Iup. Quid ais? non credis eſſe poenas quaſdam, & praemia, & iudicium, ubi vita uniuſcuiuſque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretenſi iudicari talia apud inferos. Et reſponde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim filius eſſe dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cyniſce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & ſacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac ſanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni ſunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, punirine hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾷν ἀξιώσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾷν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἣν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἣν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾷ. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, ſi quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate noſtra facimus homines, ſed inevitabilis cuiuſdam neceſſitatis imperio adacti, ſiquidem verum eſt, de quo ante inter nos convenit, Parcam eſſe cauſam omnium: & ſi quis caedem faciat, illa eſt, quae fecit, & ſi ſacrilegium committat, imperata facit. Igitur ſi quidem iuſte iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo: quid enim iniuſte fecerunt illi, obſecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ οὐδὲ αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερος διαβιῶναι, ἤπερ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-

5 Ἐφικνοῦνται) Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V. 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθησόμεθα. V.

Iup. Nec reſponſione iam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque iam, relicto te, diſcedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias uſque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Iuppiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato &

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἵμαρτο ἀκοῦσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea *G.* verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδέν ἐστιν ἡ τύχη.
Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλόν ἐστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil reſpondere, magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. *G.*

Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ.

ΕΡΜ. Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, 1
Ὠχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμ᾽ ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
Μὴ καταφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἤδη,
Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός τέ σε εἷλε παρειάς;
ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος,

1 ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεύς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγῳδὸν ὑποτίθεται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμβων τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἥρα καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS, VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. QUID ita cogitabundus, Iuppiter, & ſolus tecum ipſe loqueris inambulans, pallidus, philoſophi colorem habens? mecum communica, me cape laborum tuorum conſiliarium: noli nugas ſervuli contemnere.

Min. *Eia, pater noſter, Saturnie, maxime regum,*
Supplex te veneror Tritonia, caeſia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoſcere detur,
Quod tibi conſilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?
Iup. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.
ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγων.
ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,
Σύ τ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά.
ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.
ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ κωμῳδεῖν ὥσπερ οὗτοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπείτοι κᾂν ἐκώκυες μέγα.

7 Ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδιανόητος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς καὶ τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δραματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cuius Deûm natura onus non ſentiat.
Min. *Apollo! quanta ordire iam prooemia?*
Iup. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque, o Prometheu, quod dediſti mî malum!
Min. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*
Iup. *Magnicrepi o tonitru ſtridor mihi quid praeſtas?*

Min. Compeſce impetum, ſi non comoedias agere ſicut iſti poſſumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut ſubſervire fabulae tuae queamus.

Iun. Ignorare nos putas cauſam tui doloris?

Iup. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις παιδιαῖς οἴει τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἠμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum ſaepe iam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cuius amore crucieris: deinde conſilia te agitare, tauruſne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris ſunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiuſmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui ſis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, *periculis verſantur* res Deorum: in novacula, quod eſt in proverbio, conſiſtit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil eſſe videri.

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλιστα καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἰ-

4 Τὰ νέρθεν) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεντο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγῳδίαις καὶ κωμῳδίαις καὶ θεούς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατουμένη ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισέρχονται πρόσωπα ὑποκνιζομένη περιπαθῶς τῷ Διῒ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quoſdam terra rurſus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, cuſtodibuſque ſuperatis, rurſus inimica nobis arma capiunt?

Iup. *Quieſce: nil metus Diis ab inferis.*

Iun. Quid igitur aliud terribile poſſit accidere? Nec enim video, niſi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Ariſtodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, neſcio unde orto illis ſermone, de providentia diſputarunt, praeſentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime moleſtum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec eſſe Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inſpicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles cauſam

τα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice, aut Scholii pars reliqua periit. *Solan.*)

noſtram agere ſtudebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: diſceſſerunt enim, condicto, reliqua etiam ſe conſideraturos. Et iam ſuſpenſi omnes ſunt exſpectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in anguſto ſint omnino res noſtrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum neceſſe eſt, aut deſpici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, ſi dicendo Timocles ſuperaverit.

Iun. Graviſſima ſane, Iuppiter, *ſunt*, *quae narras*; nec fruſtra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danaae cuiuſdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro ſua quiſque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Κἀμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ.

ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δᾶμις δὲ καταγελασθεὶς ἄπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ

9 Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τὶ πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem huius rei referendam, convocata concione.

Iun. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, deriſus autem Damis de diſputatione diſcedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur iſta, Iuppiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adſunto omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; ἀποσεμνῦναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἁπλοϊκὰ) Ἁπλούστατα, εὐτελῆ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & ſimpliciter, & pedeſtri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitatem conciliandam aio praeconio verſibus quibuſdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant.

Merc. Eſto. Sed verſificatorum iſta, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus ſum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes menſuram verſus, vel deficientes conſarcinans: & riſus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim, ipſum quoque Apollinem rideri de oraculis quibuſdam; quamquam

φείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὁμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως. πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ᾽ αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ᾽ Ὠκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ᾽ ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ᾽ ἑκατόμβας·
Ὅσσοι τ᾽ αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἀλλ᾽ ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες) Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν· καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ᾽ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ νώνυμνοι) Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Voſſiano ſic: Νώνυμοι) Γράφεται νώνυμνοι. τουτέστιν ἄνευ ὕμνων.

multa hic tegat vaticinii obſcuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad verſus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admiſce praeconio, ut ille nos convocabat: meminiſſe autem te credibile eſt.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,*
Neu quis de fluviis ipſis patris Oceani abſit!
Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adeſto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui poſtremi, qui nomine nullo,

Νώνυμνοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
συνθέουσι γὰρ ἤδη· ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόῤῥω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῶν χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος ᾖ τὴν ὁλκὴν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίασι) Γράφεται συνθέουσι. V.

7 Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora ſupinati nidore ſedetis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim iam concurrunt. Itaque exceptis ſedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam ſe habent, vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum poſt illos argenteis, deinde iuxta hos, qui ſunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipſis, qui Phidiae ſunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut ſimilium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contruſi ſilentio, concionis modo explendae cauſa, aſſideant.

Merc. Fient iſta: ſedebunt, ut convenit. Verum illud non expeditum eſt ſcire, ſi quis illorum aureus quidem ille ſit, & multorum talentorum pondere, ſed idem non curioſe elaboratus, ſed plebeius omnino, & parum commenſu ſibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων· ἥκετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ,
οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τούς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προτιμοτέραν. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. Πλουτίνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. V.

14 Ἐπηλυγάζεσθαι) Ἠλύγη ἡ σκοτία. V.

reſpondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis aſſidebit? an putandum, praeferendam eſſe artem?

Iup. Sic quidem decebat: ſed praeferendum tamen eſt aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque cenſu iubes, non ex nobilitate *& praeſtantia*, illos a me collocari. Venite ergo in primas ſedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima ſedilia occupaturi ſoli barbarici, Graecos enim, quales ſint, vides: venuſti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: ſed iidem lapidei aut aerei in univerſum omnes; aut pretioſiſſimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & ſplendore inducti tantum ſint. Intus vero lignei ſunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, tegunt. At illa Ben-

τες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ᾽ αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; 9

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων προτιμήσεταί σου.

1 Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη) Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακεῖα θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνοπρόσωπον φασίν. Ὁ Μιθρὴν Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μιθρὴν, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν οἱ βάρβαροι πλούτῳ ἐχόμων, εἰκότως καὶ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατεσκεύαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυδρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκεπέντα μητρὸς ἐφ᾽ ᾧτε ἐρώμενον αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι᾽ ἐκείνην παθεῖν αὐτόν φασι. τούτῳ ἱερατικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ πάντων εὐνούχων, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀνακεῖσθαι, ἁρμοδιώτεροι δὲ, εἰ κιναιδεύοιντο, καθ᾽ ὅτι καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ τῷ μύσει ἐξεταζόμενος. V.

2 Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iſte, & iuxta illum Attis & Mithres, ex auro ſolido toti, & graves, & multi revera pretii.

Nept. Et ubi hoc iuſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim?

Merc. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari, ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν, ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾷν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψῳδιῶν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει κἀκεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισεσυ-

2 Χρυσῆ γάρ εἰμι) Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀντὶ τοῦ καλήν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημὴ δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος. V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὅστις κατεσκεύασε τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὓς κολλάβους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραί. V. (ἐπιτείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed, ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque ſedentem inter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄν- 11
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη.

1 Ἐν τῷ θητικῷ) Θῆτες ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

6 Ἴσου τελέσματος) Δαπανήματος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους) Εἰς τέσσαρα διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἧττον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἥττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν οὖν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν

rae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

Col. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer. Accedit ars, & exquiſitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iudicatu hoc quoque: ſi enim ad materiam reſpiciam, aeneus eſt; ſin reputem, quot talentis fabricatus eſt, ultra primum pariter cenſum & equeſtrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

12 ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὑτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικοῦσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. V. Ἔν τινι· ὑπὲρ πενταχοσιομεδίμνους τὴν ἵππευσιν ἂν εἴη) Ἤτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διῃρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πενταχοσιομέδιμνοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adeſſe, qui reliquorum arguat parvitatem, & conſeſſum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, ſi vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem ſedem primam occupabis, niſi debeant ſurgere omnes, uti ſolus aſſideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, ſi erectus ſtes in concione, capite verſus conſeſſum inclinato.

Merc. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii eiuſdem, Lyſippi opus uterque, &, quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

σιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμὶξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομὰς, ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θρᾳξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾷν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

5 Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰώθεισαν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλούμενον. V.

11 Ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν) Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quiſque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes, ubi nectar & ambroſia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!*

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius rei cauſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere.

Iup. Sic facito.

14 ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ᾽ ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὁπόταν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν χρυσῆν καθείς.

ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἁπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque iam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, exſpectantes.

Iup. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa catena aurea.

Iup. Aſt iam, fili, neſcio, utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum

παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ᾽ ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν φορτικὸν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ Φιλίππου ἥν τινα ἂν ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳ-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.
4 Προΰσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προέσεσθαι. V.
5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V.
10 Πεπαρῴνηται) Ὑβριστικῶς πέπρακται. V.
13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλεκε. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer.

Merc. Corrupiſti, Iuppiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunčteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. *Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!*

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, carminum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcunque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἄρξομαι δ᾽ οὖν ποτε· Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ᾽ ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ᾽ οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιεὶς, ὅτι τῶν παρόντων ἐῤῥωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ᾽ οἷς διαταραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς γὰρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηῒ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένῃ περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium ſumtum ex I Oratione Demoſthenis. *G.*

8 Ὀλιγώρως) Καταφρονητικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφηρέα) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ τεναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπορώτατος, ἅτε κρημνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι καὶ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καταπνεόμενος, ὡς ὁ παρ᾽ Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, τὸν οὔποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ἂν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπνεῦσθαι ἀνενδότως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ᾽ οὗ καὶ Ὅμηρος Αἴαντ᾽ εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κεκαφηότα νίκῃ, οἱονεὶ πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem aliquando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeoptaturos puto, ſi manifeſtum vobis fiat, quid tandem illud ſit, propter quod iam congregati eſtis. Quae cum ita ſint, convenit propenſo animo me audire dicentem. Praeſens igitur tempus, Dii, tantum non emiſſa voce dicit, praeſentibus fortiter admovendam eſſe manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur.* Volo autem iam (deficit enim Demoſthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut noſtis, Mneſitheo nauclero ſacrificium offerente pro ſervata navi, quae tantum non circa

ρέα, εἱστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κᾀκεῖνον ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἑκατόμβας ὅλας ὑποσχόμενος, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοσθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐούτητι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινὸς παραλόγως ἐκραγέντος στόματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τόπον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκνιπότητα. V.

8 Ἤδη καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ γήρως μύξας ἐκχέοντα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπέντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot noſtrûm Mneſitheus ad ſacrificium vocaverat. Deinde poſt libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum eſt, diſceſſiſtis. Ego vero (neque enim valde ſerum erat) in urbem aſcendi, inambulaturus veſperi in Ceramico, Mneſithei ſimul ſordidam cogitans parſimoniam, qui ſexdecim Diis vocatis ad epulas, ſolum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana quatuor, bene ſane mucida, ut ſtatim exſtinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire poſſet nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promiſiſſet, quo tempore navis iam ferebatur ad ſcopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καί τινας βοῶντας, καὶ διατεινομένους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐῴκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἵδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἑρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλην) Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινομένους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπικούρειοι καὶ Στοϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἄνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. V. Πάγκακον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una ſtare hominum multitudinem, quoſdam intus in ipſa porticu, multos autem ſub divo, & clamantes quoſdam vocemque contendentes, qui in ſedilibus aſſidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philoſophos eſſe de contentioſis illis, volui adſtans illos audire, quid dicerent: nubem enim denſam forte indueram, figuraque illorum & habitu ſumto, ac barba demiſſa, ſatis eram philoſopho ſimilis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis eſſem. Invenio autem Epicureum Damin, perditiſſimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, ſerio valde contendentes. Nam ſudabat Ti-

φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ
Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
κλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ᾽ αὐτοῖς,
οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπῄνουν
αὐτόν. ὁ δ᾽ ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
ὑπερεμάχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγω-
νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν
κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μέν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς
ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς
δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
θεῖσαν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν) Σαρδώνιος γέλως λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem Sardonio riſu magis etiam incendebat Timoclem. Erat autem tota illorum de nobis diſputatio; cum ſacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inſpicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud ſibi volens, quam nos nec omnino eſſe: nam eo nimirum illius valebat diſputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat ſupra vires, & indignabatur, & omni modo pro cauſa noſtra decertabat, cum noſtram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque inſtituamus. Atque habebat quidem & ipſe ſuos quoſdam laudatores; verum... feſſus enim iam erat, & male clamabat, & multitudo reſpiciebat ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego iuſſi circumfuſam ſolvere diſputationem. Diſceſ-

ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἴκαδε παρ᾽ αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἱρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων,
18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ. Ταῦτ᾽ ἐστιν ἐφ᾽ οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοὶ, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ᾽ οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ᾽ ὅτου κρατήσει μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

ſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaeſtionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum, dum domum eunt, ſermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas ſe adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed exſpectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie. Haec ſunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut, ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod ſalutare conſilium rebus praeſentibus, cuius ope ſuperior diſcedat

μοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δᾶμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσει καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἠγγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. 19
Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἐρῶν ὅτι καὶ ἔχει. V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per ſe vincat, niſi a nobis ipſi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut ſurgant conſilii dandi cauſa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iuſtae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo ſurgit? ſed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis ſunt, perculſi?

Mom. *At veſtrûm iam quiſque lutum fiatis & humor!* Ego vero, ſi mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim eſt, te utilitatis cauſa fiduciam ſumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ᾽ ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὦ θεοὶ, τάγε ἀπὸ καρδίας, φασὶν) Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος, ἀλλ᾽ ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. V. (quaere in Paroem. C.)

3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καταντᾶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὤμοσεν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. V.

15 Τυμπανιζομένους) Ἱεροσύλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, *proferam.* Ego enim, & valde quidem exſpectabam, ad hoc anguſtiarum perventuras res noſtras, multoſque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus ſententiarum, ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impuroſque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; in crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὡς οὐδὲ ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ὦ θείη Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψῳδῶν ἀκούουσιν, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,

4 Τὸν Ἅλυν) Κροίσῳ τῷ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῇ τὸν Ἅλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. V.

7 Ὦ θείη Σαλαμὶς) Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέγεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, οὐχ ἂν γὰρ, φησὶ, θείαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον. V.

qui nihil iniuſte egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus. Praeſertim ſi audiant oracula dicere, *Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum vim;* nec tamen indicare, ſuamne, an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾷν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

21 Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γάρ ἐσμεν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς,

2 Δέον ἀγαπᾷν) Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ὢν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, παρέγγραπτος ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ὠνόμασε. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς) Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαθεύδησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὑρὼν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quiſquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni ſint? verum non dixeris. Niſi enim Theſeus, Troezene Athenas pergens, obiter excidiſſet maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος
τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τα- 22
ληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρωνα) Λησταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔῤῥιπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν ἠνάγκασε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ᾤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα Διτυέρσης, οὗτος σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου, εἰ δὲ ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Buſirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quaſi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἱστ. β. 18, 19, 20.) Echetum ſolum, quem nullibi apud Noſtrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyſſ. Σ, 83 &c.) Haec inſeruerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hiſt. *Reitz.*

4 Τουτονὶ) Τὸν Ἡρακλέα. V.

Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et niſi Euryſtheus, vir iuſtus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quoſque ageretur, miſiſſet hunc ſuum famulum, operoſum hominem, & ad labores promtum, tu, Iuppiter, parum curaſſes Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrioſas Centaurorum contumelias. Sed ſi verum dicendum eſt, ſedemus in hoc ſolum intenti, ſi quis ſacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὑρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν. εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, και Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ τὰς θυσίας μόνων ἑστιωμένων. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua ſuo fluxu feruntur, & trahuntur, unumquodque ut ſors tulerit. Itaque nihil praeter ſpem nobis accidit, & in poſterum accidet, cum apertis paulatim oculis homines invenient, nihil ſibi prodeſſe, ſi ſacrificent nobis, & libamina mittant. Tum paulo poſt videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis iugulatoſque noſtros patronos. Veſtrum ergo fuerit ſedare ac ſanare talia, qui nempe ea in hunc ſtatum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, ſi honore carebit: neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, aſperum ſemper, & ad reprehenſiones proclivem. Eſt nimirum, ut admirabilis *vir* Demoſthenes dixit, accuſare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ᾽ ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ᾽, ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ᾽ ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ᾽ οὖν (μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχῃ λέγων. (Φὴς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ᾽ ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ᾽ ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν; ἀλλ᾽ αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuſcuiuſque, qui modo voluerit: ſed conſilium dare, quomodo meliora fiant praeſentia, illud demum prudentis re vera conſiliarii eſt: quod vos reliqui, probe ſcio, vel tacente iſto, facietis.

Nept. Ego de cetero ſubmerſus ſum, ut noſtis, & in fundo *maris* verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio, oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſuperet. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem eſſe hominem.) Simul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui talia contra nos diſputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in noſtra poteſtate eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius

ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ᾽ ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἴει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἓξ μνᾶς ἑκάτερον ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δόξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ᾽ ἣν καὶ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ᾽, ὥς φησι ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δεῖπνον θὲς ρ᾽ δραχμὰς, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἴρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ᾽ δραχμάς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς στ᾽, ὅθεν καὶ ἐπωβελία τὸ ἕκτον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῷ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Meminit Demoſthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθέναι ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὁρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὁ εἷς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθείη· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, ſi quidem in mea poteſtate res fuiſſet, paſſuſne eſſem, putas, ſacrilegos nuper diſcedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, ſex minas pendentem unumquemque? aut tune ipſe neglecturus eras in Geraeſto piſcatorem ex Oreo, qui tridentem tibi ſubduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipſum amoliri hominem, nec exſpectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adverſario cauſa, vincere ſic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναιρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν, ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἄπολλον, οὕτω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύννους οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικῶμεν, ἀλλὰ τριαίναις ἀναιροῦμεν, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννῶδες ὠνόμασεν. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσιμον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελοιῶδες, ἀνόητον. V.

Nept. At ego compendiariam hanc excogitaſſe mihi videbar ad victoriam *viam.*

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis pingue, ante interficere adverſarium, ut invictus moriatur, diſputationem relinquens non diiudicatam, & de qua contentioni adhuc locus ſit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, ſi mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permiſſum lege eſſet concionari, forte dicerem aliquid utile ad noſtram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus eſt, ut non ſecundum aetatem, ſed communis omnibus dicendi facultas propoſita ſit. Lepidum quippe fuerit, ſi, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδεσθεὶς, εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονέτι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρχῆς. V. (De XII Diis lege in ὄρνισιν Ariſtophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικὸν) Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῷ ἑνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τῆς ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τῆς πατρῴας λήξεως, τουτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεπέμπετο τὰ πατρῷα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ τῶν ὀρφάνων, εἶτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετὲς οἱ ὄρφανοι ἥβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἤτοι τῆς ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ, καὶ τοῦτο αἰτίᾳ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' οὖν ἔξεστι. πάλαι γὰρ τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν καὶ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡροδότῳ δοκεῖ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὢν) Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώην ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνέστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis verſemur periculis, de poteſtate legitima ſubtiliter & ieiune diſputemus. Tu vero etiam omnino iam legitimus concionator es, qui ephebis olim exceſſeris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo ſub Saturno conſilio *unus* ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter iam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἀλλ᾽ οὐ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἢν οὗτος κελεύσῃ, τάχ᾽ ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα πιθανὸς ὤν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφιέναι) Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis.

Apol. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Iovis. Hic ſi iuſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum iuvenibus philoſophiae cauſa verſatur, mercedeſque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, cum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti hominis, ac ſemibarbarus eſt, ut riſum propter iſta debeat in congreſſibus, qui non connectat verba, ſed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν οὕτως ἔχων καὶ καλλιῤῥημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ᾽ ἀσθενείας διαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ᾽ αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ

θείᾳ βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ᾽ ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους, καὶ παρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἄδηλα. Γρίφον δέ ἐστι τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφῶδες οὖν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. V.

& perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuſte dicendi facultatem vult oſtendere. Ad intelligendi enim vim acutiſſimus eſt, & ſubtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare, quid ſibi velit, explanet, ſed aenigmatis ſimilia proferat, ac rurſus multo etiam obſcurius ad interrogata reſpondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, eiuſque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etſi minime omnium ipſe hoc facis in oraculis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς
ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐ-
τῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιή-
σασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐ- 29
τῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ'
ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδ-
αγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσό-
φων παραστήσασθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας,
ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὸν μὲν Δᾶμιν, αὐτοπρόσω-
πον, καὶ δι' αὑτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμε-
νον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν
ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι
ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ
τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipſe multa proiicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid poſt illa conſulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, ſi qua poſſemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecunque iſte excogitata illi ſubiecerit.

Mom. Vere pro imberbi iſtuc dixiſti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philoſophorum diſputatione adſtare, explicantem praeſentibus, quid ſentiat Timocles: ac Damin ex ſua perſona & pro ſe loqui; alterum autem hiſtrione uti, & ſeorſum illi in aurem, quae videantur, ſubiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipſe, quae audivit, intellexerit. Iſta quomodo non riſus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praeſtantiſſime, (dicis enim, te vatem eſſe.

(Φὴς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγεν. V.

15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίδι, ἡ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepiſti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu oſtendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophiſtarum dicendo ſuperaturus ſit? Noſti enim ſcilicet, quid futurum ſit, cum divinus ſis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri poteſt, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praeſto ſit, neque ſuffimenta, neque fons fatidicus, qualis eſt Caſtalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in anguſto deprehenſus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori iſti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tanquam in tripode, & aqua, ac ture poſitas, ut, ſi iſta non habeas, arte quoque ipſa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξεσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ ἕψεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ ὅτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖσος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. θεοπρόπους εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνερέσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ ἀρνίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, ἥψει. ἅπερ ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. ὀδμὴ μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραττομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μανιώδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praeſto mihi ſunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen ſic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura ſit victoria: ſuſtinebitis autem, ſi non ſatis modulata dixero.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipſa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut teſtudo nunc coquitur in Lydia: verum ſcis, qua de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia iſta ,,iam adſunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in univerſum poſſeſſi *hominis* omnia, & horribilia, & myſtica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,
Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσι κορῶναι.
Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσί· παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-

17 Θεμιστοκλέους) Καὶ γὰρ μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξου ἐμαντεύοντο

Apol. *Percipite, o ſuperi, quae iam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbiſque petulci.
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent.
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam,
Tum ſane imbriferae cornices ultima clangent.
Victores muli, aſt aſinus ſobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula non ſunt praeſentia. Deſine, infelix, ſuffocaberis a riſu.

Mom. Et qui poſſim *deſinere*, Iuppiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit.

Mom. Manifeſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

κλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὑτωσὶ διαῤῥήδην, γόητα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ᾽ ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες διαλέγωνται τηνικαῦτα, ἢν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχῃ, ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, διασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κατάρατος ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἴ-

Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, καὶ, Ὦ θείη Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς οὖν μόνου Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος ὅ, τι καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ᾽ ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο καὶ νῦν διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. V. (Hiſtoria late apud Herodotum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

5 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετῴκησεν. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστιν οὖν ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. ἐκπληττόμενος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. V.

Themiſtocle: adeo diſerte dicit oraculum, hunc praeſtigiatorem eſſe, nos vero aſinos clitellarios, ita me Iuppiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quantum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum iam congreſſi diſputabunt, tum ego, ſi quidem Timocles ſuperaverit, procedere ſinam *inſtitutam* pro nobis diſputationem: ſi vero quid ſecius evenerit, tum iam ego ipſam concuſſam, ſi ita videtur, porticum in Damidem iniiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! ruſticum illud *eſt*, *quod*

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, ξυναπολέσαι ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μέν σοι δυνατὸν ἴσως ἦν τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ᾽ οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι᾽ ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιώτιον) Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Ἐπεὶ οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, δριμέως πάνυ ἐπέσκωπται. τὸ μὲν γὰρ προφανὲς ..... ἐπὶ .... τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασύρει ὡς Βοιωτόν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοὰν) Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ περὶ Μαραθῶνα ἐγέγραπτο. διὸ ταῦτα φησίν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασύρει δὲ καὶ τοὺς κατ᾽ ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων οὐδὲν δέον ἐν ταῖς δημογορίαις, ἀλλ᾽ ἐκπλήξεως χάριν τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῷ Ῥητόρων Διδάσκαλος. V.

dixiſti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut tem-

τὸν νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ᾖ, οὐκ ἐπιτρίψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὰ τόξον, κἂν τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν νῦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum ſpoliando meum, aut evertenda ſtatua, niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere *dicentem.* Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham.* Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere iuſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domeſticus, aiunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi, ne illa dicat, cum ipſe ſubiicias. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφῖξαι; ἦ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπουδῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστάμενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὕπο·
Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·
Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι
Πλασθεὶς, παρῃώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,
Σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.
Ὁρῶ δ᾽ ὄχλον στείχοντα, καί τινας δύο
Ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

1 Πίττης γοῦν ἀναπέπλασται) Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσσῃ, καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. V.

9 Ὑποπιττούμενος) Πίσσῃ πλαττόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)

15 Κεκραγότας) Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.

renſis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt?

Herm. *Statuariis modo pro more praebui*
Pice oblinendum pectus atque tergora.
Lorica corpori tenax, riſum movens,
Affixa iam pendebat arte ſimia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamoſos, pallidos, pugiles ſophiſmatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὕς τινας λέγεις. ἀλλ᾽ ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ᾽ ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόῤῥωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοὶ, ἢ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστιν οὐδὲ ἀνταράσθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ᾽ ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνακόπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβολισμός ἐστιν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις. V. (praeludium. C.)

Daminque & ——

Iup. Deſine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commiſſa eſt illis pugna?

Herm. Nondum: ſed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes ſe invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum ſupereſt, Dii, quam ut proſpicientes illos audiamus? Quare iam removeant Horae obicem, reductiſque nubibus portas coeli pandant. Hercules! quanta turba auditum convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται.

TIM. Τί φὴς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὔκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκριναί μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκριναι.

ΔΑΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τῶν βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὀμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, reſponde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc uſque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge, Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus viciſti: ſed abſque maledictis, ſi videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; 36

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φῄς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ᾽ ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὔ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῆ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἶτ᾽ ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ᾽ ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἶτ᾽ οἱ ἄνθρωποι) Εὗρον οὕτως· οἱ ἄνθρωποι, ἵν᾽ ᾖ σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν κἂν ταῖς παραθέσεσιν. *V. C. G.* ſic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελὲς, ἰωαὶ οἱ, σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναληλιμμενον τῷ ἄνθρωποι. Conſueverunt metrici hoc facere κἂν ταῖς παραθέσεσιν, ὁποῖον καὶ τὸ ἀληθινῷ (ſic corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δήπουστι κανθάρλιμον. (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & paſſim invenire eſt apud Oratores τ᾽ ἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene iſtuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exſecrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? ſine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio univerſorum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui iſta auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

ΤΙΜ. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δᾶμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37 ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ᾽ ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς φὴς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιορκεῖς ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καί σε μετίωσι ποτὲ) Ἢ μετέρχωνται, ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praeſertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια καὶ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει καὶ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνῃ
πείθειν τὸν ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καί σε μετέρχονται) Ὅ ἐστι τιμωροῦνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαινέτους. G.

quis es, qui Deorum vicem iraſcaris, idque illis ipſis non iraſcentibus? ut qui nihil in me gravius conſuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te ſuo olim tempore ulciſcentur.

Dam. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia ſuſtineant, & res huius univerſi, infinitas numero, adminiſtrent? Itaque necdum te ulti ſunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipſe maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonſtrationem providentiae ſuae maiorem poſſint edere, quam malum te *mortalem* male obterendo. Sed apparet, illos peregre abeſſe trans Oceanum *forte apud Aethio-*

ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

ΤΙΜ. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ 38 Δᾶμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

ΤΙΜ. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipſi ſponte condixerunt.

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere.

Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi perſuaſit: ſol eandem ſemper viam tenens, & eodem modo luna, & tempeſtatum vices, & plantarum ſatus, & generationes animalium, eaque ipſa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere poſſint: haec, & alia in eo genere providentiae opera eſſe mihi videntur.

Dam. Ipſum quodammodo, quod in quaeſtione eſt, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifeſtum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπό τινος προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίᾳ διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικὸν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀπόκριναι γάρ μοι· Ὅμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔAM. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔAM. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅ-

9 Ὑπομόχθηρον) Ἀνόητον. G.

dem eſſe, quae fiunt, ipſe quoque dixerim; ſed non ſtatim neceſſe eſt, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Poteſt enim fieri, ut a fortuito initio nunc ſimiliter & eodem modo conſiſtant. Tu autem ordinem illorum vocas neceſſitatem. Deinde nimirum indignaberis, ſi quis tibi non obſequatur, ea, quae fiunt, ſicut ſunt, enumeranti & laudanti; ſimul vero putanti, hanc demonſtrationem eſſe, providentia quadam illorum unumquodque vices ſuas ſervare. Igitur, ut eſt in comoedia, *Hoc ſubdolum videtur: affer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus eſſe in hiſce demonſtratione. Attamen interrogabo. Etenim reſponde mihi. Homeruſne videtur tibi optimus poëta fuiſſe?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poëtam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔτ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον
ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
τε κατᾴδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τῶν Ὁμήρου· ἆρα οἷς
περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ
θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν
Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον,
ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς.
ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμ-
ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνα-
τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θέλγειν. V,
8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.
13 Ὄνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα Ὅμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάνυ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα. V.

dem bonum fuiſſe Homerum, omnes tibi largientur: teſtem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcunque poëtam. Neque enim veri illis curam eſſe puto, ſed ut auditores demulceant; atque ob id ipſum, verſibus occinunt, & perſonant fabulis, & in univerſum iucunditatis cauſa machinantur omnia. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis, quae de Iove dicit, inſidias illi feciſſe, ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & niſi Briareum advocaſſet Thetis, miſerata factum, in compedes forte raptus nobis eſſet Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immiſſo ſomnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe iacto fulmine ipſum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἄῤῥενές τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ᾽ ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἠγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ᾽ ἑστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σῦν τινα ὑπερφυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ᾽ ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωσίοικος. V.

ibid. Ἐριούνιος) Ὠφέλιμος. G.

12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρητον. G.

ut non videretur eſſe impoſtor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipſum deinde, Minerva inſtigante, Martem? paulo poſt autem, ipſi irruentes in ſe invicem Dii proelia miſcuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem ſuperat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra ſtetit utilium dator Hermes.* Aut iſtaec de Diana probabilia tibi viſa ſunt, cum illa aegre fert & indignatur, ſe non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob cauſam aprum horribili magnitudine, & robore, cui reſiſtere nihil poſſet, in regionem illius immittit. Numquid ergo talia dicens Homerus tibi perſuaſit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noſter deſperare videtur: metuit enim, & ali-

νω ἔοικε· δέδιε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἷ παρεκδὺς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἆρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνύῃ σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρίβοντας;

ΔAM. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Παρεκδὺς) Παρεξελθών. G.
5 Ἐπιβάσας) Γρᾳ. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. G.
9 Οἱ τραγῳδοὶ) Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν τραγῳδῶν δράματα. V.
12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἑλκόμενα ἱμάτια. V.
13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. V.

quantum tremit, & apparet, abiecturum eſſe clypeum: & iam circumſpicit, qua ſe ſubducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt?

Dam. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant·

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἄπειρον' αἰθέρα,
Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

42 ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro ſe Euripides, nihil urgente fabularum neceſſitate, quae ſibi videantur dicit, audias ipſum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fuſum cernis, immenſum aethera,
Cuius tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rurſus,

O Iuppiter, quicunque demum es Iuppiter;
Nec enim, niſi ſermonibus, mihi notus es:

& ſimilia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti ſunt, qui Deos eſſe putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuiſti me eorum, quae inter gentes moribus legibuſque recepta ſunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confuſio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θρᾶκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστερᾷ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμυον· καὶ ἄλλοις ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἅτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμεοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστὶν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τοὐμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἱδρύσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia ſanxerunt: Scythae ſacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id eſt, Lunae;* & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Aſſyrii columbae; & Perſae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus eſt aqua; privatim vero Memphitis Deus bos eſt; Peluſiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut ſimia: & inſuper per vicos aliis humerus dexter Deus eſt; e regione autem habitantibus, ſiniſter; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula ſunt, o pulcher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 ΤΙΜ. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ· ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφηχὴς) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἠχῶν, τουτέστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ᾔδει περὶ τινὸς ἔλεγεν, ὅτι τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήρης, ἵν' ᾖ ἀφ' ἑκατέρου ἔριδα ποιῶν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἱδρυμένοι, ἄνω πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένον τὸν λίθον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἓν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ἔστι δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσήμαινον οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδήλουν, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἑδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπεσάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἔμφασιν τοῦ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Iup. Praedixiſti, Mome, & recte nos reprehendiſti; ac ſtudebo corrigere iſta, modo praeſens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cuius opus dixeris, niſi Deorum illorumque providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius, quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales ſunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque ſimiles, ad quamcunque illorum te partem convertas? Aut utrum magis ſuperato Croeſus Halye,

σος διαβὰς τὸν Ἅλυν, τὴν αὑτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ θεοὶ, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. 44

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ᾽ αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλεια. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἕδη αὐτὰ) Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἑδρᾶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. V.

ſuum imperium an Cyri diſſolvet? Atqui non paucis talentis Sardiana illa pernicies ancipitem iſtum verſum emerat.

Mom. Illa ipſa fere, Dii, hic vir diſputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc eſt nobis pulcher ille citharoedus? Deſcende, reſponde iſti pro te ad haec *crimina.*

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehenſionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, exſecrande Dami, tantum non ſedes ipſas Deorum diſputatione tua evertis, ipſorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, ſi ſuffitus & boni odoris plena ſint? Sed illa Tauricae Dianae libenter ſane viderem e fundamentis in

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ᾽ ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν; ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ᾽ ἐξ ἁμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἑξείης, ὅστ᾽ αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον

3 Ἐπηχεῖ) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἀλλ᾽ ἐξ ἁμάξης) Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἔσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλά. Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης. V.

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποτείνεται. V.

caput everſa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa eſt.

Iup. Unde nobis invictum iſtud malum inſonat? ut nulli Deorum vir parcit! ſed *tanquam* e plauſtro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps inſontes atque nocentes.

Mom. Verum paucos ſane, Iuppiter, inveneris inter nos inſontes. Et forte progreſſus homo tanget etiam ſummorum quendam.

Tim. Neque tonantem ipſum Iovem audis, hoſtis Deorum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Iuppiter ſit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὼς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὤτων ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, ſepulcrum ibi quoddam oſtendi, & columellam adſtare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem, qui olim ſit mortuus.

Mom. Hoc diu ego ſciebam dicturum eſſe hominem. Quid ergo, Iuppiter, expalluiſti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet eſſe, & eiuſmodi homunciones contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipſum audiant, & quam illius perſuaſionibus contra nos occupati ſint? abducatque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea demiſſa omnes

Ipſa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, exſecrabilis homo, an aliquando navigaſti?

Dam. Et ſaepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

τῇ ὀθόνῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέττοντες; ἐκυβέρνα δὲ εἷς τις ἐφεστὼς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

47 ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, ἀεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

1 Καὶ ἐμπιμπλὰς) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἱστιούς. εἰσὶ δ' οἳ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάροια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κέραια ἐνέλκεται. V.

& implens vela, *magis* quam remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo admotus, navemqne ſervavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigaſſet, niſi eſſet gubernata: hoc univerſum autem ſine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter iſta, Timocles, & valide *diſputas* ſimilitudine.

Dam. Verum, cariſſime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas ſemper cogitare utilia, & ante tempus parare ſe, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & neceſſarium ipſis eſſet ad navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil

ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ᾽ ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακολυμβῆσαί τε δεινὸν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον, καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις, μαστιγίαν μέν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερνήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναι-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ᾧ δεσμοῦσι τὸν ἱστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πρώρας μέρος οὗ ἀπήρτηνται αἱ ἄγκυραι. ὃ καὶ τῆς τρόπιδος ἐστὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐοιωνισμοῦ χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διατελοίη, τρόπον χηνὸς ὑπερνέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηῒ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρχων. οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαι) Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι οἱ μὲν ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττουσι. V.

ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedeſque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in antennas agilem, & utilium omnium ſcientem, ſolum exhaurire *ſentinam* iuſſum: eandemque inter vectores eſſe rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem aſſidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut ſacrilegum, ſu-

δον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς καταπτύοντες.
49 Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ᾗ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ πασχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἕνα τῶν καταχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκεσθαι ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἄστικτον χωρίον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιαλγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναιξὶ τὸν πάντα βίον ἐκδαπανῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & ſumma navis occupare; honeſtos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores ſunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Ariſtides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum ſatis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipſam ſentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eoſque, qui ſub ſe erant, deſpuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir ſapientiſſime, *ac* propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ᾽ αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἄν· καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρώρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ᾽ ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ᾽ ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχαν) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴχου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοῦν προχαρεῖ) Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸν ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adſtans videret & conſtitueret ſingula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud ſe ſupra, inferioremque deterioribus; & convictores quoſdam ex melioribus conſiliarioſque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeeſſe aliis iuberetur; contra iſte piger & omiſſus, quinquies in diem fune in caput pulſaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum eſt, quae malum adeo gubernatorem nacta ſit.

Mom. Haec ſecundo ſane fluxu procedunt Damidi, pleniſque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ᾽ οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ᾽ ἡμέραν ἄλλα ἐπ᾽ ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀποῤῥήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

ΤΙΜ. Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα φῄς;

ΔΑΜ. Ἢν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι.

ΤΙΜ. Ἀλλ᾽ ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν) Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.

10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chryſippi hoc, ut inquit Themiſtius ἐκ τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia iſta & quotidiana, aliud poſt aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non ſatis valida viſa eſt, audi iam ſacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an conſequentia colligam iſta, & ſi qua evertere illa poſſis: ſi enim ſunt altaria, ſunt etiam Dii. At ſunt altaria, ſunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum ſatis riſero, tibi reſpondebo.

Tim. Sed videris non deſiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum viſum ſit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν οἴει ποιήσασθαι ἀπ᾽ αὐτῶν τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φὴς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; 52

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ᾽ αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ, τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὗ τινος μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐμὲ τυμβώρυχε) Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα εἰς ὕβριν τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἡττωμένοις. V.

Dam. Quod non ſentis, a tenui te filo ſuſpendiſſe ancoram tuam, eamque ſacram. Cum enim illud, Deos eſſe, ad illud alterum alligaſti, altaria eſſe, putas firmum ex his te funem feciſſe. Quando igitur negas, quidquam te his habere ſanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo iam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris iſta ad me, ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus, quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ᾽ οὖν, ἕως καὶ παρ᾽ ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοὶ, ἄπεισιν, ὁ δ᾽ ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ᾽, ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρων κατατρυφῶντα) Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V.
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.
15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δαρείου πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα,

ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi teſta cerebrum impuratiſſimo diſpergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, diſcedit; alter vero ſequitur maledicens, indigne ferens inſultare ſibi Damin: & videtur caput illi percuſſurus tegula. At nos quid facimus poſt haec?

Merc. Recte mihi illud dixiſſe videtur Comicus, *Non paſſus es, ſi non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, ſi pauci homines perſuaſum de iſtis habentes abeunt? Multi enim ſunt, qui contraria ſentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omneſque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum eſt, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipſe malim unum ta-

ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθών· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἐβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam ſexcentas mihi Babylones eſſe.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

1 ΜΙΚ. ἈΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄϋπνος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκυτοτόμος ἦν Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

6 Διάτορον) Ὀξύτονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. AT te, ſceleſtiſſime galle, Iuppiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & iucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi quidem ex illo multo adhuc ſilentio eſt coniicere, & frigore, quod nondum me, ut ſolet mane, enecat, (certiſſimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox ſit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ᾽ ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ᾽ οὔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι γάρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ᾤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τῆς νυκτὸς, ὁπόσον ἂν δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, προοδοῦ ἔσῃ τοῦ-

1 Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον) Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄϋπνος. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ ὃς Κριὸς ὠνόμαστο δορά. θυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαρέντος καὶ ἐπεὶ, ὡς ὁ μύθος, χρυσόμαλλον. ἐφ᾽ ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλεὶς ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπίστευτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρους, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ οὕτως συνεργασάσης Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος διασωθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυσχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνῃ διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ) Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προκόψας ἔσῃ ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφὴν ὠνήσασθαι πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτέλειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὁδεύειν πρόκειται ἐπιτελεσθείη τι τῶν συνενεγκεῖν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ᾽ ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὼς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίῳ. σύν τε δύ᾽ ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ᾽ ἴωμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus cuſtodiret, a veſpera inde ſtatim clamat: ſed certe non ſic auferet. Ulciſcar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi diſpergam cerebrum: nunc enim negotium mihi faceſſeres exſiliendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum; ſi noctis quantum poſſem *cantu* anteverterem, ut poſſes, ante lucem aggreſſus laborem, illa multa tua opera abſolvere: ſi enim ante ſolis exortum crepidam unam perficias,

το ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

2 ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἕστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

5 Ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iſte labor ad victum ceſſerit. Sin dormire tibi iucundius eſt, equidem tacebo tibi, & piſcibus ipſis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde eſurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulſor malorum Hercules, quid hoc mali eſt? humana voce gallus locutus eſt!

Gall. Tum tibi prodigium eſſe videtur hoc, ſi eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quî enim non ſit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis eſſe, nec legiſſe Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iuſſo hinnitu, ſtetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὃ ἀποτρέπεταί τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὼ δέ ἐστι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἔπλευσεν. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, οὓς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔθυον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινοῦντό τε καὶ ἐβόων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, verſus totos conſuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulſorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid feciſſes, ſi tibi illa Argus navis carina locuta eſſet, ut quondam illa Dodonae fagus ſua voce vaticinata eſt? aut ſi tergora vidiſſes repentia, & boum carnes mugientes, ſemiaſſas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio aſſiduus comes, loquaciſſimo & eloquentiſſimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis veſter atque convictor, non multum laboraturus eram in addiſcendo veſtro ſermone. Si ve-

μυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὑτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἤκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ

14 Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ οὕτω, καὶ ὡς ξυμπίνοι καὶ ὡς ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

ro ſanctum mihi ſilentium promiſeris, non pigrabor veriorem tibi cauſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt, quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam iuvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quo-

κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἶτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἄν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τουτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

S Λαθόντα) Ἀγνοηθέντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquiſſe ſemper iuvenem, indicaturum ſibi, quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſam vos, ut excuſetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾷν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα κᾀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο.

1 Ὄφελος) Τὸ ἑξῆς· καί τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελος; V.

12 Ἐκτράπεζον) Ἔξω τῆς τραπέζης. V.

15 Εὔφορβος γένοιτο) Οὗτος εἷς ἦν τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἔπληξεν. V.

cum nihil iam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, eiuſque ortum ſignificare.

Gall. Aiunt quidem & iſta, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire.

Gall. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi filium, Samium?

Mic. Sophiſtam illum ais, ſuperbum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, *qua lege* ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a menſis removit: qui praeterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum.

MIK. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

MIK. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥᾴδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

MIK. Ἓν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾷν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῄνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβά-

7 Ὦ Μνησάρχου παῖ) Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. χαλῶς οὖν σκώπτων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. V.

Mic. Impoſtorem aiunt & praeſtigiatorem fuiſſe hominem, o galle.

Gall. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentoſius, gallus philoſophus! Verum dic tamen, Mneſarchi fili, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus ſis: nec enim probabilia ſunt iſta, neque valde creditu facilia, cum *praeſertim* duo iam mihi obſervaſſe in te videar plane a Pythagora aliena.

Gall. Quaenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamoſus; at ille tacere per quinque, puto, annos ſolidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adverſum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἧκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, πότερον

3 Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι) Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. V.

9 Οὐκ ἀπόῤῥητος ἡμῖν ἡ τροφή) Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obiicerem *in cibum*, fabas heri, quod ſcis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legiſti. Itaque *alterutrum* neceſſe eſt, aut mentitum te, & alium eſſe, aut ſi ſis Pythagoras, legem a te violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

Gall. Videlicet non noſti, Micylle, quae ſit horum cauſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, ſi placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, ſupra quam dici poteſt, iucundum fuerit audire, adeo ut ſi quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καί τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ᾽ αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα.

1 Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) Καλῶς σὺ ποιῶν. ἄμφω γὰρ τεραστάδη καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτελοῦντα. V.

6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paulo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam, utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis iucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum illud ſomnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud ſomnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum eſt, & vana quaedam ſimulacra illius ſervas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria perſequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviſcar, bene noris, illius viſi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in ſomnum rurſus tractas. Quale quid igitur converſae in auribus plumae efficiunt, talem illa viſa praeſtitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, οὕτω σοι τριπόθητος ὤν.

ΜΙΚ. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἧκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φὴς) Μέγαν, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ) Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλά. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων ν' πόδας, καὶ τούτους πηδώντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πάνυ ἐπήδησεν· ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τὶ ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. V.

11 Ἀποψήσῃ) Ἀπομάξῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noſter dicat in fine VI legito, & quae Servius. *G.*)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem inſomnii; ſi volucre cum ſit, & terminum ſui volatus ſomnum habeat, iam tranſilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifeſto conſpiciendum ſe praebens. Volo igitur audire, quale ſit, quod adeo tibi ſit deſiderabile.

Mic. Paratus ſum dicere: ſuave enim eſt recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, ſomniare deſieris, & deterſeris mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi ſomnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· 7
πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν) Ἱστοροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὁμήρου γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τροφὴ, ἧς ἥπτετο, χρυσῆ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus ſolas iſtas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poëtam, ſomniorum imperitum. Paupercula forte inſomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipſa ſatis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quaſdam portas venit dulciſſimum, aureum & ipſum, & auro veſtitum undique, multum quoque auri ſecum afferens.

Gall. Deſine, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ᾀσμάτων ἁπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοὐμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοΦώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τοῦ πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίος ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclita munera Pluti eſt.

Mic. Per Iovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero iam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire iuſſit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἧκες ὑποβεβρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλών. εἶτά μοι κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπιστὰς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ μεθύων. V.

5 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περιφανῶς καὶ ἐξακούστως. V.

16 Ὦ Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίῳ οἶμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die eſurierim, donec mihi, ſero veſpere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec ſine gloria certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi ſabis, cubitum ſtatim conceſſi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte ſub ambroſia divinum*, vere, *ſomnium adeſſe* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta ſunt, Micylle, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem univerſam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tanquam ſomnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quaſi ruminando retractes.

Mic. Putabam moleſtum tibi me futurum, ſi illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, ſane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησι, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῄειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μήκιστον ἐτιθέμην, συνε-

4 Σὺν τριβακῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.
12 Ἠπίαλον) Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. V.
13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κάθηταί τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡττωμένου εἰσερχόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenaſſem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut ſolebam, ſalutaſſem Dominum, abibam, ne pudori ipſi eſſem aſſectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non poſſe coenare nobiſcum, tu pro illo veni a balneo, niſi ipſe, qui vocatus eſt, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius eſt. His ego auditis, illoque adorato, diſceſſi vota faciens omnibus Diis, ut febriculoſum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui ſubſeſſor ego, & coenae vicarius atque ſucceſſor vocatus eram. Atque tempus illud uſque ad balneum,

χὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. κἀπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντές τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Καρῆναι δεόμενος. V.

ſeculum computabam longiſſimum, reſpiciens ſaepe, quot pedum umbra *ſolarii* eſſet, & quando me lotum eſſe oporteret. Et cum tandem veniſſet tempus, celeriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem maxime habitum compoſitus, converſo palliolo, ut purior pars extra obverſa eſſet. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica geſtatum, cui ego ſubſtitutus conviva eſſe debebam, illum, qui aegrotare dicebatur: & manifeſtum erat, illum male habere; ſubinde enim ingemiſcebat, & tuſſiebat ex imis receſſibus, ita ut prope ipſum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, ſexagenarius circiter: dicebatur vero philoſophus eſſe de eo genere, qui garrire ſolent apud adoleſcentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, ſupra modum tonſo-

τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὔμενουν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλῃς, ἤπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μεῖον δ' ἄν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἑξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ
11 καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπερειδομένῳ) Ἐπανακλινομένῳ. V.

rem invitans. Atque accuſante illum Archibio medico, quod ita ſe habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deſerere, virum praeſertim philoſophum, ſi vel ſexcenti morbi obſiſtant: contemtum enim ſe a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, ſi domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipſam cum pituita animam extuſſiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi ſe audiſſe dictum diſſimulabat. Adeſt vero paulo poſt lotus Eucrates, ac videns Theſmopolin, hoc enim vocabatur philoſophus, *Bene tu quidem*, inquit, *feciſti, Magiſter, ad nos cum veniſti: ſed nihil damni facturus eras, nam abſenti etiam omnia deinceps miſſurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens ſervis inſuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipſe converſus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accede*, inquit, *tu*

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἑστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῄειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. κᾀπειδὴ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νὴ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοὐντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὡραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τὶς ἦν ἡ διατριβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἕν με

3 Εἰσῄειν οὖν μάτην λύκος χανὼν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiſcum. Filium enim iubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens, quod convivio expuliſſe viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur; niſi quod unum male me habebat, *nempe* non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρὸς μὲ διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ᾤμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον· τὰ δ᾽ ἄλλα, τὴν

diocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam effici affirmationem; &, ſi dies ſit, noctem non eſſe; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philoſophiam mihi non petenti impertiens, continuato ſermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulſantibus canentibuſque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundiſſimam, Micylle, maxime cum ſors te ad delirum illum ſenem detulerit.

Mic. Iam audi etiam ſomnium. Videbatur mihi ipſe Eucrates, orbus neſcio quomodo, moribundus advocare me, &, teſtamento condito, quo heres ex aſſe *ſcriptus* eram ego, paulo poſt mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem & argentum ſcaphis quibuſdam magnis haurire, perpetuo & copioſe affluens: reliqua autem, veſtem, menſas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοὶ, καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10 Πότος) Πότον παροξυτόνως μὲν σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ. V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, miniſtros, mea eſſe nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, ſupinus, conſpiciendus omnibus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem ſequebantur. Ego autem, veſtem habens illius & anulos, quam graves! ſexdecim, aptos digitis, iubebam convivium quoddam ſplendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in ſomnio *etiam fieri* probabile eſt, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam inſtaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praeſentium unicuique; iam placenta efferebatur: cum tu intempeſtivo cantu perturbaſti nobis convivium, menſas evertiſti, divitias illas diſſipaſti, &, ut ludibrium ventis volaret, effeciſti. Numquid ſine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων, ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ᾽ αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus ſi adhuc contingeret illud ſomnium, lubens illud viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum eſſe putas multum poſſidere aurum?

Mic. Non ego ſolus, Pythagora, hoc *facio,* ſed tu etiam ipſe, cum Euphorbus eſſes, aurum atque argentum de cincinnis ſuſpenſum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum geſtare, quam aurum, praeſtabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens ſubire pericula. Et videtur mihi ob id ipſum *ſimiles Gratiis* vocaſſe comas tuas Homerus, quod argento conſtringebantur & auro. Longe nimirum praeſtantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre eſt, ſi, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὥς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὑτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14
μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος ἥψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δανάης τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δώματος. V.

13 Ἔτνος) Πισσάριον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἀλλᾶντα ὁ συνήθεια λοκάνικα. V.

filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus eſt, cum non haberet, in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, iam audiſti alicubi, ut aurum factus, illapſuſque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibuſque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres? Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine fruſtis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλος τοὔνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῴην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἁλουργῆ) Πορφυρᾶ. V. *ibid.* Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος) Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἐοικὸς ὑακίνθῳ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ χοιρείων αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem, quam ſolam habebamus, patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ᾽ ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὑτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

& aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo.* At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico, meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, ſed Simonides.* Maximum vero illud eſt, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, eaſque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἵδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδὼς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἶτα ἑξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignaviſque & ſtultis. *G.*

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuſcuiuſque fecerim experimentum: paulo poſt autem tu quoque ſcies ſingula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus ſis in Pythagoram, ac deinceps uſque ad gallum: veriſimile enim eſt, multa vidiſſe te ac paſſum, in diverſis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἥν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ κἀγώ ποτε ἠλλάγην ὥσπερ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων.

ΜΙΚ. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus ſubierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas eſt, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus eſſem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, ſicut tu, immutatus ſum?

Gall. Ita ſane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc ſcire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt.

Mic. Tum pigratus ſum miſer, paucarum micarum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt, te ſcire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ᾽ οὗ σὺ ἕστηκας.

17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ᾽ ἐκεῖνα) ἐμαχόμην ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἧκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἑστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γι-

6 Περιέμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμην, οἶκον ζητῶν, ὅ ἐστι σῶμα, ἕως ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἔσπειρέ με. V.

9 Ὦ τὰν) Ὦ ἑταῖρε. V. In altero *Voſſ.* in Folio ſic: Ὦ τὰν) Ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἑταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασίγνητοί τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἐτητὰν, ὡς μέγιστος μεγιστὰν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἐτὰν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Ε τάν. V.

quid fuerit, ſurgam ſtatim. & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam.

Gall. Nullo iſtud modo reſciſcas. Verum enimvero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectuſque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noſter, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait?

Gall. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta fierent,

γνομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μέν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβῦτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἥν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ᾽ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσική. V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς περισύρων τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ᾽ ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῖσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρώην ὑφ᾽ Ἡρακλέους .... σχέθη ἡ Τροία. G.

Camelus eſſet in Bactris? Ego vero tantum tibi dico, ſupra naturam tum factum eſſe nihil, nec fuiſſe tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipſam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoſceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theſeus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, noſtrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim iſta Panthus, dicens, viſum a ſe, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achilleſne talis fuit, praeſtantiſſimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque poſſim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta ſunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὔφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν) Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατῶντας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδυτα) Ὅτι Ὧρος καὶ Ἶσις περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui eſſem hoſtis. Verum ipſius Patroclum amicum non magno negotio haſta traiectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed ſatis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In univerſum, Micylle, Sophiſta fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum diſciplina. Peregrinatus ſum in Aegyptum, ut de ſapientia conferrem cum prophetis; atque admiſſus in adyta, Hori libros & Iſidis edidici: tum rurſus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audivi iſta, teque putatum eſſe revixiſſe poſt mortem, & oſtendiſſe iis aliquando femur aureum. Verum il-

ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιὲς, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἑώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ᾤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἱλόμην, ἀπόῤῥητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν.

lud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabiſque non edendis?

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.

Gall. Sanum nihil neque ſapiens erat. Sed videbam, ſi conſueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum eſſe homines. Quo magis autem peregrina ſtatuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam inſtitui, arcanam eius rei fingens cauſam, ut coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obſcuris oraculis.

ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπά-
19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω μετ᾽ αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ᾠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκύεις ἀπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελᾷς μου καὶ σὺ, ὅσον κατεγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὥς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κᾀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς) Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὥς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδών. ἡ δὲ οὐχ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὀμόσῃ αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te ſequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, veſtigia. Exuto vero Pythagora, quem poſt ea induiſti?

Gall. Aſpaſiam, meretricem Mileſiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generoſiſſime. Conſueviſti itaque cum Pericle, cum eſſes Aſpaſia? & uterum ex eo geſtaſti, & lanas carpſiſti, & deduxiſti fila, & meretricium gynaeceum habuiſti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non ſolus, ſed etiam

ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρὶς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-

βούλεται. ὀμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γενναιότατον γενέσθαι ὑπὸ κενταύρῳ γε μὴν ὀλέσθαι Ἐλάταις ἀλοώμενον. V.

5 Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν) Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tireſias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir eſſes, an cum ſubagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tireſiae profuiſſe reſponſionem?

Mic. Sed etſi tu non dicas, ſatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle ſe ter cum clypeo ſtare *in acie*, quam ſemel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. Ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι σοῦ ποτνιωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 Ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος) Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ παραλαμβάνει, ὡς σωτῆρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τῶν βίων ναυάγιον ὑποσταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θάλασσαν μεταγόμενοι. V.

15 Ποτνιωμένου) Ὀδυρομένου. V.

Mileſios eſſe aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pythagoras eſſes, & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae diſſimilitudo, ex meretrice philoſophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, pauperes, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντες, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἐπειδὴ ἁπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum, quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris, ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus ſis, & omnia noveris, dic mihi iam diſerte & ſeparatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φὴς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγηται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἤν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἤν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων) Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Voſſiano in Folio ſic legitur: Οἰσυΐνην) Οἰσυΐνη ἡ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ὁποῖα ἐσθ' ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοιτίδια τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

perum; uti cognoſcam, verene dicas iſta, cum beatiorem me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem conſidera, Micylle. Tibi belli non multa cura eſt, ſi dicantur hoſtes invadere: neque ſollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exſcindant vineam. Sed tuba audita tantum, ſi modo illud quoque, pro te circumſpicis, quo te ſalutis cauſa convertas, & periculum effugias: at illi & ſibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et ſi tributum pendendum ſit, vocantur ſoli; & ſi erumpendum, primi ſubeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, ſcutum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἑστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λουτρὰ μὲν γάρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα διαρκῆ ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάζησας) Κατέχεας. V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀντὶ τοῦ διασκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν καταkαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μηδὲ εἰς ἀέρα δέρειν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus, in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua, quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tanquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi, vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec in-

τελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σαπέρδην τι-
νὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
μενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
23 βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὥστε διὰ ταῦτα
ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔῤῥωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες οὐκ εὐ-
καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
κοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε οὐδέν σοι τῶν
χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ᾽ ἤν πο-
τε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
τίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε ψυχροῦ τε ὁρῶν

2 Σαπέρδην) Εὐτελὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ἐκ συὸς τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς καλουμένης μαινομένης. V. Σαπέρδην) Εἶδός τι ἁλιστοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθῦν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κορακῖνον legere iubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto.* Solan.) Κορακῖνον igitur & illic ſcripſiſſem, non κοράκινον. *Reitz.*

ter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſaperda aliqua emta, aut maenis *aliquot,* aut paucis ceparum capitibus, ipſe te exhilaras, canens ſaepe, & cum optima illa paupertate philoſophatus. Itaque his de cauſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ᾽ ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἅλμῃ τὰν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις:

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπιεικεῖς) Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς ὅδε ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἐπιεικῶς τοῦθ᾽ ὃ δυσμαχωτάτων ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare iubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe ſuſtulere, & appropinquarunt ad ſolem, ignari, cera ſibi compactum eſſe illud alarum remigium, magnum nonnunquam ſtrepitum, praecipites in mare delapſi, excitant. Qui vero Daedali inſtar non nimis alta neque ſublimia petunt, ſed vicina terrae, ut marina adſpergatur nonnunquam cera, illi fere ſecure tranſvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia ſane videas,

ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, (Φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ πιστὰ φής.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

1 Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας: νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. V.

cum evulſis Croeſus alis ludibrium Perſis praebeat ſuo in rogum adſcenſu; aut exſtincta tyrannide Dionyſius Corinthi doceat literas, ac poſt tantum imperium ſyllabas colligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex eſſes, (nam regnaſſe etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuiſti, cum, caput quod eſt bonorum omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miſeriis.

Mic. Quibuſnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertiliſſimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾷν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγῳδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγῳδίαν τὸν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. V.

11 Τὴν ἐφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἢ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoſo uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatiſſimus, ſatellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad exceſſum uſque exaggeratum. Itaque ſi quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum ſe quendam videre arbitrari, & alii ſuper alios ad me videndum concurrere: alii etiam, tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Il-

τος, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος, χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐῶ λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

25 MIK. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτέστιν, οὔπω ἡμῖν εἶπας τὴν οὖσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφοράν. V.

lorum enim unuſquiſque extra aut Neptunus eſt, aut Iuppiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quoſdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quoſdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut muſtelarum, qui civitatem ſibi in illis nonnunquam conſtituere. Tale quid etiam regnum eſt.

Mic. Nondum dixiſti lutum, & paxillos, & vectes, qui ſint imperii, nec multam illam, quae ſit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conſpici, tot hominibus imperare, & numinis inſtar adorari, ſic ſatis ſimile eſt Coloſſaeo exemplo: excellentiſſimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Coloſſi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, —
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὖς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσην δὲ) Ἀρταξέρξου Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βουλόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε στρατόπεδον. V.

ibid. Κύρῳ ξενολογῶν) Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & morſus, & ſuſpiciones, & odium a familiaribus, & inſidias; ac propter iſta ſomni parum, idque ipſum non profundum *& placidum,* & plena terroris inſomnia, & cogitationis multiplicis; & ſpes ſemper malas: an occupationem nimiam, & agendi reſpondendique neceſſitatem, & iudicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui ſuavitate ulla contingit, ſed neceſſe eſt pro omnibus diſpicere unum, & innumerabiles habere moleſtias.

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum

κουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες λεγόμενοι, καὶ δύ᾽ ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, κἀξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26 ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φὴς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τούτου γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ ηὐδοκίμει. V. (Immo Alexandrum ipſum. *Solan.*)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιῴκει Ἀριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ᾽ Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης) *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula ſumes.* (Iuven. X, 25.) G.

quibuſdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem afferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

Mic. Apage, triſtia ſunt, quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt inclinato corpore ſcindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ᾽ εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φὴς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ᾽ ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ᾽ ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ᾑμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ ἑξῆς τῆς ἐπ᾽ εὐθὺ τομῆς. V.

10 Κενεμβατήσας) Κενεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum cecidere, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani veſtigio illorum aliquis in media ſcena concidat, riſum nempe praebet ſpectatoribus, fracta cum ipſo diademate perſona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora veſtitus eſſe panniculos miſeros, & cothurnorum ſubligationem deformiſſimam, nec ad pedis rationem reſpon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη οὖσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὅ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλας τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἥρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἄπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κοτίλῳ τῶν κολοιῶν καὶ θορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνώπων, καὶ παντὸς οὗτινος οὖν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque ſimilitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi viſa eſt. Quoties vero equus, aut canis, aut piſcis, aut rana fuiſti, illam quomodo tuliſti commorationem?

Gall. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλά μοι καὶ τοὐνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.

ctus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, & maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox eſt, ſurge, ſequere me. Abducam enim te ad ipſum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis ſit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clauſis ianuis? niſi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius ſacer ſum, eximium hoc mihi dedit, ſi quis longiſſimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur . . .

Mic. Duae ſunt tales.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾷν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' οὖν ἢν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur ſi cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque poteſt, & videre, non viſus ipſe, omnia.

Mic. Neſciebam, te quoque, galle, praeſtigiatorem eſſe. Si ergo hanc mihi ſemel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rurſus arrodet, dum producit, ſoleas.

Gall. Nefas eſt hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, ſi tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non eſt veroſimile, quod dicis, furem Mercurium ipſum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abſtinebo enim auro, ſi potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelliſti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29
παρ᾽ ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὔμενουν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἰδοὺ δή. ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ᾽ ἔστιν οὐκ οἶδ᾽ ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς

Mic. Sic tutius eſt, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non ſane. Sed ad Simonem, qui pro diſſyllabo quadriſyllabus iam, dives factus, eſſe poſtulat. Et ſane adſumus ad ianuam. Quid ergo poſt haec agam?

Gall. Admove pennam ad ſeram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi ianua.

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἅ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκέτου ὄνομα. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνώτιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τοῦ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. V.

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus eſt.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde ſic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & nemo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur [*in ſtabulo occupatus eſt*], qui alias omnino nec eius curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam inaurem emiſſe contubernali ſuae drachmis quinque. Omnino mea infelicis iſti per luxum diſperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi ſunt repoſita: metuo igitur, ne quis, perſoſſo pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκιλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν περίειμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν ἐστιν.

ea ſubducat. Multi invident mihi & inſidiantur, & maxime Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe ſimilis ego, & patellas ſub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adeſſe nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut ſomno me abſtineam: omnem ſurgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video, perfoſſor parietum, per Iovem... Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effoſſum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit ſtrepitum. Nempe obſideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? ſi quem deprehendero. Sepeliamus rurſus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis ſupereſt.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόῤῥης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; λῃστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη. ζωΰφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωΰφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus eſſe contingat! Percuſſa ergo illius mala, volo diſcedere.

Sim. Quis me percuſſit? a latronibus miſer pereo!

Mic. Plora & vigila, & ſimilis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabeſcens. Nos vero, ſi videtur, Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo poſt oportebit, relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri?

Mic. Video miſerum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus,

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. 32

ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτην ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, καταπυγοσύνην τινὰ, καὶ πασχητιασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; 33

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

7 Καταπυγοσύνην) Καταπυγοσύνην καί. οὐ συνήδεταί γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, ſi videtur. Et ecce aperta & haec eſt ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Iſthaec omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu ſomnias? Vides igitur Eucraten ipſum a ſuo ſervo ... hominem ſenem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipſam quoque.

Gall. Quid ergo, veliſne iſtorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi ſint potius, quam ut paries mihi ſic perfodiatur a ſervis.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκιλλε.

1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἑωθινὸν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὔσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipſum diluculum eſt, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. *l.* 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Περὶ εἰκόνος Th. Magiſt. v. Γοργῶ. *l.* 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον) *τοιοῦτό τι ἔπαθον* Th. Mag. Nihil mut. edd. vett. *l.* 10. Μὲν) Deeſt in *S.* *Pag.* 2. *l.* 1. Τὸν Σίπυλον) Artic. *τὸν* abeſt a *S.* *l.* 3. Κεχηνῖτα) *κεχηκότα* male *I.* *l.* 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐπεριωπῆς* male *I.* *l.* 13. Προσβλέψειέ σε) Sic etiam habere *I. Fl. B.* 2. *V.* 2. & *S.* notat Solan. Sed & ſic *P. S.* &c. *Pag.* 3. *l.* 1. Ἀναπλάττων) *ἀναπλάττον* male *I.* *Pag.* 4. *l.* 1. Ἐπεὶ) Ita iam optime *I.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B.* 2. *Fr. P. S. H.* *l.* 2. Οὔτε παρακ.) *οὔτε* male *I.* *ead.* Ἐκεῖνον) Omiſſum in *I.* Adeſt in *Fl. V.* 2. *B.* 2. *Fr. P. S.* *l.* 3. Ὅστις) *ὅστις I. Fr. Fl. B.* 2. *P. S.* Ἥτις ἴσως L. *l.* 11. Ἦν) Male abeſt a *Fl.* Adeſt in P. *P. I.* &c. *l.* 14. Αὐτὸς) *οὕτως* adſcripſerat Solan. Sed nihil mutant edd. *Pag.* 5. *l.* 6. Κνιδίων) Leg. Κνίδῳ adſcriptum marg. *I.* Sed in Κνιδίων conſpirant edd. *Pag.* 6. *l.* 8. Σωσάνδραν) *Δωσάνδραν* male *Fl.* Σωσ. recte cett. *l.* 15. ΛΥΚ.) Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. *l.* 16. Δεήσῃ) *δεήσει* legendum monebat marg. *I.* Sed in *δεήσῃ* conſpirant edd. *Pag.* 8. *l.* 10. Σωσάνδρα) *Δωσάνδρα* iterum male *Fl.* ac tertium paulo poſt. Sed bene cett. Σωσ. *l.* 11. Λεπτὸν) Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *A*: 1 *W.* *ead.* Καὶ λεληθὸς) Καὶ deeſt in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. *l.* 17. Καλὴ) *πολὺ* A. P. *Pag.* 9. *l.* 10. Κινδυνεύει &c.) *κινδ. γοῦν τ. μ.* Pell. Vid. nott. *ead.* Προσδεῖν) Sic *P. S. Fl. B.* 2. Προσδεῖ male reliquae. *l.* 11. Ἢ) Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & edd. cett. *l.* 12. Γραφέας) *συγγραφέας* male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. *Pag.* 10. *l.* 2. Λέσχῃ) Nihil mutare edd. notat Solanus. *ead.* Ἐποίησε) *ἀποίησε* male *I.* *l.* 9. Ὅμηρον) Sic edd. praeter *I.* quae *μηρόν.* *ead.* Δεδέγμεθα) *δεδέγματα I.* ſola. *l.* 15. Ἰοβλέφαρον) *τὸ βλέφαρον* male edd. priores. *l.* 16. Ὅλως) Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλος *I.* *l.* 17. Τὴν) *τῇ* edd. male. *Pag.* 11. *l.* 3. Ἁπάσαι) Sic recte *S.* & *A.* Male cett. *ὁ πᾶσαι.* *l.* 9. Συνειλημένον) *συνειλημένον* uno *μ I. Ald. V.* 2. P. Συνει-

λημμένον geminata conſona *Fl. B.* 2. *Fr. P. H. S.* *Pag.* 12. *l.* 2. Αὐτὸ) Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. *l.* 4. Οἶοι) οἷα P. *l.* 7. Καὶ θέαμα) Deſunt haec verba in *Fl.* Adſunt in cett. & P. *Pag.* 13. *l.* 3. Διατίθεμαι) Bene ſic edd. & P. Διατέθειμαι Ex. *Fl.* *l.* 4. Ἐκεῖνό που) ἴσως ἐκεῖνον L. *Pag.* 14. *l.* 5. Ἠκούσας) Sic edd. & Ex. *Fl.* Ἐχούσας ἴσως L. *Pag.* 15. *l.* 2. Ὁπόσοις ταῦτα) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. Gr. Ὁπόσα ταύτων. *I. Pell.* Forte pro ὅρος legi poſſit ὅρμος. *l.* 16. Γλυκίων) γλυκίον G. Nihil mut. edd. *l.* 17. Προθυμίᾳ) προμυθίᾳ editum ante, ſed correctum ex C. & V. *Pag.* 16. *l.* 5. Προσηνὴς) Bene ſic *P.* aliaeque. Προσινὺς male *I.* *l.* 6. Παραβυόμενος) παραδυόμενος P. G. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Ἀπολιμπάνουσαν) Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *I.* *l.* 12. Τότε) Reſtitui ex L. & *B.* 2. τίποτε enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excepta. *ead.* Σιωπᾷν) σιωπῶν male *I.* *l.* 13. Ταῦτα) Conſtans lectio. Sed ταῖς corrigit Solan. *l.* 15. Ἰδιῶτις) ἠδιώτις male *I.* *Pag.* 17. *l.* 1. Ἀκροατῶν) ἀκρατῶν male *I.* *l.* 4. Ἀκροώμενοι) ἀκρώμενοι male *I.* *l.* 14. Εἰσῄ) ἔσῃ male *I.* *ead.* Παρεστήξῃ) Sic edd. excepta *I.* quae πανεστήξῃ. Palm. emendat παρεξεστήσῃ. *l.* 18. *col.* 1. Λέγει) Non erat in editis hoc verb. Addidit Solan. non dicens unde. *Pag.* 19. *l.* 4. Αὐτὸ) Deeſt in *Fl.* *ead.* Ἀνθαμιλλώμενον) ἀναμιλλ. *I.* & Ex. *Fl.* Sed prius eſt in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G. *Pag.* 20. *l.* 3. Πασῶν) Conſtans lectio. *l.* 6. Παρηνέκασι) Nil mut. edd. & Ex. *Fl.* Παρηνέγκ. P. Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Ὅ, τι) Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. *l.* 11. Παιδείας) Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *I. H. S. Ald.* male. *Pag.* 21. *l.* 6. Ὅσῳ) ὅσοι adſcripſit Solan. *l.* 8. Φαῦλον) φαύλου Th. Mag. vid. not. *l.* 9. Προθέμενον) Nil mut. edd. Προθέμενοι Ienſ. & Pell. *l.* 13. Αὕτη) αὐτὴ edd. priores. *l.* 14. Ἐστι) ἐστιν *Fl.* *Pag.* 22. *l.* 1. Ἴση) Sic edd. conſtanter. Ἴσον Codd. G. P. L. & marg. *A.* 1. *l.* 3. Τῷ) Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. I. H.* *l.* 11. Αὕτη) Ex emend. Ienſ. Edd. αὐτή. *l.* 14. Γράφε) Perſonam Π. & Πολὺ hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. *l.* 17. *col.* 2. Πίλοις) Lege πτίλοις. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Εἰδεχθεστάτη) ἐνδεχθ. prave V. In impreſſo recte mutatum eſt. *Solan.* *ead. col.* 2. Περιειληημένη) περιειλημμένην V. prave; quod in impreſſo recte mutatum eſt. *Solan.* *Pag.* 23. *l.* 7. Σώφρονα) σαόφρονα P. Vulgatam ſervat *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 9. Ἢ) Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἣ adſpirat, male. *Pag.* 24. *l.* 1. Φυλάττειν) φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* *l.* 5. Ὅσῳ) Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* *l.* 6. Οὐδὲν) Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *I.* & *V.* 2. *l.* 10. Διαφύγοιεν) Sic *S.*

Διαφύγειεν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτερα, pro —αν. *ead.* Ἐρασμιωτέραν) ἴσως —να L. *l.* 8. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl. l.* 9. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl. l.* 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praeſtat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου Ienſ. Nil mut. *Fl.* nec M. *l.* 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν W. Et ſic ſemper haec vox in illo Mſ. Sic & γ' οὖν pro γοῦν, teſte Ienſio. *l.* 14. *col.* 1. Σμυρναίαν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas noſtras. *Solan. Pag.* 30. *l.* 3. Κέκρυπτο) Nil mutant edd. nec M. *l.* 5. Καὶ) Deeſt in *Fl. l.* 11. Αὐξανομένην) αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προθεῖναι) Ex emend. Solani. Προσθεῖναι edd. priores. *l.* 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο W. *l.* 8. Ὑακινθίνας) Nihil mutare *Fl. I. Fr.* & M. notat Solan. Sed & idem habent *P. S. H. l.* 20. *col.* 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως Exc. *G. ead.* Ῥηθεῖεν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxit Solanus. *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & M. *l.* 14. Κασσιέπειαν) Sic *Fl. Fr. I. P. H.* &c. Sch. & M. *l.* 16. Ἀντεξετ.) ἀντεξητ. W. male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι W. *ead.* Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς P. & marg. *A.* 1 *W. Pag.* 34. *l.* 2. Ἔχοντα) Sic eſſe in *I. Fr. Fl. V.* 2. & M. notarat Solan. Sed & ſic *P. H. S.* &c. *l.* 9. Τοῦτον) Sic reſtitutum ex W. Τοῦτο edd. priores. *l.* 15. Σοι) Forſan σου, adlevit Solan. *Pag.* 35. *l.* 2. Καὶ) Recte ſic M. & edd. plurimae. Δὲ male *P. l.* 5. Τοῖς) Nihil mutat W. *Fl. I. V.* 2. *P.* male ταῖς *S. l.* 6. Ἀνεστάναι) ἑστάναι W. *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτόν τι) Sic & *Fl.* cum *I.* & M. habere notat Solan. *ead.* Εἰπεῖν) παθεῖν L. *l.* 2. Ἐπλημμέλησα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B.* 2. *S. P.* & M. Ἐπλημέλ. male *I. Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδητὶ) Sic edd. & M. *l.* 9. Ἐκτείνοιτο) ἐκτείνοι W. Nil mut. *Fl.* nec *I. P.* &c. *l.* 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P. Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξειργάσατο) ἐξεργάσατο M. *l.* 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει W. *l.* 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' W. *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐκχυθέντος male edd. priores. *l.* 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνοσμ. male *I.* ſola. *l.* 11. Τινα) Deeſt in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προσέγραψα) προέγραψα *P.* ſola. *Pag.* 43. *l.* 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex *B.* 2. & M. Τυγχάνῃς *Ald. Fl. I. P. S. H. ead.* Τοσούτῳ ἀξιωτέραν) τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν *Fl.* At vulgatam etiam ſervat M. ἀξιοτ. me-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτὴν) αὐτὴν Ex. *Fl.* Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam eſt in P. *l.* 16. Ἔκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἔμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. *l.* 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adeſt in ulla ed. nec in M. *l.* 13. Τοῖς) Abeſt ab *I.* Adeſt in cett. & M. *l.* 16. Προσβιβάζῃ) Hoc praetuli ex marg. *A.* 1 *W.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζῃ edd. priores. *ead.* Ἦν τις) εἴ τις W. *Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ W. *ead.* Εἰδέναι) δέναι miſere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & M. *l.* 6. Τὸν) ὁ W. *l.* 12. Ἀνοίᾳ) διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. lect. faciunt M. P. *Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab edd. reliqq. *ead.* Ἀπέφηνε) ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* *l.* 4. Εὐδοκίμουν) Sic *I. Fl. Fr. B.* 2. *H. Ald. P. S.* M. *l.* 13. Διακρῖναι) διακρίναι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. Αὗτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita Cod. L. Φᾶναι edd. *l.* 5. Φινέα) Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V.* 2. Ἰφνέα ceterae omnes male. *l.* 12. Ζάων) Sic etiam eſſe in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex L. Φᾶναι edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὅπου) Nil mut. edd. nec M. *l.* 9. Ψεύσασθαι) ψεύδεσθαι W. *l.* 16. Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσῃς W. *Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A.* 1 *W.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθῃς W. *l.* 7. Οὖν) Ex L. reſtitut. ὃ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκώνας male *I.* Recte cett. & M. media brevi. *l.* 5. Σε) Reſtitut. ex W. Γε edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύσοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M. *Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε W. *l.* 17. *col.* 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obſecundavi, etſi non addidit, unde habeat, quia res eſt parvi. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Ζηνόδοτος) Reſtitutum ex C. Ζηνόδωρος enim ed. Cler. *Pag.* 52. *l.* 2. Ἄρεϊ) Ἀρήϊ Hom. At prius edd. Luciani, & M. *ead.* Ἄλλῳ) ἄλλως W. *l.* 3. Θεοείκελον) καὶ θεοείκελον W. *l.* 14. Ἐξαληλίφθω) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Ἐξαληλείφθω W. *Pag.* 53. *l.* 7. Ἑρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἑρμαῖ W. *l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* ſola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex Coll. & M. *l.* 10. Ἐγχυνόμενον) Reſtitutum ab Solano. Ἐκχυν. edd. priores. Ἐκχεόμενον *V.* 2.

IN TOXARIN.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μώμενοι lenſ. At reſtituta lectio eſt in Coll. *l.* 7. Ἐποιήσασθε) ἐποιήσατε Ex. *Fl* Nihil mut. edd. nec P. *l.* 14. Νόμου) Deeſt in *Fl. l.* 17. Φθάνοιτε) φθάνητε ed. Cler. quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *Reitz.* *Pag.* 58. *l.* 7. Οὖσι) Non adeſt in *Fl.* *Pag.* 59. *l.* 10. Διαφυλάξονται) Sic edd. Διαφεύξονται L. rectius. *l.* 16. Ἤδη) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 60. *l.* 3. Αὐτῶν) Adeſt hoc in *I. Fl. Fr. V.* 2. *B.* 2. *P. H. S.* *l.* 12. Ὦ) Non adeſt in *Fl.* *l.* 17. Γε) τε *Fl.* male. *Pag.* 61. *l.* 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.) Nihil mutare *I. Fl. Fr.* notarat Solan. Sed & ita *P. H. S.* *l.* 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male *Fl.* *Pag.* 62. *l.* 5. Αὐτῶν) αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conſpirat P. *l.* 6. Συνειλημμένος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marcil. Nil mut. edd. *l.* 12. Πλέοντος) πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam aſſerit P. *Pag.* 63. *l.* 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι *Fl.* *Pag.* 64. *l.* 2. Ταῦτα) τοῦτο Exc. *Fl.* Nil mut. edd. nec P. *l.* 6. Φωνῇ) φονῇ *I.* male. *Pag.* 65. *l.* 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. *l.* 3. Μηδὲ) μὴ δὲ *I. H.* ut fere ſemper. *ead.* Ἐπαναιρεῖσθαι) Et ſic eſſe in *Fl.* aeque ac in *I.* notat Solan. Sed & eſt in *H. P.* &c. *l.* 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *ead.* Λόγων) ἄλλων marg. *A.* 1 *W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam eſt in P. *Pag.* 66. *l.* 14. Ὅσον) ὅσῳ L. P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 67. *l.* 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adſunt in edd. omn. *l.* 5. Ἑταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.* *l.* 7. Διηγησάμενοι) διηγησώμεθα P. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 68. *l.* 15. Τομώτεραι — σαὶ) τιμώτεραι male *P.* Sed pro σαὶ, σὲ Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *Pag.* 69. *l.* 1. Τὰ) Non adeſt artic. in *Fl.* *l.* 4. Πέντε) Perſona ΤΟΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu ſuſtuli, & uno verſu ſerius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* *ead.* Ἑκατέρῳ) ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. *l.* 9. ΜΝΗΣ.) ΤΟΞ. edd. excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. *ead.* Τίς) ΜΝΗΣ. τίς edd. demta *Fl.* itaque perſonae nomen & hic ſuſtulimus. *Pag.* 70. *l.* 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. *l.* 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male *Fl.* *Pag.* 71. *l.* 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Ὁ) Non adeſt artic. in *Fl.* *l.* 6. Πολιτικὰ) πολεμικὰ P. & marg. *A.* 1. *ead.* Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg. *A.* 1. Γραμματία edd. *Pag.* 72. *l.* 2. Ἦν) Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *I.* male. *l.* 6. Τῷ) τὸ male *Fl.* *l.* 7. Συγκεκρότητο) συγεκρότητο *I. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. *l.* 18. *col.* 1. Ἐκδειράσαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδείρασα. *ead. col.* 2. Λόγον) κύθον C. mendoſe. *Pag.* 73. *l.* 2. Ἀπώλετο) ἀπόλετο *Fl.* *l.* 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. *A.* 1 *W.* Nil mutant ceteri, nec edd. *l.* 9. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *ead.* Τὸ ἐντεῦθεν) Sic *Fl. P.* Τοεντ. iunctim plurimae. *Pag.* 74. *l.* 5. Ὑπὸ τ') Sic *P.* Ὑπό τ' *I. Fl. Fr. H. V.* 2. *B.* 2. *S.* *l.* 15. Ἐθελήσειε) ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. edd. nec P. *ead.* Λύσωνος) Ita iam edd. cum ſupra Λυσίωνος haberent. [At in *S.* & Baſ. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] *l.* 17. Ἐξεκεκένωτο) Sic L. & P. Ἐξεκένωτο edd. *Pag.* 75. *l.* 1. Ἄλλον) ἄλλων male *I.* & *Fl.* *ead.* Ὑποχρύσων) Conſtans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *l.* 6. Πάλαι) πάνυ *Fl.* *l.* 8. Διηγεῖτο) διηγῆτο male *Fl.* *l.* 13. Τότε) Sic etiam eſſe in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 76. *l.* 1. Γραμματεῖα) Ita P. & L. Γραμματία edd. *l.* 3. Ἐπικαλαμησόμ.) Sic emend. Menag. & ita *Fl.* Ἐπιπαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Τὸν) Abeſt a *Fl.* *l.* 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. *A.* 1. *l.* 8. Αὔλιον) αὔλειον edd. priores. *Pag.* 77. *l.* 3. Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. edd. nec P. *l.* 5. Ἀναλογιζόμενοι) ἀν—ος *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 9. Ἔτη) Sic reſtitui ex P. *I. H. S.* Ἔτι enim male *P.* & Ex. *Fl.* *Pag.* 79. *l.* 5. Τὸν) Deeſt in *Fl.* *l.* 15. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil mutare *I. Fl. Fr. P.* not. Solan. Sed & ſic *H. S.* &c. *Pag.* 80. *l.* 4. Τὸν) *Fl.* omiſit. *l.* 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* *Pag.* 81. *l.* 1. Ἐπίδειξιν) Non habet hoc nomen *I.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* *l.* 8. Ἐπιπηδῶντα) Et *Fl.* ſic habere notat Solan. *l.* 13. Ἤ τις) ἢ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P. *l.* 14. Ὑπὲρ) περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae conſentit P. *Pag.* 82. *l.* 2. Ἐπιπηδῶντα) Sic etiam *Fl.* *l.* 4. Διηγοῦνται) Conſentire *Fl. Fr.* & *I.* notat Solan. *l.* 6. Πονήρως) πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* Vulgatae adſtipulatur P. *l.* 12. Χαριξείνῳ) Χαριξένῳ P. Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἐκέχρητο) Sic *Fl. V.* 2. *B.* 2. *P.* Ἐκέχροιτο male *I. H. Fr. S.* Ἐκέχρετο *Amſt.* *Pag.* 83. *l.* 5. Καὶ) Deeſt καὶ in *Fl.* *l.* 6. Ἀναγνωσθεισῶν) ἀ—ησῶν male *I.* *l.* 8. Ἣ) Recte ſic *Fl. P. H.* &c. Ἢ male *I.* *l.* 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες. *ead.* Χαρίξεινος) Nihil iam a vulg. abit *Fl.* *l.* 18. Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; ſed merito πάθει delerat Solan. etſi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipſum Scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec ſubſtantivum eſſe, ſed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *Reitz.* *Pag.* 84. *l.* 9. Εὐδαμίδαν) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. *l.* 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 85. *l.* 3. Ἐκκεκομμένη) Recte *P. S. B.* 2. Ἐκκεκομένη male *I. Fl. H. Fr.* *l.* 5. Οὗτος) αὐτὸς *Fl.* *l.* 15. Καὶ ἐπεὶ) καὶ abeſt a *Fl.* *Pag.* 86. *l.* 3. Ὀκτωκαιδεκέ-

τις) ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae aſſentitur P. *l.* 5. Ἀγεννῶν) Reſtitut. ex P. L. *I. V.* 2. marg. *A.* 1. & Mſ. Gr. Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B.* 2. *H. P. S. A.* *l.* 8. Ἀπωδύρετο) Ex *B.* 1. & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *ead.* Ἧγεν) Reſtitut. ex L. Ἧσεν P. Ἧκεν edd. omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adeſſe in ſuo Cod. adlevit collator in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Reſtitui ex *I.* & *S.* Nam omiſſum in *P. H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat Solan. Sed habent etiam *P. H. B.* 2. aliaeque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Conſtans edd. lectio. *Pag.* 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκρυφάλους P. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deſerui ſcripturam ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa: pro qua ο eſt in *I.* aliiſque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. edd. *ead.* Οὖν) Deeſt in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεὶς) ἀναρπασθεὶς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae ſuffragatur P. *l.* 14. Δεσμῶν) Et ſic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat Solan. Sed & ſic *P. H.* &c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae aſſentiri Coll. *Fl. I.* notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I. H. P. S. B.* 2. Δεσμωφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte P. & marg. *A.* 1 *W.* Εἰώθεσαν male *I. P. H. S.* &c. *l.* 9. Ἤλλακτο) Bene ſic *P. S.* & *B.* 2. Ἤλακτο male *I. Fl. H. Ald.* *l.* 11. Ἀπαγαγὼν) Reſcriptum ex L. P. Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes. *l.* 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. ſeq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τις) οὐδὲ εἷς P. Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμ— L. Πρὸς τὴν ἁρμοστὴν marg. *A.* 1 *W.* In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.* ſola, cum aſſecla *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14. Καθευδήσει) κ̓αθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Διειρομένων) διειργομένων P. G. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελήφθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* aliaeque. *ead.* Δισμυρίας) In Coll. adſcriptum, alii διατριβὰς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιεβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.* *l.* 16. Αὐτοὺς) Reſtitut. ex P. G. & marg. *A.* 1 *W.* Αὐτὸς edd. *Pag.* 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγησάμην) Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. Solan. Quid tum? habent & *I. P. H.* &c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους P. G. & marg. *A.* 1 *W.* In vulgata conſpirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

'Αγαθὸς) ἀληθὴς G. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *Pag.* 100. *l.* 3. 'Ενσταλάξωμεν) ἐνστάξ. marg. *A.* 1. *l.* 4. Πίωμεν) Sic *Fl. Fr. B.* 2. *H. P. V.* 2. *S.* Πίομεν *I.* *l.* 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. *Fl.* *l.* 6. Εἰσιέναι) συνιέναι G. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 101. *l.* 1. Οὐ) Male deeſt in *Fl.* *ead.* 'Ομνύοντος) ὀμνύντος Ex. *Fl.* Nil mut. L. *Pag.* 102. *l.* 2. 'Επὶ τούτῳ) Et hic *Fl.* conſentire not. Solan. *l.* 8. 'Επιπεσόντες) Sic *I. Fl. H. B.* 2. *S.* 'Εκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες L. *Pag.* 103. *l.* 9. 'Επ' αὐτὸν) Deſunt in *Fl.* Adſunt in cett. & P. *l.* 11. Φονεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. 'Αποτελέσαι) ὑποτελέσαι *Fl.* *Pag.* 104. *l.* 1. Λαβὼν) Excidit ex *Fl.* Habet P. & edd. *l.* 13. 'Η) Non habet articul. *Fl.* *Pag.* 105. *l.* 2. 'Επὶ) Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum. *Pag.* 108. *l.* 1. "Ως τις) Reſtitut. ex P. "Ος τις edd. priores omnes. *l.* 13. 'Αλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' *Fl.* male. *Pag.* 109. *l.* 1. 'Ες τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. *l.* 11. Γε) τε *S.* & *H.* 2. *Pag.* 110. *l.* 1. 'Υμῶν) Sic L. & *Fl.* 'Ημῶν vulgo cett. *l.* 9. Οὕτω) Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *l.* 11. Δεήσειν ἡμᾶς) Sic ſine commate habere edd. notat Solan. Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, ſine parentheſi. *Pag.* 111. *l.* 3. Τέλος) τέλως male *I.* ſola. *l.* 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. *Fl. I. H. P.* &c. *l.* 15. "Η) Non aderat in edd. Inſeruit Solan. *Pag.* 114. *l.* 5. 'Ορκωμοτοῦμεν) Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* notat Solan. Sed & eſt in *I. P. H.* &c. *Pag.* 115. *l.* 1. Καταλελοίπει) Conſentire *Fl.* notat idem. *l.* 9. 'Ες) εἰ male *Fl.* *Pag.* 116. *l.* 17. Τὸν) Articulo caret *Fl.* *Pag.* 117. *l.* 5. 'Ετεθεραπεύκει) Et ſic *Fl.* cum reliqq. *Pag.* 118. *l.* 5. Τὸ) Adeſſe artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *I.* notat Solan. Adeſt autem & in *P. H. S.* &c. *l.* 7. Οὕτω) οὕτως *Fl.* *l.* 12. Αὐτοῦ) Sic *Fl. B.* 2. *H.* & *S.* Αὐτοῦ *I. P.* *l.* 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta *B.* 2. quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *A.* 1 *W.* adſcriptum: ſuperfluit οὐ. *Pag.* 120. *l.* 12. Παρὰ) Abeſt a *Fl.* Adeſt in *I. P. H. B.* 2. *S.* &c. *l.* 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. *Pag.* 121. *l.* 5. 'Επείσθημεν) Conſtans lectio. 'Εσπείσθημεν corrigit Solanus. *Pag.* 122. *l.* 16. Κλεῖθρον) Ex emend. Solani. Κλεῖστρον edd. priores. *Pag.* 123. *l.* 5. Τάπιδας) δάπιδας *Fl.* *l.* 7. Πράξομεν) Conſtans edd. lectio. *l.* 11. Πιεσθέντα) πιεστέντα *Fl.* male. Πεισθέντα *H.* 2. *l.* 13. "Οθεν) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. edd. & P. *ead.* "Εξομεν) Hoc

verbum tamen & ſic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύην) Sic edd. Ἰγνὺν Graev. *l.* 12. Πρὸ) πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ) ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praeſtat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et ſic eſſe in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἑπτέτις) Sic recte *Fl. P. H. B.* 2. *S.* Ἐπτέτις male *I.* *l.* 11. Τοῦ) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦτα male *I.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae aſſentitur P. *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν *P.* ſola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic P. & edd. plurimae. Διεκπέσας *I. Fl.* An διεκπεράσας *I. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque eſſet διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et ſic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *I.* aeque ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἷς οὐ γὰρ ἐκαθ.) Et haec ita haberi in iiſdem, notat Solan. *l.* 8. Εἴπωμεν) εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P. *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἁλῶν) Et ſic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ Ὕπατα) *Fl. Fr. B.* 2. *I.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* *ead.* Τοὔνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* *ead.* Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *IV.* L. P. *I.* Γράμμα *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. Ald. S.* *l.* 13. Ἔχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic L. Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἔνδον) Pell. delet ἔνδον. *l.* 9. Πατρέως) Sic *Fl.* Παταρέως cett. male. *l.* 10. Εἴσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* *ead.* Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελὲς) ἀτελὲς editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὸς) πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *l.* 2. Ποτῷ) Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. eſt in P. *l.* 4. Εἰ πάσαις) Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *Reitz.* *l.* 14. Ἀνθινὰ) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & ſic *I. P. H.* *Pag.* 135. *l.* 8. Ἔφη) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *l.* 11. Πορρωτέρω) Al. ἀποτέρω *Coll.* Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 *IV.* Sed vulgata etiam eſt in P. *l.* 15. Ὑπακούσει) Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit Solan. Sed eſt etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἑλὼν marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγοις) Φεύγεις male *Fl.* *l.* 8. Τὸ) Abeſt artic. a *Fl.* *l.* 9. Πονεῖν) ποθεῖν Pell. *l.* 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς Gronov. *l.* 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. *l.* 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* *l.* 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique. *Pag.* 138. *l.* 2. Ἐπέθηκας) Et ſic habere *Fl. Ald.* cum *I.* at Pell. ἐνέπρη— vel ἐνέπλ— vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit Solan. *l.* 10. Καθευδήσῃ) καθευδήσει *Fl.* *l.* 12. Συχνὸς) συχνῶς marg. *A.* 1. *ead.* Ὕπνου) ὕπνον Pell. *Pag.* 139. *l.* 4. Τὸν συμπότην) Sic *I. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν Pell. *l.* 12. Ἔφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. Iunt. Ald. H. S.* &c. *l.* 17. Γίγνου) γίνου marg. *A.* 1 *W.* & P. At prius edd. vett. *Pag.* 140. *l.* 7. Αἰώρει) ἑώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. *l.* 8. Κολλῷ) ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* *l.* 10. Πονέσῃ) Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. *l.* 11. Πλάτους) κράτος L. *ead.* Δῆξον) δεῖξον marg. *A.* 1. & *I.* An πλῆξον Pell. Νύξον Guyet. *l.* 13. Ἄμμα) Sic dedit Solan. ex G. P. L. Ἅμα edd. priores. *Pag.* 141. *l.* 3. Ὑποβάλλῃς) ὑποβάλλεις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἄλλα καὶ οὗ) Sic Pell. Κέου P. & marg. *A.* 1. Ἄκουε L. Ἀλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἀλλὰ καίου edd. cett. *l.* 13. Ἅμμα) ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. *l.* 18. Παρείας) παρίας ante editum, correxit Solan. *Pag.* 142. *l.* 7. Κάθησον) κάθησο Pell. *ead.* Πάραψαι) Sic edd. complures cum Coll. Παράγραψαι *I. V.* 2. & P. Al. παρακύψαι. *Pag.* 143. *l.* 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ μίαν Ex. *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 13. Αὐτῆς) Sic ſcriptum inveni. *ead.* Μοι) Deeſt in *S.* *l.* 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I. Fl. P.* &c. *l.* 17. Μέλλοι) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *I.* *ead.* Πέτεσθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. *l.* 2. Ἢ νῦν) ἃ νῦν marg. *A.* 1. *l.* 12. Προσφέρει) προφέρει P. Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. *l.* 4. Ἐκεῖνο) Et ſic eſſe in *Fl.* notabat Solan. Sed & ſic *I. P. H. S. Ald. Fr. B.* 1. *Pag.* 146. *l.* 4. Ἑαυτὸν) Expreſſi lectᵹion. *Fl.* & L. Αὐτὸν edd. cett. *l.* 12. Ῥᾴων) Sic P. L. *H. P. B.* 1. & 2. *Fr. S. Ald.* Ῥᾷον *Fl.* Ῥᾴστη Veneta utraque. *ead.* Μόνον) μόνα *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. *l.* 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum cett. At Coll. teſtantur ſcriptum etiam καταψηλαφήσασα. *l.* 7. Παριόντα) παριέντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. *l.* 8. Ἐπεισέρχομαι) Et ſic habere *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ὑποχωρήσας) ἀποχωρήσας *Fl.* *l.* 12. Περιεργίας) Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Διαφθαρῆναι) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *Pag.* 148. *l.* 7. Ἤδη) ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 9. Κατελείπετο) Ita bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπετο *I.*

& *V*. 2. *ead.* Με) Ex emend. Solani. Deerat in edd. *l.* 14. Ἔπασχεν) ἔπασχον marg. *A.* 1. *Pag.* 149. *l.* 3. Ὦ) Male abeſt a *Fl.* *l.* 5. Ἐπηκολούθει) ἐπεκολούθει *S.* ſola cum aſſecla *A.* *l.* 7. Ἄλλο) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. Ἄλλως Pell. & Marc. *l.* 11. Ἔστην) ἔβην Graev. Nil mut. edd. *l.* 14. Καὶ καταλύειν) Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. *l.* 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. *A.* 1. Ἐπὶ edd. priores. *l.* 17. *col.* 1. Ἔπαυλιν) ἐπαύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. *ead.* Ἐκείνοις) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam appoſuit Solan. *Pag.* 150. *l.* 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. *Pag.* 151. *l.* 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 10. Ἄρκτοις) ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio in marg. eiuſd. Et ſic quoque L. recte cum cett. edd. *l.* 13. Οὖν) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 152. *l.* 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. *Fl.* *ead.* Ἡμιόνῳ) Sic edd. quas vidi, omnes. *l.* 10. Τοὐναντίον περιήνεγκεν) τοὐν. με περ. *Fl.* *Pag.* 153. *l.* 4. Ξίφει) ξήφει *l.* male, ut ſolet in hac vocali centies. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἔχοντος) ἔχοντες male *Fl.* Vulgatam aſſerit P. *l.* 8. Πλεῖστα) πόλλα P. *l.* 11. Οὗτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 155. *l.* 7. Μὲν) Deeſt in *S.* Adeſt in *I. P.* &c. [At *S.* μὲν mox inſerit inter ἄλλο & οὐδέν.] *l.* 9. Κλάουσαν) Et ſic *Fl.* cum *I.* &c. *l.* 18. Στοιβάδων) Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur Solanus. Στιβάδ. vero Suid. ut Lucian. *Reitz.* *Pag.* 156. *l.* 13. Παρὰ) περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero ſuffragatur P. *l.* 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et ſic eſſe in edd. vett. notat Solan. *Pag.* 157. *l.* 1. Φασι) Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. *l.* 4. Ὁ δὲ) Nil mut. *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 17. Φυγῇ) σπουδῇ *Fl.* & marg. *A.* 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat P. *Pag.* 158. *l.* 5. Μου) με Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P. *l.* 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθήσασα Ex. *Fl.* *l.* 14. Ηὔχετο) Sic edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* *l.* 15. Τῇ φυγῇ) Reſtitutum ex P. & marg. *A.* 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. *Pag.* 159. *l.* 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit *Fl.* *l.* 10. Ἴθι) Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴσθι male *I.* *l.* 11. Σαρδώνιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. *Pag.* 160. *l.* 2. Τῷ μηρῷ) Nihil mut. *Fl. I. Ald. H. P.* &c. *l.* 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάθετο legeretur. *Pag.* 162. *l.* 13. Ἀφιγμένον) Sic *Fl. Ald. V.* 2. *B.* 1. *B.* 2. *Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ἀπῆγον) Sic recte *I. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* *Pag.* 163. *l.* 4. Προογκησαμένου) Reſtitut. ex *Fl.* Προσογκ. cett. *l.* 8. Τοῖς κεκτημένοις) τῶν κεκτημένων L. *ead.* Παρέκειτο) παρείχετο Pell. *l.* 10. Κατηρώμην) κατηρόμην *I.* male. *l.* 17. Διαπαρατρώγ.) διασπαράττοντας

melius C. *Pag.* 164. *l.* 1. Ταῖς ἀγελαίαις) Vid. notas. *l.* 4. Τό-τε) τό τε *Ald.* Τότε cett. *l.* 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. *A.* 1. *l.* 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. *ead.* Νομὸν) νομὴν marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 10. Μεγαπόλῃ) Μεγαλοπόλῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 165. *l.* 13. Ἀνυπόδετος) Sic ruſſus invenio conſtanter, non ἀνυπόδητος. Conf. ſupra c. 16. Aliter infra c. 43 f. *Pag.* 166. *l.* 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὗ quod Anon. coniecit. *Pag.* 167. *l.* 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου *Fl.* *l.* 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκεντεῖν Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. *Pag.* 168. *l.* 2. Στυπ-πεῖον) Et ſic *Fl.* quae tamen verſu ſeq. στυππίον exhibet. *l.* 6. Τυρεύων) τορείων Pell. *l.* 9. Στυππεῖον) στυππίον iterum *Fl.* ac poſtea ubique. *l.* 18. *col.* 2. Ἰσαίος) Εἰσεῦος Exc. *G.* Ἰσαίος C. *Pag.* 169. *l.* 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. *l.* 2. Με) Deeſt in *Fl.* *l.* 4. Ὡς) Male omiſit *Fl.* *l.* 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. *l.* 17. *col.* 2. Πλύνω) Omiſſum hoc verbum ex collato Codice inſeruit Solanus. *Pag.* 170. *l.* 7. Ἠμύναμεν) ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant edd. nec P. *l.* 14. Τοῦτο) τούτου Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *Pag.* 171. *l.* 9. Λέγοι) λέγει *Fl.* *Pag.* 172. *l.* 9. Ἐπικατέδησε) ἐπεκατέδησε Ex. *Fl.* Vulgatae aſſentitur P. *Pag.* 173. *l.* 6. Ἐπανάγειν) ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A.* 1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. *ead.* Λέγων) ἔφη *Fl.* *l.* 7. Εὑρίσκει) εὑρήσκει *I.* & *V.* 2. Εὕρηκε cett. *Pag.* 174. *l.* 6. Τούτων) τούτου τῶν &c. male *Fl.* *l.* 12. Προσέλθοιμεν) προσέλθημεν *Fl.* *l.* 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος P. *l.* 14. Ἑλίσσοντες) εἱλίσσοντες *Fl.* Εἱλήσοντες P. *l.* 18. Ὄχλ. ἀθρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. *Pag.* 175. *l.* 5. Καὶ τυρὸν &c.) Reſtitut. ex emend. Solani, v. eius notam. *l.* 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. *l.* 16. Γὰρ) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 176. *l.* 5. Καὶ) Male deeſt in *Fl.* *l.* 16. Ὀλίγον) ὀλίγου Pell. *Pag.* 177. *l.* 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic *Fl.* *Ald.* *I.* *H.* *P.* &c. Ῥαθυμία ταύτη L. P. & marg. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 178. *l.* 11. Οὐμὸς) Sic *B.* 2. *P.* *S.* Ὁ ὑμὸς *I.* *Fl.* *Fr.* Οὑμὸς *Ald.* *H.* Ὁ ἐμὸς *V.* 2. *l.* 14. Καινίδος) κονίδος P. & marg. *A.* 1. cum *I.* Vulgatam vero retinent cett. *Pag.* 179. *l.* 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνου edd. Κίνδυνου *I.* Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluiſſe. *ead.* Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. *l.* 6. Ὥστε) Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis & P. *l.* 12. Κώμην) πόλιν Ex. *Fl.* male. Vulgatam firmat P. *l.* 13. Καινότερον) καινότατον P. *Pag.* 180. *l.* 1. Συνοικίσαντες) συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 4. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους *Fl.* *l.* 13. Γυναικίας) Sic *Fl.* *Fr.*

l. H. P. &c. Γυνίας P. *Pag.* 181. *l.* 10. Ὀθόνην) Vid. notam Solani. *l.* 13. Παθὼν) μαθὼν marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 16. Ὥστε) Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὥςγε male *l.* *ead.* Ὑπὸ) Et ſic eſſe in *Fl.* notabat Solan. Eſt & in cett. *Pag.* 182. *l.* 14. Ἀνυπόδητος) Sic iam edd. cum ſupra hoc Dial. bis, ter haberent ἀνυπόδετος· quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A.* 1. *ead.* Πάλιν) Reſtitut. ex L. Πάνυ edd. priores omnes. *Pag.* 183. *l.* 3. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 8. Καὶ ὃς) Sic P cum *l. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* *l.* 11. Ἀκινδυνότατον) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον. *l.* 15. Ἐπ') Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliiſque. *l.* 17. Ἐπέδωκε) Conſtans edd. lectio. *Pag.* 184. *l.* 5. Κἀκεῖ με) κἀκείμε *l.* *l.* 6. Ἐξαναστὰς) ἐπαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P. *l.* 18. Ἀνώγεων) Sic emendavit Solan. cum vulgatum eſſet ἀνόγεον. Item mox male ἀπόνειαν, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *Reitz.* *Pag.* 185. *l.* 6. Πέμπουσι) ἔπεμψαν marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἐπέδωκαν) παρέδωκαν P. & marg. *A.* 1. *l.* 12. Ὁ ἐμὸς) Sic iam edd. Aliter ſupra c. 39 fin. *Pag.* 186. *l.* 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.* *l.* 3. Ταὐτῷ) Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 187. *l.* 2. Τῆς) τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. *ead.* Τὰ μὲν πρῶτα) τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *l. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B.* 1. *P.* Et ſic *Fl.* in ſeqq. *l.* 4. Ἀναίσχυντον) ἀνέσχυντον male *l.* *l.* 10. Δαπανώμενα) Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *l.* *ead.* Ταὐτῷ) αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. *ead.* Μέτρῳ) μετρῷ male *l.* *l.* 12. Προελθόντες) Reſtitut. ex *Fl.* Προσελθόντες edd. cett. *l.* 13. Ὀπῇ τινι τὰ ὀμ. τῆς θύρας) Vulgatam hanc etiam eſſe in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 188. *l.* 12. Μὲν γάρῳ) μὲν ἐν γάρῳ Pell. *ead.* Κατακειμένους) Sic edd. omnes. *l.* 16. Ἠρίστων) ἠρίστουν Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. *Pag.* 189. *l.* 2. Ἔπινον) ἔπιον *Fl.* *l.* 3. Ὁρῶν) Deeſt in *Fl.* *l.* 6. Νεανίσκων) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag.* 190. *l.* 1. Ἐν καιρῷ) Non habet *Fl.* *l.* 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* *l.* 7. Σκευή — πολυτελὴς) σκεύη πολυτελῆ *Fl.* *l.* 8. Ἐπιβάλλομαι) ἐπιβαλλόμενα *Fl.* *l.* 9. Καὶ χρυσῷ) Deeſt in *Fl.* *l.* 11. Ἐκφωνοῦντες) ἐμφωνοῦντες *Fl.* *l.* 13. Παρέξειν) παρέξαι marg. *A.* 1. *Pag.* 192. *l.* 6. Ἀναπαύσεσθαι) Sic *l. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B.* 1. *P.* *l.* 9. Ἡμᾶς) Omittit *Fl.* *l.* 12. Ἐκεκόμιστο) ἠκεκ. *Fl.* *l.* 14. Που) Non habet *Fl.* *Pag.* 193. *l.* 3. Ἐνέπλησεν) Sic edd. excepta *l.* & *V.* 2. Sed *Ald.* 1. vulgatam ſervat. *l.* 5. Ἐπιλαβομένη) λαβομένη *Fl.* *l.* 7. Πολλῷ) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *l.* 8. Τῷ χρωτὶ) Nihil mutant edd. *l.* 16. Γὰρ) Reſtitutum ex P. & L.

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προσκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H.* &c. Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. *Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεῦγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl.* *l.* 14. Ἐν ἐμοὶ) Et ſic *Fl.* cum *I. Ald.* &c. *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Reſtitut. ex *I.* & *V.* 2. Ἐπιδειξάμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρῆτο P. Vulgata eſt in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. Μου L. P. *Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν inſertum cupit Solan. Quod deeſt in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπηδήσηται) ἀ—εται *Fl.* *l.* 14. Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noſter. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἔνδον) Sic edd. cunctae, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθὸς) Deeſt in *Fl.* *l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P.* *ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P.* *l.* 11. Ὁ ἐμὸς) Aliter ſupra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἢ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A.* 1. *Pag.* 199. *l.* 7. Καὶ) Deeſt in *Fl.* *ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* ſola. *l.* 9. Ὡσπερεὶ) Sic *I. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* *l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl.* *l.* 12. Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* *l.* 14. Ἡμάρτηται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἱμάρτηται *I.* *Pag.* 200. *l.* 3. Καὶ) Deeſt in *Fl.* *l.* 11. Ἔνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et ſic eſſe in eadem notat idem. *l.* 13. Ἔθηκα) ἀνέθηκα P. & marg. *A.* 1 *IV.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A.* 1.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἢ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ O. *l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις O. *l.* 10. Ἔφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φὴς *I.* & Cod. P. *l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *I.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. *l.* 13. Εὐχὴ) αἴτησις P. *Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deeſt in O. *ead.* Εἱμαρμένης) Sic *I. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἄφυκτα) Sic marg. *A.* 1 *IV.* Ἄφευκτα edd. quas conſului omnes. *l.* 11. Ἐν ἑτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl.* *l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον O. male. *ead.* Ἄϊδος) Bene ſic O. *Fl. V.* 2. *P. S.* Ἀϊδίος male *I. Ald. Fr. H.* *Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) τὸν O. *l.* 2. Ἄδουσιν) ᾄδωσιν O. *l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιάσι O. P. *l.* 9. Αἱ) Abeſt artic. ab O. *ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. O. *l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ O. *ead.* Τίνες εἰσὶν) τίνες πότ' εἰσὶν O. *ead.* Ἢ τί δύναται) καὶ τί δύνανται O. *l.* 14. Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ O. *l.* 17. *col.* 2. Ἀπορηθῆναι) ἀποριθῆναι erat in Cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀποκριθῆναι dare voluiſſe. *Reitz.* *Pag.* 204. *l.* 3. Ὦ) Abeſt ab O.

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex *l.* *V.* 2. O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. *l.* 9. Ἐν οἷς) ἃ Ox. *l.* 11. Ἀναρτησόμενος) Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενος edd. cett. *l.* 12. Ἔφης) ἔφησθα *Fl.* *ead.* Τὴν μὲν) μεν τὴν O. P. *l.* 13. Ἅπαντας) ἅμα πάντας O. *l.* 14. Ἐκκρεμαννυμένους) ἐκκρεμαμένους O. *l.* 15. Σὺ) σὲ male O. *l.* 16. Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. *A.* 1. *Pag.* 205. *l.* 1. Οὖν) δὴ O. *l.* 2. Νυνὶ) νῦν O. *l.* 4. Δ᾽ οὖν) γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. *l.* 6. Αἰωροῦσα) Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα edd. priores. *l.* 12. Μου) ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μου P. cum edd. *l.* 14. Ἔτι) Abeſt ab O. *l.* 16. Προσάγομεν) Reſtitut. ex O. *B.* 2. & *Fr.* Προσάγωμεν habebant edd. reliquae. *Pag.* 206. *l.* 4. Θεοσδότου) Et ſic cum *l.* habere *Fl.* notat Solan. Sed habet etiam *P.* *H. S.* & *Ald.* *l.* 15. Ἡμῖν προϊὼν) Sic reſtitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, ſine ſenſu. *ead.* Εἰς τοῦτο) εἰς τοὐναντίον emendatum in Cod. Ox. *l.* 17. Δηλονότι) δηλόντι male edita. *Pag.* 207. *l.* 6. Ὑμῖν) ἡμῖν male O. *ead.* Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν *Fl.* Οὐ omitt. cett. & P. *l.* 12. Δὲ) δὲ & καὶ deeſſe in O. notat Solanus. *l.* 15. Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abeſt in O. *l.* 17. *col.* 1. Ὅπως) ὅπεις miſere ante editum. *ead. col.* 2. Παρέχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. *l.* 18. *col.* 1. Ἀποκρίνῃ) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, Solan. *Pag.* 208. *l.* 1. Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A.* 1. At prius eſt in edd. omnibus. *l.* 3. Ὅ, τι) Emendante Ienſio. Ὅτι vulg. *l.* 8. Θάνατός γε) κἂν ὁ θάνατος O. *l.* 13. Ἡμεῖς) Non comparet in O. *l.* 16. Ἔνεστι) ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. *Pag.* 209. *l.* 2. Ὁ δὲ Ἥφαιστος) ὁ Ἡ. δὲ O. *l.* 3. Ποτὲ) Deeſt in O. *l.* 5. Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. *l.* 6. Παρὰ) $\overset{\varepsilon\iota}{\Pi}$ male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forſ. eſt compend. τοῦ παρά. Vid. Alberti Gloſſar. N. T. *l.* 8. Ἀπόλλω) Sic edd. omn. praeter *l.* & *V.* 2. quae Ἀπόλλωνα. *l.* 9. *col.* 1. Καθεὶς) παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid. l.* 10. Δεσμεῖται) δεσμεῦται Exc. *G.* Δεσμεῖται C. *l.* 12. *col.* 2. Βαλὼν) ἐμβαλὼν legendum exiſtimo, & ἐξεδίωξε. *Reitz.* *l.* 14. *col.* 1. Γοῦν) Non apparebat in edd. Inſertum nunc ex *G.* & V. *l.* 16. *col.* 2. Μὴ φέρων βασιλ. τοῦ Διὸς) Quinque illa verba in edd. omiſſa inſeruit Solan. Sine dubio ex Cod. etſi id non monuerit. *l.* 31. *col.* 1. Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impreſſo recte mutatum. *Solan.* *Pag.* 210. *l.* 1. Εἶναι) Deeſt in O. *l.* 5. Χρόνου) Abeſt ab O. *l.* 12. Κολαζομένους) κολαζομένους ἅπαντας O. *l.* 15. Ἄρ᾽) παρ᾽ O. *Pag.* 211. *l.* 1. Ὅτου ἕνεκα) ὅθοὔνε-

και O. *l.* 2. Οἴει) ὑποπτεύεις O. *l.* 3. Παρὰ) Nota περὶ hic male O. ut mox & ſaepe. Niſi ſit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. *l.* 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. *Fl.* & marg. *A.* 1. Vulgatam ſervat P. *l.* 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni aſſentitur *Fl.* *l.* 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. *A.* 1 *W.* Πρός με τοιαῦτα edd. *l.* 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. *ead.* Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. *l.* 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male O. *ead.* Μετατίθεσαι) ἀνατ— male *Fl.* Vulgatam ſervat P. *l.* 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. *Fl.* *Pag.* 212. *l.* 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. *A.* 1. *l.* 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης O. *l.* 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίνυν O. & P. *l.* 13. Ἆρα) εἴπερ ἄρα O. *l.* 14. Μοιρῶν· καὶ) Ambo deerant in *l.* Aderant in cett. & Ox. *l.* 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A.* 1. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. *Pag.* 213. *l.* 1. Ἂν) Abeſſe ab O. ἂν & εἰς notat Solan. *l.* 3. Καὶ μετατρέψαι τὶ) τὶ καὶ μετατρέψαι O. *l.* 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' O. *l.* 5. Τοὐναντίον τρέψειε) τρέψ. τοὐν. O. *l.* 7. Σὺ) σὺ δ' O. quod verum credo. *l.* 11. Τιμοίμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν *Fl.* [& *S.*] Ἂν deeſt in O. *l.* 13. Παντελῶς) πάντως O. *l.* 14. Ἐκτὸς) Ita iuſſit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. *ead.* Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. inſerui. *ead.* Ὡς ὑπ') ὅτι ὑπ' O. *Pag.* 214. *l.* 2. Καθείρξας) ἐγκλεισάμενος O. P. *l.* 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O & P. *l.* 7. Λαΐου) τοῦ Λαΐου O. *l.* 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male *I.* *l.* 13. Αὐτὸν) Deeſt in O. *l.* 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε *Fl.* *l.* 15. Δοξα) ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A.* 1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. *l.* 16. *col.* 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxit Solanus. *Pag.* 215. *l.* 5. Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* *l.* 6. Χελώνης) Sic *Fl.* *I.* *Ald.* *Fr.* *H.* *S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. *l.* 9. Ἄλλως) ἄλλῳ O. *l.* 11. Μέρος) Ita *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *S.* Ἔργον *I.* & P. *l.* 18. *col.* 2. Ἦλθε) ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *Solan.* *l.* 20. *col.* 1. Μίξας) μίξαι edd. male. *ibid.* *l.* 21. Ἥψει) Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *Solanus.* *Pag.* 216. *l.* 1. Διηγκυλημένος) διηγκωλημ. O. *ead.* Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. *l.* 3. Κεραυνῷ) καὶ κεραυνῷ O. *l.* 12. Ἱστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἱστίον edd. *ead.* Ἀδικούσης) Sic edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* *ead.* Δὲ) Reſtitui ex *Ald.* *I.* *S.* Aberat in *P.* *H.* *ead.* Καὶ) Reddidi huic editioni ex *I.* &c. pro τὸν quod *P.* occupavit; pro quo peius τὸ

H. *l.* 17. *col.* 1. Διηγκυλημένος) διηγηλημένος ante editum prave. *ead. col.* 2. Ἐν μασχάλῃ) εὐμασχάλῃ V. Et ſic editum ante. Iam ἐν μασχ. reſtitut. ex C. *Pag.* 217. *l.* 1. ΚΥΝ.) Hoc nomen perſonae exciderat ex *I. H.* & *Fl.* Reſtituere edd. cett. & marg. *A.* 1. *ead.* Μηδὲ) μὴ δὲ *I.* ut ſemper. Οὐ δὲ O. *ead.* Σέ τε) σε tantum O. *l.* 2. Φωκίων) Deeſt in O. *l.* 8. Μέλιτος) Ex emend. Solani. Μέλητος edd. priores. *l.* 14. *col.* 1. Σφηξὶ) Σφηγξὶ antea male. Sed correctio facilis vel ſine Cod. *l.* 15. *col.* 2. Ἐπιμελούμενοι) Sic exſtat in Coll. *G.* Quare ſic dedi, cum edd. ἐπικαλούμενοι haberent. *Solan.* *l.* 16. *col.* 1. Καλλίου) Καλλία edd. quod facile etiam mutavimus. *l.* 18. *col.* 2. Θανάτῳ) θαυμαστῶς edd. Θαναῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod eſt in C. *Solan.* *ibid. l.* 21. Αὐτῶν) αὐτὸν legebatur ante. Mutavit Solan. *ibid. l.* 25. Πρὸς αὐτοῦ) Ego coniiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοὺς V. prave. *Solan.* *Pag.* 218. *l.* 1. Ὑμῖν) Deeſt in *Fl.* *l.* 2. Ἀγομένους) ἀγχομένους male *I.* ſola. *l.* 11. Διαβιώσας) διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. *l.* 12. Ἀλλὰ μὴ) μᾶλλον ἢ *I.* ſola. *l.* 16. *col.* 2. Ἐδάφει) ἐδάφῃ edit. male. *Pag.* 219. *l.* 7. Δι' αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. *l.* 17. Δικαιοῖ) δίκαιον *Fl.* *l.* 18. Κἀκεῖνον) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriuſque. *Solan.* *Pag.* 220. *l.* 12. Αὐτῷ) αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 221. *l.* 7. Ἄμοιρον) Sic P. *P.* Εὔμοιρον cett. cum *Fl.* *l.* 9. Αὗται) Anne αὐταί; *Pag.* 222. *l.* 2. Μοι) Deeſt in *Fl.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. *l.* 2. Σύννους) σύννοες *P.* ſola male. *ead.* Κατὰ μόνας) καὶ κατὰ μόνας edd. Sed rectius καὶ abeſt in O. *l.* 4. Με) Et hoc omiſit O. *l.* 8. Εἴδομεν) εἴδωμεν male *I. V.* 2. *Fr.* At prius recte *Fl. B.* 1. *P. S.* *l.* 10. Τέ) δέ G. *ead.* Σε) σου *I.* & marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 13. *col.* 2. Τραγικῶς) Sic dedit Solan. pro vulgato τραγικῶν. Neſcio quare, aut unde. Obſecundavi tamen, quia talia non ſine collatione Codicis mutare auſus fuerit, quae ſatis tolerabilia erant. *Reitz.* *ead.* Διαλέγονται) Ex C. ſic emendatum. Διαλέγεται enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* *l.* 15. *col.* 1. Τραγῳδὸν) Ita dedit Solan. cum vulgo legeretur τραγικόν. *Pag.* 224. *l.* 2. Ἧς οὐκ &c.) ἣν οὐκ ἰαμβείοισι ὑπερπαίδεκα inſerit O. ante

illum verſum. *ead.* Ἄροιτ') ἄραιτ' Eurip. & Gr. *l.* 3. Λόγων) λόγου O. *l.* 5. Προμηθεῦ) Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμητεῦ male *I. l.* 6. Οἰκείων) Sic *I. H.* &c. Οἰκεῖον *P. Gr.* O. & marg. *A.* 1. *l.* 9. Κωμῳδεῖν ὥσπερ οὗτοι δυνάμεθα) Κωμῳδίας ὦ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ οὗτοι O. *l.* 11. Ὑποδραματουργεῖν) ὑποτραγῳδεῖν Coll. & P. & marg. *A.* 1 *IV. l.* 13. Σοὶ) Deficit in *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Μεγαλοσμαράγου) με—σμαράγδου edd. Correxit Solanus. *ibid. l.* 2. Τοῦ Διὸς) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. *l.* 19. *col.* 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. *G.* *l.* 20. *col.* 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. *G.* *Pag.* 225. *l.* 11. Παιδιαῖς) Sic & *Fl.* cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πράγματα) πράγμ. ἡμῖν O. *l.* 18. *col.* 2. Τὸν ξυρὸν) Sic V. abſurde. *Solan.* *Pag.* 226. *l.* 1. Αὖθις) Inſerui ex O. Deerat in edd. *l.* 5. Τί οὖν) τί γοῦν O. *ead.* Γένοιτο) γίνοιτο O. *l.* 8. Ὦ Ἥρα) Ἄρα male *Fl.* *l.* 11. Καὶ ἦν.) καὶ omiſit *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Ἐκεῖ) ἐκεῖσε edd. ſyllabam poſtremam ſuſtulit Solan. *l.* 21. *col.* 2. Ὑποκνιζομένη) Sic reſtituit idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis. *Pag.* 227. *l.* 2. Συνουσίας) ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις O. *l.* 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ) ἢ O. *l.* 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. *l.* 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod neceſſarium, ſi ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὥσπερ) ὡς O. *l.* 9. Ὑπέρσχῃ) ὑπερέχῃ O. *l.* 10. Δεινότατα) δεινὰ ταῦτα O. *l.* 14. Συνευρίσκετε) ξυνευρ. O. *Pag.* 228. *l.* 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανενεγκεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. *l.* 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. *l.* 6. Ἰδίᾳ) Omiſſum in O. *l.* 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. *l.* 8. Ἀπίοι) ἀπεισιν O. & *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 11. Τυραννικὸς) κοιραννικὸς O. *l.* 15. ΕΡΜ.) Ex O. huc inſerui nomen Mercurii, quod edd. male ante ὀρθῶς collocabant. *Pag.* 229. *l.* 6. Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν) ἀποσέμνυνε φημὶ O. omiſſo δεῖν. *l.* 14. Ἀσαφείας) Sic dedi ex L. O. P. *P.* Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *I. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero eſt in *P.* ed. & Cod. O. *l.* 15. Εὐτελῆ) ἀτελῆ editum ante. Adſcripſerat Solan. Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον poteſt. Hic tamen in C. hunc in modum ſcriptum invenio γραι. ſive cum αι ſupra. *Solan.* At hoc in Mſſ. imperativ. γράψαι notat. *Reitz.* *Pag.* 230. *l.* 8. Τόγε) Ex Homero ſupplevi, quod omiſſum in edd. Καὶ ed. *P.* ſola pro eo ſubſtituit. *l.* 10. Τε) γε O. *l.* 11. Ὅσσοι) ὅ σοι edd. male & O.

l. 12. "Οσσοι) Sic iam recte *P.* & *B.* 2. Cett. ὅσοι. *l.* 13. *col.* 2. Καὶ ἔρειψεν) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἤ. *Solan. ibid. l.* 14. Μηδέων) Nihil varietatis notatum invenio, miror que, Solanum hoc praeteriiſſe: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil eſt opus. *Reitz.* *Pag.* 231. *l.* 1. Νώνυμνοι) Reſtitui ex *Fl.* & Homer. Νώνυμοι enim vulgo edd. & O. Νώνυμνοι Schol. *ead.* Κνίσσησι) κνίσσοισι O. *l.* 3. Συνθέουσι) Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέουσι. Edd. συνίασι. *l.* 7. Τοὺς) Non agnoſcit articulum O. *l.* 10. Καθεδοῦνται) Deeſt in O. *l.* 11. Ἀναπλ—ες) ἀν—ων O. *l.* 12. Προσήκει) Reſtitui ex O. Προσῆκεν edd. *l.* 13. Πρόχειρον) χεῖρον O. *l.* 14. Ἦ) Omittit O. *Pag.* 232. *l.* 1. Τῶν χαλκ.) Bene ſic *Fl. H. V.* 2. *P. S.* Γὰρ χαλκ. male *l.* *ead.* Τῶν Μύρωνος) τοῦ Μυρ. O. *l.* 2. Προτιμητέαν) προτιμοτέραν marg. *A.* 1. & O. qui mox εἶναι omittit. *l.* 6. Ὅτι) Non comparet in *Fl.* *l.* 13. Ἐπιστίλβον) ἀποστίλβον O. manu recentiore. *l.* 14. Ἐπηυγάσθαι) ἐπιλυγάζεσθαι male O. Ἐπηλυγάζεσθαι Coll. *l.* 15. Μυῶν) Sic O. Μυιῶν edd. Μηῶν male *l.* *Pag.* 233. *l.* 2. Ὁ Μὴν) Sic reſtitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν edd. cett. male. Μὴν ὁ ὅλ. P. *ead.* Ὅλοι) ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *l.* 3. Πολύτιμοι) Ex *Fl.* ſic dedi, cum πολυτίμητοι eſſet in edd. cett. *l.* 4. ΠΟΣ.) Vid. not. *ead.* Καὶ ποῦ) Haec deeſſe in O. & P. notat Solan. Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. *l.* 8. Πτωχὸν) πένητα O. *l.* 11. Προτιμήσεται) προτετίμηται O. *l.* 15. *col.* 2. Τούτῳ ἱερατικῶς) τοῦτο δι' ἐκεῖνο C. *l.* 16. *col.* 1. Ὁ Μιθρὴν) Μιθρὴς, & ſine artic. edita. Correxit Solan. adſcripſitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικός. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρής. V. etiam, niſi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *ibid. l.* 20. Ἐκόμων) ἐκόμουν ante editum male. *l.* 21. *col.* 2. Εἰ κιναιδ.) Sic C. pro quo εἶναι λέγοιντο erat in editis. In V. autem εἶναι δένοιντο. *Solan. ibid. l.* 23. Μύσει) Sic etiam C. *Pag.* 234. *l.* 10. Καὶ τὸν) καὶ abeſt a *Fl.* *ead.* Ἀπόλλω) Nihil mut. edd. & O. *l.* 11. Ἐν τοῖς ζευγ. που καθ.) Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* *l.* 13. Κόλλοπας) Sic edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. *ead.* Περισεσυλημένον) ἀποσεσ. O. *l.* 15. *col.* 1. Ἀντὶ) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excuſari queat. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 2. Κόλλοπας) κόλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὕς. Utrumque emendavit Solan. *Pag.* 235. *l.* 3. Τολμήσειεν) τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. *l.* 4. Δ' οὖν) γοῦν O. *l.* 7. Ἂν ὥστε) ἂν inſerui ex O.

Deerat in edd. *l.* 8. Τὸ ἀκριβὲς) τ' ἀκρ. O. *l.* 13. Τοὺς) Sine articulo O. *ead.* Καὶ τὴν ἱππάδα) Non habet *Fl.* nec O. *l.* 16. *col.* 2. Διήρητο) Male διηρήτη ed. Cler. *Pag.* 236. *l.* 1. Ἐλέγξοντα) ἐλέγχοντα *Fl.* *l.* 2. Μικρότητα) σμικρότητα O. *l.* 11. Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς) Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. *l.* 12. Προκαθεδεῖται) προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A.* 1. Vulgatae favet P. *l.* 20. *col.* 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus.* *Pag.* 237. *l.* 1. Καθιζόντων) καθεζέτωσαν *Fl.* *l.* 2. Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις O. P. *ead.* Δὲ) Abeſt a *Fl.* adeſt in aliis & P. *l.* 3. Χρὴ) Deeſt in O. *l.* 6. Διανομὰς) Bis O. *ead.* Ποῦ τὸ νέκταρ) Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἑκατίμβαι; niſi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. *l.* 9. Κατασιώπησον) κατασίγησον O. P. *l.* 11. Συνιᾶσιν) φωνὴν ξυν. O. *l.* 12. Πολύγλωσσος) πολύγλωττος O. *Pag.* 238. *l.* 1. ΕΡΜ. Εὖγε) εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* *l.* 8. Ὁπόταν) ὅτε O. P. Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἠπείλεις) ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης edd. cett. *l.* 15. Πεπεδημένη) π—νη cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat Solan. At non invenio. *l.* 16. Ἁπάντων) τῶν ὅλων *Fl.* *ead.* Λόγων) Deeſſe in *Fl.* & O. notat Solan. Sed credo articulum tantum deeſſe in O. *Pag.* 239. *l.* 4. Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. *ead.* Ἀκούσεσθαι) προύσεσθαι O. *l.* 6. Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς) Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. *l.* 9. Μευ) Sic O. & *Fl.* recte. Μου edd. vulgo. *ead.* Τε θεοὶ) τε male abeſt a *Fl.* & O. *l.* 10. Πεπαρῴδηται) Ex emendatione Solani. Πεπαρῴνηται edd. priores, cum O. & C. *l.* 13. Ἐθέλοις) ἐθέλης O. & marg. *A.* 1. Ἐθέλεις *Fl.* *l.* 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσι O. *l.* 15. Σύντομον) ἐπίτομον O. & marg. *A.* 1. *Pag.* 240. *l.* 1. Εὔκαιρον) εὔπορον O. P. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἄρξομαι) ΕΡΜ. ἄρξαι δ' οὖν ποτέ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit *P.* & *Fr.* Cet. ΕΡΜ. ἄρξομαι, non repetito ΖΕΥΣ, peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. *A.* 1. *l.* 3. Ὑμᾶς) Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. *l.* 7. Ἀφιεὶς) ἀφεὶς marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* *ead.* Πάνυ) παντ' O. *ead.* Ἔχειν δοκοῦμεν) ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *I. H. Fl. S.* *l.* 9. Δὲ) γὰρ marg. *A.* 1. *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με O. *l.* 13. Ἀπολουμένη) ἀπολομένη *Fl.* *ead.* Περὶ) Sic *I. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* *l.* 21. *col.* 2. Κάφος) κάπος Ex. *G.* & C. & V. *l.* 22. *col.* 1. Καφηρεὺς) Καφαρεὺς editum ante. Mutavit Solan. Recte: nam ſic deinde etiam Scholiaſt. ſcribit: & Strabo L. VIII, pag. m. 566 f. *Reitz.* *ibid. col.* 2. Ὅμηρος Αἴαντ') Il. H, 312. Sed ibi hodie legitur κεχαρήστα. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Τε-

ναγώδης) Ita ex *G.* & C. pro vulgato στεναγώδης reſtituit Solan. *ead. col.* 2. Πνευστιῶντα) πνευστιανώτατα V. *Pag.* 241. *l.* 3. Ἄλλην) ἄλλη O. *l.* 4. Πάνυ) Omittit O. *l.* 8. Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl.* *l.* 9. Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 10. Ὀσφραίνεσθαι) ὀσφρῆσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι Graev. *l.* 11. Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχόμενος) Recte ſic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποσχομένων *I.* Ὑποσχομένως *V.* 2. Ὑπισχνουμένος Ox. *l.* 17. *col.* 2. Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 1. Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* Recte, quod editum eſt, cett. & O. *ead.* Γίγνομαι) γίνομαι O. *l.* 3. Ἐν) Abeſt ab O. *l.* 5. Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A.* 1 *IV.* Θώκων edd. priores. *ead.* Καθημένους) καθημένων *Fl.* male. Καθημένον marg. *A.* 1. *l.* 7. Καὶ λέγουσι) καὶ deeſt in *Fl.* *l.* 24. *col.* 1. Ἐπικούρειοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag.* 243. *l.* 1. Ἐξεκέκοπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξέκοπτο edd. [At in *S.* & *B.* 4. legitur ἐξεκόπτετο.] *l.* 2. Ἐπιγελῶν) ἐπιμειδιῶν O. *l.* 3. Ἄρα) Deeſt in O. *l.* 6. Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adſcripſ. Solan. Οὐδὲν ἀλλὰ O. *ead.* Μηδὲ) Sic *P.* Μη—δὲ cett. & O. *l.* 7. Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *l.* 11. Τε) Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obſcure notabat Solan. *Pag.* 244. *l.* 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A.* 1. *l.* 3. Παρ' αὐτοὺς) Lacuna in O. *l.* 4. Παρὰ) Omittit praepoſ. O. *l.* 6. Εἴ τι) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. *l.* 7. Εἰ λογίσεσθε) ἐκλογιεῖσθαι O. Omiſſo, (ut ex ſigno a Solano appoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. *P.* *l.* 9. Πεισθεῖεν) Ita *P. V.* 2. *B.* 2. & *S.* recte. Πισθεῖεν *I. Fl. Fr. H.* male. *l.* 10. Ὅλως) ὅλος male *I.* *ead.* Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόητος. *l.* 11. Ἄτιμα) ἀτίμητα P. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Στερούμενοι) στερόμενοι O. *Pag.* 245. *l.* 9. Ἠγγελμένων) λεγομένων P. *l.* 11. Ὑμεῖς) Sic recte *B.* 1. *Fl. I. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* *l.* 12. Λέγειν δοθείη) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *l.* 15. Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *I. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τὶ *P.* Συμφέρον τι *B.* 1. *Fr.* *ead.* Παῤῥησιαζόμενος) παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος *B.* 2. Vulgatam ſervat *B.* 1. cum reliquis. *l.* 17. *col.* 1. Καθῶς) Ita reſtitutum ex C. & V. Καθεζομένοις ed. Cler male. Et mox ἀνιστάσθω, ſine σ & ſine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; ſed ἀνιστάσθω verius, licet forſan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col.* 2. Αὐτοὺς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

ſignificatur *poſt eos*, non *ſimul*, *cum*. Reitz. *l.* 21. *col.* 1. Ἐκέλευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; ſed quia eſt melius, id ſequor. *Reitz.* *Pag.* 246. *l.* 1. Πάντες) Deeſt in O. *l.* 4. Ἀναφυήσεσθαι) ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A.* 1. Nil mut. P. *l.* 7. Δογμάτων) λόγων O. & marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἢ) Abeſt a *Fl.* *l.* 9. Ἂν) εὖ O. *ead.* Ὁπόταν) ὅτε L. *l.* 10. Τὴν) Omittit O. *l.* 12. Προτιμωμένους) Sic *Fl. Fr. P.* &c. Προτιμομ. *l.* *l.* 14. Μὲν) Inſerui ex O. aberat ab edd. *l.* 17. *col.* 2. Μὰ τὴν) μάτην *fruſtra*, antea miſere editum. Sed emendatio erat facilis. *Reitz.* *ibid. l.* 20. Ἥμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἅλυν, quae delevit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. *Pag.* 247. *l.* 2. Οὐδὲ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. *l.* 3. Ἀκούωσι) ἀκούσωσι O. & marg. *A.* 1. *l.* 4. Ἅλυν) Ἅλην male *V.* 2. *l.* 5. Τὴν τῶν) τὴν omiſit O. *l.* 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσωσιν O. *l.* 10. Καὶ δουλεύομεν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed *Fl.* καὶ δεσμ. omiſit. *l.* 13. Ἐν) Inſertum ex O. Deerat in edd. *l.* 19. *col.* 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. *Pag.* 248. *l.* 5. Ἐν) Ignorant praepoſition. O. & P. *l.* 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. *l.* 9. Οἵ τινες αὐτῶν) εἴ τινες αὐτῶν O. *l.* 10. Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς) οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. *l.* 11. εἰς) ἐς O. *l.* 12. Σῇ) Non adeſt in O. *l.* 13. Ὁδῷ βαδιζόντων) ὁδοιπορούντων marg. *A.* 1. & P. Παροιδοπόρων O. *l.* 20. *col.* 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & mox παρεγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. *Reitz.* *Pag.* 249. *l.* 1. Σκείρωνα) Σκίρονα O. *ead.* Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπην male O. *l.* 2. Μὴ ὁ) μητ' Εὐρ. O. *ead.* Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐφρόντισας) ἐφρόντιζες O. *l.* 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata eſt in *Fl.* &c. *l.* 13. *col.* 1. Ὧν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. *ead. col.* 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης &c. Sic notavit Solan. nec tamen impreſſa, quae Διτυέρσης habebant, ſollicitavit, quod nec ego facio, quia neſcio, quis ille Dityerſes fuerit. Lityerſas Midiae fil. Heſychio. *Reitz.* *l.* 15. *col.* 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed ſuſpicor ex Cod. quia alioqui ſponte non mutaſſet, quod aeque bonum erat. *Reitz.* *l.* 17. *col.* 1. Κατήσθιε) Subiunxit Solan. continuo filio: *de hoc Ovid. in Epiſt. Heroid.* oblitus addere, anne ſic in C. additum reperiatur, in quo eiuſmodi Latinas notulas habuimus non ſemel, an vero de ſuo addiderit. *ibid. l.* 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deeſt in V. *ibid. l.* 21. Μετεωριζόμενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταινόμενοι eſſet in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *Reitz.* *ibid.* *l.* 25. Ἠνάγκασε) ἠνάγκαζε V. *ibid. l.* 31. Σοφ. πλέον) Haec non cohaerent, niſi tranſponas; vid. Add. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 1. Θύει) θύσει O. *ead.* Κνισσᾷ) κνισσώσει O. *ead.* Περὶ) Sic *Ald. H. B.* 1. *Fr. P.* Παρὰ *l. Fl.* Ἐπὶ *S.* *l.* 2. Τύχοι) τυχῃ O. *ead.* Παρασυρόμενα) π—ενον G. O. *l.* 4. Εὑρίσκωσιν) εὑρίσκουσιν *Fl.* *l.* 5. Ὂν) ὢν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. *ead.* Πομπὰς) G. P. O. & marg. *A.* 1. Σπονδὰς edd. *l.* 8. Ἀποφραττομένους) Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A.* 1. Ἀποσφαττομένους edd. priores. *l.* 9. Ὑμέτερον) Hoc dedi ex *I.* G. L. Ἡμέτερον edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. *l.* 10. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα O. *l.* 12. Τιμωμένων) Sic dedi ex O. & *S.* Τιμουμ. male *I. Fl. H. P. Ald.* *ead.* Ἔτ') ἔτι δὲ O. *l.* 13. Καρπουμένων) μόνον ἑπομένων G. Ox. & Coll. Μόνων ἑστιωμένων marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἐάσωμεν) ἐάσομεν *Fl.* *l.* 15. Ἔστι μὲν γὰρ ὡς) ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ θ. *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Κνισσᾷ) Sic dare non haeſitavi, pro κνισᾷ, quod in editis erat. *Reitz.* *Pag.* 251. *l.* 2. Γένηται) γενήσεται O. *l.* 5. Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. *l.* 9. Μέλει) μέλλει male O. *l.* 11. Ἢ ἄλλῃ τινὶ) Reſtitui ex G. nam edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. *l.* 16. Ὡς) Inſertum ex O. Non aderat in edd. *Pag.* 252. *l.* 2. Ἐπεὶ εἴ γε) ἐπείτοι γε O. *l.* 4. Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσης O. & Schol. *l.* 5. Ἓξ μνᾶς) μνᾶν *Fl.* omiſſo ἕξ. *ead.* Ἕλκοντα) ἕλκοντας O. & marg. *A.* 1. *l.* 6. Γεραιστῷ) Γερεστῷ *I.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *ead.* Ὠρεοῦ) Ὠρ. σοῦ eſſe in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὠρ εοῦ tantum diſcrete. *l.* 9. Ἀποσκευάζεσθαι) ἀ—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. *l.* 11. Κρατεῖν οὕτω) οὕτω κρ. O. *l.* 15. *col.* 2. Ἧς) οὗ erat in V. *l.* 17. *col.* 1. Ἓξ) Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὺς, ut in fine Scholii eſt. *Solan.* *ibid. l.* 19. Ὁ) οἱ male ed. Cler. *ibid. l.* 21. Ἐπιφέρει) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. *l.* 22. *col.* 2. Εἰς) εἰς praepoſitio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilo minus audacter mutavi in εἷς, quod vel caecus videat quare. *Reitz.* *ibid. l.* 24. Ἀπολειφθέντος) ἀπολνφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noſter. Solemnis iotaciſmus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem obſervat Weſſel. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz.* *Pag.* 253. *l.* 1. Σύντομον) ἐπίτομον O. *l.* 4. Προαναιρεῖν) Hoc praetuli ex *I.* & P. Προαναιρήσειν edd. Προαναιρήσιν *Fl.* *l.* 5. Ἀποθάνῃ) ἀποθάνοι O. *l.* 7. Ἐπινοεῖτε ἄλλο) Invertit O. *l.* 9. Ἔτι) Omittit O. *l.* 11. Εἰς) Non adeſſe notat Solan. non addens ubi.

nam eſt in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) Z. male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τοὺς ϑύννους) τὰς ϑύννας edita. Correxit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογοίμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἤδη) Deeſt in O. *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα ϑεῶν Conſt. Ἐπὶ τ. δ. O. *l.* 6. Μὴ) μηδὲν O. non male. M. μὴ *Fl.* male perſonam Momi huc ingerens. *ead.* Εἰ) ὅτι O. *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. Cler. quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπεὶ δὲ) *Quum* habet C. *ibid.* *l.* 21. Πατρῴας) ''' πρω. V. *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) C. XI habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετὲς) Pro his omnibus *quum* tantum eſt in C. *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν O. *l.* 5. Κελεύσῃ) κελεύῃ O. *l.* 8. Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. *l.* 10. Φιλοσοφίᾳ) σοφίᾳ O. P. *l.* 12. Πίθανὸς) Bene ſic L. & *B.* 1. ac *B.* 2: Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιῤῥημ.) καὶ abeſt ab O. *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων O. *l.* 10. Ποιεῖσϑαι πολλὴν) πολλὴν ποιεῖσϑαι O. *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ O. *l.* 15. *col.* 1. Βαρβαρίζων) Sic C. quod ſecutus ſum. Βερβορίζων V. male. Βερβερίζων edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic ſupplendum eſt τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omiſſae, faciunt, ut credam, alibi alia deeſſe, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead. col.* 2. Στρεβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρῖφον ſcribitur. Τὰ γρίφη — ζητήματα Heſych. *Reitz.* Ante γρίφον in C. haec inſeruntur: *vel quod oblique incedat. Lege in Pluto Ariſtoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abeſt hoc a *Fl.* *l.* 3. Τούτῳ) τοῦτο male *Fl.* Vulgatae aſſentitur P. *l.* 5. Συνήγορον) Omiſit O. *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνῳ) αὐτῷ O. *l.* 16. Τοῦτο) τὸ O. *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν O. *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deeſt in *Fl.* *l.* 5. Γαρ που) γὰρ δή που O. *l.* 9. Τῷ) Omittit O. *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις O. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις) ὡς εἰ μὴ ἔχεις O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσϑε) Sic dedi ex O. *I.* & *V.* 2. Ἀναδέξεσϑε edd. cett. Ἀναδέξασϑε *Fl.* *l.* 5. Σαφῆ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & P. Nam inverſe, μόνον σαφῆ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— O. *l.* 6. Ἢ ἐρ-

μηνέας) *καὶ ἑρμ.* edd. excepta *I.* quae ἢ *καί.* *l.* 7. Καὶ χελώνη) Neceſſario receptum ex *I. V.* 2. & P. & O. Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* "Εψεται) ξυνέψεται marg. *A.* 1 *IV.* Item O. & P. *l.* 10. Οἱ) *καὶ οἱ* male O. & mox *καὶ κίνημα.* *l.* 12. Φρικώδη) Recte ſic *P. V.* 2. *S.* & O. Φρυκώδη male *Ald. I.* &c. *l.* 15. *col.* 2. "Ηψει) Sic dedit Solan. cum in C. ſit ἕψει. *ibid. l.* 18. Ἦλθε) ἤλυθε V. prave: quod in impreſſ. recte mutatum erat. *Solan. ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad Iov. Conf. ubi *κραταιρίνοιο* ſcriptum eſt. Sine dubio ut conſulatur verſui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non ſemel produci ſoleat, nihil hic mutavi. *Reitz. l.* 23. *col.* 1. 'Επεμβαλὼν) *ἀπεμβαλὼν* editum ante. Emendavit Solan. *ibid. l.* 24. 'Αρνιου) *ἀρνειοῦ* edd. Et ſic fuiſſe in V. & C. teſtatur Solan. qui tamen deleto ε fecerat *ἀρνιοῦ*, ego *ἀρνίου*. *Reitz. Pag.* 260. *l.* 5. 'Ετεραλκέϊ) *ετον ἀκλεικλόξῳ κλογμῷ* O. *l.* 6. "Ακρα κόρυμβα) *ἀκροκορύμβα* O. *l.* 7. Αἰγυπτιὸς) *Αἰγύπτιος* male O. *l.* 8. Κλάγξουσι) *κλάγξωσι* O. *l.* 9. Κορύψει) Adſcriptum *κερατίσει* O. *l.* 15. 'Ερμηνεύοις) *ἑ—οι* marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *l.* 5. Εἰ) Male omiſſum in O. *l.* 8. 'Εάσωμεν) *ἐάσομεν Fl. ead.* 'Υπὲρ) Sic recte edd. & O. Περὶ *I.* *l.* 9. 'Ετεροῖον) *ἕτερον* P. Nil mut. *Fl.* *l.* 12. 'Ιὼ) *ὢ* O. *l.* 13. *col.* 1. 'Εκλιπεῖν) *ἐκκλίνειν* C. prave. *ibid. l.* 15. Τριτογενεῖ) In V. hic *δὲ*, poſt Ζεὺς vero, *τριτογενείη*· quod ſic in edd. mutatum erat, ut hic compareт. *l.* 22. *col.* 2. 'Εκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. 'Εκπληττόμενοι V. *Pag.* 262. *l.* 1. Ξυναπολέσαι) *ἀπολέσαι Fl. ead.* 'Ενὶ) Ita reſtitui ex *Fl.* 'Επὶ edd. cett. male. *l.* 6. "Ισως) Inſerui ex O. Deerat in edd. *ead.* Τι πρᾶξαι τοιοῦτο) *πρᾶξαι τοῦτο Fl.* omiſſo *τι.* *l.* 17. *col.* 1. Τὸ *μὲν γὰρ προφανὲς*) Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuiſſe, quae hic & in ed. Cler. eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum implerit Solan. *Reitz. ibid. l.* 23. Περὶ) *κατὰ* C. *ead.* Διὸ) *διὰ* antea edebatur; ſed cum in C. eſſet, *propterea hoc dicit*, patebat legendum *διὸ*, idque in Cod. V. recte fuiſſe notavit idem. Quare id recepi. *Reitz. ead. col.* 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato *διδασκάλῳ*. Obſecundavi, etſi non addit, unde ſic emendarit; quia ſic melius, & ſic ſolet: per me tamen vulgatum non mutaſſem, ſine auctoritate Codicis. *Reitz. Pag.* 263. *l.* 6. 'Υμέτερα) *ἡμέτερα Fl. ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex P. Μακρὰν edd. *l.* 12. Γοῦν) *γ' ἂν οὖν* P. Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. 'Ο *ἀγοραῖος ἐτιμ.*) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *l.* 18. *col.* 1. 'Εξ *οἴκου*) Omiſſum in editis *ἐξ* ſupplevit Solan. *Pag.* 264. *l.* 1. 'Ο) De-

eſt in *Fl.* *l.* 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. *l.* 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A.* 1. *l.* 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* *l.* 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσούμενον marg. *A.* 1. *l.* 9. Ὑπο) Ex emendat. Ienſii. Ὑποπιττούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam *P.* *l.* 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. *l.* 12. Τέχνῃ) τῇ τέχνῃ edd. *l.* 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. *l.* 19. *col.* 2. Κεκραγότας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. *l.* 2. Τραγῳδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ P. & marg. *A.* 1. *l.* 7. Ἢ) Deeſt in *Fl.* *l.* 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. *l.* 18. *col.* 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter diſtinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda ſenſum produnt optimum. *Reitz.* *l.* 20. *col.* 1. Εἰ πάλαι) εἰ πάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adſcripſerat Solan. Diverſa ſcriptura, ſed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec appoſuerat ac ſignaverat, ut ſimul viderentur ſpectare ad Scholium Κεκραγότας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde ſuſpicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abſtinui, non ſatis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας eſſe in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. *l.* 9. Εὐφωνότερον) Forſan εὐτονώτερον. *Solan.* *ead.* Ἐπίχει) Reſtitut. ex P. & marg. *A.* 1. Ἐπήχει edd. *l.* 13. Πρότερον) Sic *I.* *Fl.* &c. Πρότερος *P.* Πρότεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 18. *col.* 1. Κᾀν ταῖς) κ᾽αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κᾂν ταῖς. Ego accentum tantum ſuſtuli differentiae cauſa, quia eſt ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum reſpuit, licet mox κᾂν ſervarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. *l.* 11. Ἦν) Omittit *Fl.* Habent cett. & P. *l.* 15. Μετίωσι) Lege μετίασι. Sed ſic erat in Cod. Mſ. *Solan.* *Pag.* 269. *l.* 1. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. *A.* 1. *l.* 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic reſtitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A.* 1. *l.* 7. Ὁ) Deeſt in *Fl.* *l.* 9. Γεννώμενα) γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *l.* 11. Τρέφεσθαι) τρέπεσθαι L. *l.* 16. Γιγνόμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 270. *l.* 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. *l.* 9. Δὲ) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 271. *l.* 1. Σοι) Abeſt ab O. *l.* 3. Μέλειν) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *S.* Μέλει *I.* &

V. 2. Μέλλει male O. & marg. *A*. 1. *ead*. Οἶμαι) Deeſt in O. *l*. 4. Τοῦτο) τὸ O. *l*. 5. Κατηχοῦσι) κατέχουσι male *Fl*. *l*. 6. Ὑπὲρ) Deeſt in O. *Pag*. 272. *l*. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπάσαντο marg. *A*. 1 *IV*. *l*. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχοῦντο O. *ead*. Ἄῤῥενες) οἱ ἄῤῥενές τε καὶ αἱ Ϡ. O. *l*. 7. Πεπονηκότα) προπεπονηκότα O. *l*. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος *I*. *l*. 10. Μεμψιμοιροῦσα) μεμψίμοιρος οὖσα O. *l*. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ O. *l*. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. *Pag*. 273. *l*. 5. Ἀναβιβασάμενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. *l*. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ) κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. *l*. 9. Τραγῳδοὶ) Sic *Fl*. *Ald*. *H*. *P*. *Fr*. *S*. Τραγῳδοποιοὶ *I*. & marg. *A*. 1. *l*. 11. Εἶναι) Deeſt in *Fl*. *l*. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit *Fl*. Habent cett. & O. *l*. 13. Χιτῶνας) Omiſit O. *l*. 19. *col*. 2. Ποδήρεις) ποδήρης edita. Correxit Solan. *l*. 21. *col*. 1. Τραγῳδῶν) In ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *Solan*. *Pag*. 274. *l*. 1. Μηδὲν) Hoc traiectum in O. poſt λέγῃ. *l*. 2. Ἀκούσῃ) Omiſit *S*. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. *l*. 4. Ἀπείρον) ἄπειρον edd. Ἄμουσον marg. *A*. 1. ridicule. *l*. 5. Καὶ γῆν &c.) Deeſt hic verſ. in Ox. *ead*. Ὑγραῖς) Ϡερμαῖς G. P. *l*. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omiſſa in O. *l*. 9. Κλύων) Omiſit *Fl*. *l*. 14. Τὰ) Abeſt a *Fl*. *l*. 15. Γε) Non habet O. *ead*. Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. *Pag*. 275. *l*. 1. Θρᾷκες) Deeſt in O. *l*. 3. Μήνῃ) Sic edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult Solan. *l*. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο *Fl*. Καίτοι τοῦτο *I*. Καίτοι ſine τοῦτο *Ald*. *H*. *P*. *Fr*. *S*. *ead*. Κοινὸν) κονὸν male *Ald*. *H*. *Fr*. Recte κοινὸν *Fl*. *I*. *P*. &c. idque etiam adſcript. marg. *A*. 1. *l*. 7. Κρόμυον) Nihil mutare *Fl*. not. Solan. *ead*. Ἶβις) Hoc & cett. ad πίθηκος omiſſa in O. not. Solanus. *l*. 14. Οὐκ) Deeſt in O. *Pag*. 276. *l*. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead*. Διαφύγωμεν) διαφύγομεν *I*. Prius cett. recte. *l*. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε *Fl*. *l*. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C. *l*. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abeſt in O. *ead*. Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excepta *Fl*. quae καὶ omittit, idque ſecuti ſumus. *l*. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς *Fl*. Ἐπιστραφὴς O. *ead*. Ἤ τί) τί γὰρ O. *l*. 14. *col*. 2. Αὐτὸς) ἀοῦτος V. *ibid*. *l*. 19. Τοῦτ' ἀληϠῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit Solan. *l*. 23. *col*. 1. Πρὸς) εἰς ed. Cler. Mutavit Solan. *l*. 24. *col*. 2. Εἰσιοῦσι) ἰοῦσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgatum ſervavi. *Reitz*. *l*. 26. *col*. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita. *Pag*. 277. *l*. 1. Αὐτοῦ) αὑτοῦ vulgo edd. *l*. 3. Τὸ) Omittit O. *l*. 4. Ἀνὴρ) Non comparet in O. *l*. 5. Ἐγὼ) Abeſt a *Fl*. *l*. 7. Ἐπισφάττεις) Sic *I*. *Fl*. *Fr*. *P*. &c. *l*. 14. Καὶ) Omiſit O.

ead. Μεστοί εἰσι) εἰσὶ μεστοὶ O. *l.* 19. *col.* 2. Σκυθίᾳ) Συνηθείᾳ ed. Cler. Sed quia Solan. adſcripſit, in V. eſſe Σκυθείᾳ, facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi, quod vel ſine Codice coniicere licebat. *Reitz.* *Pag.* 278. *l.* 3. Ἐπῆλθεν) Sic reſtitui ex *I. V.* 2. G. O. & marg. *A.* 1. Ἐπιχεῖ edd. cett. *l.* 4. Ὡς) Sic edd. Ὅς L. Τὶς O. *l.* 8. Ἐν) παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P. *l.* 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. *l.* 13. Ἂν ἄμεινον) ἄμ. ἂν O. *l.* 14. Παρὰ) Reſtitui ex *Fl. I.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* *l.* 15. Διηγοῦνται) διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 19. *col.* 2. Αὐτῷ) αὐτῇ V. quod in impreſſis recte mutatum. *Solanus.* *Pag.* 279. *l.* 2. Τεθνεὼς πάλαι) πάλαι τεθνεὼς O. *l.* 3. Πρὸ πολλοῦ) Omiſit O. *l.* 4. Δ') Abeſt in O. *l.* 7. Καταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. *l.* 15. Πολλάκις) πολλὰ male O. *l.* 16. Ἔφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. *ead.* Ὁ) In *Fl.* eſt ἤ. *Pag.* 280. *l.* 2. Εἷς) Deeſt in *Fl.* adeſt in P. *P.* &c. *l.* 7. ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. *ead.* Ὁ Τιμοκλῆς) ὦ Τιμόκλεις *P.* Ξυνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. *l.* 9. ΔΑΜ.) Inſeruit Solan. *ead.* Τιμόκλεις) Deeſt in O. *l.* 10. Ἀεὶ) Et hoc deeſt in O. *l.* 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. *l.* 13. Οὐδέν τι εἶχεν) οὐδ' εἶχε τὶ O. *ead.* Ὁ μὴ χρήσιμον &c.) Sic G. Ox. marg. *A.* 1. & ed. *P.* Ceterae vero novem, ut *Fl. I. Ald. Fr. V.* 2. (*B.* 1. & 2.) *H. S. A.* ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς, omiſſis reliquis. *l.* 15. Ταύτῃ) Deeſt in O. *l.* 16. Οὐδὲν) ἓν eſſe in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forſan οὐδὲ ἓν voluit. *l.* 17. *col.* 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἱστοὺς uſque, in C. ſic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἱστούς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. *ead. col.* 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρυα. *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 2. Ἂν) Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. *l.* 4. Μολιβδοῦς) μολίβδου O. *l.* 5. Νεὼς) νηὸς O. *l.* 8. Δεινὸν) Hoc praetuli ex *I.* Cod. P. & marg. *A.* 1. Ἄοκνον cett. *l.* 13. *col.* 1. Ὦ) εἷς ὃ editum ante. Mutavit Solan. *ibid. l.* 16. Ἀπήρτηνται) Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήργηνται ante ederetur. *Solan.* *ibid. l.* 17. Ἐστὶν ἀρχὴ) Poſt haec in C. inſeritur: εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. *Solan.* *ibid. l.* 21. Εὐοιωνίσμου) Sic impreſſa. At εὐοιωνίστου Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *Solan.* Scriberem ſaltem εὐοιωνισμοῦ. *Reitz.* *l.* 22. *col.* 2. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μέν. Utrumque mutavit Solan. *l.* 23. *col.* 1. Ὑπερνέουσα) Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερνεούσης, teſtatur Solanus. *Pag.* 282. *l.* 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O. *l.* 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. *ead.* Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς edd. priores. *l.* 11.

Αἰ) Sine artic. *Fl. l.* 16. *col.* 2. Φώκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan. ibid. l.* 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. *G.* ſcriptum eſt ὀρτυγοκόπογ ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀ λέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινὸς, niſi quod περιαλέγει ſcriptum eſt. *Solan. l.* 19. *col.* 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit Solan. *ibid. l.* 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις *G. ead. col.* 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. ſupplevit Solan. *l.* 22. *col.* 1. Μελιτεὺς πλούσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥραις, πλούσιος C. *l.* 23. *col.* 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνδαράξου *G.* Ἀνακινδαράξου C. *ibid. l.* 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mſſ. *Solan. Pag.* 283. *l.* 7. Ἐποίησεν) ἐποίησατ' O. *l.* 8. Ἀπεδέδεικτ') ὑποδ. O. *l.* 10. Ἐπαίετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* Τὴν) ἐς τὴν O. *l.* 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omiſſa in O. *l.* 13. Τετυχηκὸς) τετυχηκότες O. *l.* 14. Ῥοῦν) Recte ſic Schol. *Fl. Ald. P.* &c. Νοῦν *l. V.* 2. Ox. *l.* 16. *col.* 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit Solan. *Pag.* 284. *l.* 5. Ἐπεὶ) ἐπειδὴ O. *l.* 6. Εἶναι) Om. O. & pro δὴ habet ἤδη. *ead.* Δὴ) ἤδη O. *l.* 9. Ἴδοις) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 1. *P. S.* Ἴδε *l.* P. & marg. *A.*1 *IV. l.* 10. Σοι) σε male *Fl. l.*11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & poſt ἄρα. *l.*16. Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γαλάσιμον etiam marg. *A.* 1. *Pag.* 285. *l.* 2. Σου) σοι O. *l.* 4. Οἴει) Recte edd. & P. Εἴη male *Fl. l.* 10. Τε) γε O. *l.* 12. Ἐμὲ) μὲ O. *ead.* Τυμβωρύχε) Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & *S.* Τυμβορύχε cett. omnes. *l.* 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cett. Ὃς καὶ *B.* 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνιξας O. *l.* 18. *col.* 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. *Pag.* 286. *l.* 1. Ἕως) ὡς O. P. & marg. *A.* 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. *l.* 2. Τούτῳ) τουτῳὶ O. *l.* 3. Ἀποθραύσω) Sic edd. omnes. Ἀ—τρ. *V.* 2. Ἀποσφάξω G. O. P. *l.* 4. Ἄπεισιν) ἀποτρέχει O. *l.* 11. Εἰσιν) Non eſt in *Fl. l.* 13. Πάντες) ἅπαντες O. *Pag.* 287. *l.* 1. Τοιοῦτον) τοῦτον male *Fl. ead.* Οἷον) Omiſſum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. *l.* 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρομαι, ὀρθρεύω. *l.* 2. ΜΙΚΥΛΛΟΣ) *Par.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρυόνος καὶ Σίμωνος. *l.* 5. Ὀνείρῳ) ὀνείρατι marg. *A.*1 *IV. l.* 6. Γεγω-

νὸς) γεγωνὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 289. *l.* 3. Γὰρ) δὲ *Fl.* *l.* 5. Μεταπηδῶν) Ex L. & P. Ἀναπηδῶν edd. *l.* 7. Ἔχοις) ἔχεις minus recte *Fl.* Vulgatae aſſentitur Th. Mag. *ead.* Ὀρθρευόμενος) ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum ſervat Th. Magiſt. *Fl.* &c. *l.* 8. Ἀνατεῖλαι) ἀνίσχειν G. *l.* 9. Κρηπῖδα) κριπῖδα *Fl.* *ead.* Προσόδου ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα) ἵν' ἐσθίῃς τὰ ἄλφ. *Fl.* omiſſo etiam προσόδου. *l.* 16. *col.* 1. Παιδαγωγοῦ) παιδογογοῦ legebatur, quod mutare non ſum veritus. Ex vulgato ὁ Φρίξου etiam feci ὃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον· maſculinum enim ὁ hic ſenſum nullum fundebat. *Reitz.* *l.* 17. *col.* 2. Πεπορικὼς) Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπονηκώς. C. πεπορευκώς. *Solan.* *ibid. l.* 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Correxit Solan. *ibid. l.* 27. Ἔσῃ) ἔσει male edita & hic & ſupra habuiſſe, vix operae eſt monuiſſe. *Reitz.* *Pag.* 290. *l.* 9. Ὑμῖν) ὑμῶν *Fl.* Vulgatum eſt in P. *l.* 14. Καὶ ὁ τοῦ) Ex P. illud καὶ additum, quod edd. non habebant. *Pag.* 291. *l.* 21. *col.* 1. Φηγὸς) Ita reſtituit Solan. cum legeretur editum φυγός. *Pag.* 292. *l.* 8. Εἴ τινι) εἴ τι P. *l.* 9. Αὐτὰ) αὐτὸ marg. *A.* 1. *l.* 10. Λόγον) Deeſt in *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Ξυγκωμάζοι) ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. *Reitz.* *Pag.* 293. *l.* 1. Ὁπότε) εἴ ποτε *Fl.* *l.* 5. Ἀεὶ) Abeſt in *Fl.* *l.* 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 13. Μεμηχάνητο) Sic edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *A.* 1. ἐπεποίητο etiam adſcript. *l.* 14. Ἄρην) Sic edd. & P. Ἄρη *Fl.* *l.* 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. *A.* 1. *Pag.* 294. *l.* 3. Αὐτοῦ) Abeſt a *Fl.* *l.* 8. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π. ΜΝ— Σαμ. P. Vulgatam edd. ſervant in prioribus; ſed omittunt Μν. Σαμ. praeter ed. *P.* quae habet. *l.* 12. Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων edd. excepta *Fl.* quae ἄπονον ignorat, quam ſecutus ſum. *l.* 14. Κἀκεῖνο) ἐκεῖνον *Fl.* *Pag.* 295. *l.* 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett. *l.* 19. *col.* 2. Μίκυλλος) Poſt ὁ Μίκυλλος in edd. addebatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepſerit, delendum erat. *Solan.* *Pag.* 296. *l.* 1. Ἧκον) Forſan ἧκα, adſcripſ. Solan. *l.* 3. Ἄλλῳ) Sic recte marg. *A.* 1. & *P.* Ἄλλο edd. cett. omn. *l.* 5. Ἐδηδόκεις) ἐβεβρώκεις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Πότερον) πότερα marg. *A.* 1. *l.* 15. *col.* 1. Ἢ

Πυθαγόρᾳ ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit Solan. *Pag.* 297. *l.* 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiſſa in *Fl.* *l.* 8. Λόγος) λόγος φησὶν *Fl.* Abeſt φησὶν a cett. *Pag.* 298. *l.* 1. Ἡράκλεις) Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *I.* *l.* 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου Gronov. *l.* 6. Σοι) Non habet *Fl.* *ead.* Τριπόθητος) Sic *Fl. I. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* *l.* 11. Τὸ νῦν) τὸ abeſt a *Fl.* *l.* 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 299. *l.* 11. Κεκοιμῆσθαι) Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῖσθαι ſolemni iotaciſmo. Κεκομίσθαι edd. cett. & P. *l.* 17. *col.* 2. Εὔξασθαι) In V. erat ηὔξατο. Impreſſa addiderant ὅτι· quare ego εὔξασθαι dedi. *Solan.* *Pag.* 300. *l.* 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. *Fl.* Τοῦ *H.* *Pag.* 301. *l.* 6. Ἐπεὶ) Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *I.* *l.* 8. Ὡς) Abeſt a *Fl.* *l.* 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. *A.* 1. Nihil mutant edd. *Pag.* 302. *l.* 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. *Fl.* *l.* 11. Προσκυνήσας) Abeſt a *Fl.* *l.* 15. Τὸ) Abeſt a *Fl.* Conf. ſupr. c. 6 m. *ead.* Λουτροῦ) λοτροῦ marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Αἰῶνα) ἀγῶνα *Fl.* male. *ead.* Μήκιστον) Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *I.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 303. *l.* 3. Ἀποῤῥίψας) ἀποῤῥύψας Pell. *l.* 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐνεχρέμπτετο) ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus eſt in cett. & P. *l.* 14. Δὲ) Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *I.* *l.* 15. *col.* 2. Ὥσπερ) ὅπως eſt in C. *ibid.* *l.* 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita ſupra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. *Cler.* *Pag.* 304. *l.* 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *l.* 6. Ἥπερ) εἴπερ *Fl.* Vulg. eſt in P. *l.* 14. Λέγων) Abeſt a *Fl.* *ead.* Εἰσήει χεῖρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.* *Pag.* 305. *l.* 1. Κελεύσω) κελεύω *Fl.* male. *l.* 2. Ἑστιαθῆναι) ἑστιᾶσθαι marg. *A.* 1. *l.* 7. Νὴ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* &c. *l.* 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in edd. omn. *l.* 13. Δεῖπνον) Deeſt in *Fl.* *l.* 16. Τὶς ἦν) Utrumque omitt. *Fl.* *Pag.* 306. *l.* 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. *l.* 11. Δὴ) δὲ ἤδη G. P. *l.* 14. Ὁ) Abeſt artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* ſed additus in marg. Aderatque in *I.* & *P.* Et praeſtat adeſſe. *l.* 17. Ἀέναον) Nil mutare *Fl.* notat Solan. Sed nec *I. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant. *Pag.* 307. *l.* 5. Τὴν ἐκείνου) Deeſt artic. in *Fl.* *l.* 7. Ἐξημμένους) An ἐξημμένος; vid. nott. *l.* 9. Ἄρτι) Deeſt in *Fl.* *l.* 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένου cett. quod Geſn. ſervat. Ἐσκομιζ. etiam marg. *A.* 1. *l.* 15. Παρεσκευάσας) παρασκ. male *Fl.* ſola. *l.* 16. *col.* 1. Πότον) At

maſculino genere eſt in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipſum. *Reitz.* *Pag.* 308. *l.* 3. Εἶ) Recte iam *Fl.* ſola. Omiſſum εἶ in cett. *l.* 8. Ἐξήεις) ἤιεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* *l.* 9. Σιδηροφορεῖν) Deeſt in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. *l.* 10. Καὶ τότε) καὶ abeſt a *Fl.* *l.* 11. Διαδεδεμένους) ἀναδ. L. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *ead.* Διακινδυνεύειν) διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *l.* 12. Χαρίτεσσιν) Ex Hom. Χαρίτεσιν edd. priores. *l.* 14. Ἐσφήκωντο) Reſtit. ex *I. Fl. Ald. Fr. V.* 2. & Hom. Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* *l.* 15. Συναναπεπλεγμέναι) συναναπεπλασμέναι *Fl.* male. *Pag.* 309. *l.* 1. Ὁ δὲ) Nil mut. *Fl.* *l.* 2. Ὥς ποτε) ὅς ποτε edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἤδη που) δήπου marg. *A.* 1. melius. *l.* 7. Ἔτι λέγοιμι) ἐπιλέγοιμι *Fl.* *l.* 13. Ἥψουν) ἥψησα G. L. Nil mut. edd. *l.* 14. Τόμους) Nil mut. edd. Τεμάχη Graev. & ſic marg. *A.* 1. *l.* 21. *col.* 2. Λοκάνικα) Sic dedimus ex V. & *G.* Nam impreſſa prave λακονική. At Λυκανικὸν C. *Pag.* 310. *l.* 1. Σιμὸν) Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *I.* & P. cum marg. *A.* 1. *ead.* Κεραμεοῦν) Sic *I. H. P. B.* 1. *Fl.* &c. Κεραμοῦν *S.* & *Amſt.* *l.* 11. Μὲν) Omiſit *Fl.* *l.* 14. Σίμων — περιλείχων) καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. Καὶ νῦν ἐκεῖνος etiam marg. *A.* 1. *ead.* Πιναρὰ) Sic *V.* 2. *S. A.* recte. Πινναρὰ *Fl. I. B.* 1. *Ald. Fr. P. H.* *l.* 17. *col.* 2. Ὑακίνθῳ) ὑακίνθου C. *Pag.* 311. *l.* 3. Προσιόντα) Nil mut. edd. Προϊόντα Gronov. *l.* 9. Ἀνελεῖν) ἀνηρτήσειν G. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *ead.* Αὐτὰς) Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὗτας *I.* *l.* 11. Ἀμόρφους) Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους edd. priores. *l.* 14. Κτέρας) Sic Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. *Pag.* 312. *l.* 9. Προειδὼς) προειπὼν Pell. *l.* 11. Προάγεις) προάγῃ marg. *A.* 1. & P. *l.* 12. Λοιδορεῖσθαι) Conſtans lectio. *Pag.* 313. *l.* 4. Οὔτε ὅσιον) Sic *H. P. B.* 1. &c. Οὐδ' *I.* P. Οὔτε Ex. *Fl.* *l.* 7. Ἠλλάγην) ἠλλάγμην marg. *A.* 1. *l.* 12. Σὺ μύρμηξ &c.) Sic Coll. & *Fl.* cum cett. edd. habere notat Solan. *l.* 14. Ὀλίγον) ὀλίγων *B.* 1. *l.* 15. Ἥκειν) ἥκων *Fl.* *Pag.* 314. *l.* 1. Ἀπάγξομαι) ἀπάγχομαι *Fl.* *l.* 5. Ἐν) Sic edd. octo. Ἐπ' *I.* & *V.* 2. & marg. *A.* 1. *l.* 7. Ἄοικος) ἀοίκητος P. *ead.* Ἐξεργάσηται) ἐξεργάσεται *Fl.* male. *l.* 12. Ἐν) Nihil iam variet. invenio. *l.* 17. *col.* 1. Οἶκον) Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *Solanus.* *ibid.* *l.* 18. Ὅτε) ὅτι edita. Correxit Solan. *ibid.* *l.* 21. Ὦ τὰν) Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero edd. Luciani & Ariſtoph. Sed Τὰν rurſus in Lucian. Icarom. non longe a pr. *Reitz.* *ead. col.* 2. E. τὰν) Lege E. ὦ τάν. *Solan.* *Pag.* 315.

l. 1. Δὲ) Abeſt a *Fl.* *l.* 2. Μηδὲν) Reſtitut. ex marg. *A.* 1. L. P. Μηδὲ edd. priores. Μὴ δὲ *I.* *l.* 4. Εἶδον) οἶδον male *l. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.* *Pag.* 316. *l.* 7. Τάληθῆ) τἀληθὲς P. *l.* 8. Ἀμελέτητος) Et ſic eſſe in *Fl. Fr.* ac *I.* not. Solan. *l.* 13. Ἦγον) Reſtitut. ex Mſ. Graev. & P. & marg. *A.* 1. ᾖδον edd. anteriores. Ἰδὼν Palm. neſcio unde. [Ἰδὼν *B.* 4.] *l.* 15. Ἐπιδείξαιο) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 16. *col.* 1. Πολέμιος ὢν) Huc retulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον eſſet relatum. *Pag.* 317. *l.* 3. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα *Fl.* *l.* 6. Ὑπὲρ) Sic edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A.* 1. *l.* 7. Ἐχρῆν) χρὴ *Fl.* *l.* 9. Οὐδὲ) καὶ *Fl.* *Pag.* 318. *l.* 1. Καὶ σὺ ἐν) κἂν ſolum *Fl.* Κἂν ἐν Schol. Vulgatum tuetur P. *l.* 5. Ἀποδυσάμενος) Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενος cett. male. *l.* 8. Ἐν) σὺν *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Καταγελᾷς μου) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, κατεγελάσω σου, & mox κατεγέλασα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo perſonae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius ſecutus ſum, quia ex C. G. ſe eam hauſiſſe ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta teſtatur Noſter. *Reitz.* *Pag.* 319. *l.* 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν ποτε ᾐδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum ſervat P. *l.* 4. Ὤπτυεν) Reſtitut. ex *Fl.* nam ὤπυεν cett. *l.* 5. Ὁρᾷς) Ex. P. & L. ſic dedi. Οἶδας edd. omnes. *l.* 6. Συνενεγκοῦσαν) συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi. *l.* 20. *col.* 1. Κενταύρῳ) Cum in V. eſſet κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adſcripſerat Solanus, in C. eſſe: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz.* *Pag.* 320. *l.* 1. Οὖν) γοῦν P. *l.* 6. Διοσκόρῳ) Sic edd. omn. Διοσκούρῳ Coll. *l.* 10. Δ') Non habet *Fl.* *ead.* Καταριθμήσασθαι) καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. edd. *l.* 15. Σοῦ) Deeſt in *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Ὑποσταίη) Ita pro vulgato ὑποσταίην dedit Solan. *ibid.* *l.* 17. Πρὸς) εἰς legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutaſſem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de eius vera lectione iam diſceptare vacet. *Reitz.* *Pag.* 321. *l.* 2. Αὐτῶν) Abeſt a *Fl.* *l.* 5. Ὅ, τι) εἴ τι P. Ὅτι *Fl.* *Pag.* 322. *l.* 5. Ἐπελαύνουσιν) προσελαύνουσιν marg. *A.* 1. *ead.* Τὸν) τὸ male *I.* *l.* 14. Σὺ δὲ) οὐδὲ male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Σὺ δὲ) Rectius Codices σὺ δέ. Edita ex *V.* οὐδέ. *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Τὴν) τοῖς edita. Correxit Solan. *l.* 17. *col.* 2. Ἄλλην τὴν &c.) Confuſa haec & perturbata ſunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* *Pag.* 323. *l.* 2. Τὰ) Abeſt a *Fl.* *l.* 6. Ὡς ἔχοις) Neque hoc habet *Fl.* *l.* 9. Κατεχαλάζησας) κατεχαλάζωσας male *Fl.* *l.* 11. Οὔτε δὲ συκοφάντην) οὐδὲ συκ. *Fl.* *l.* 12. Διορύξας) Sic *P.* Ὀρύξας cett. *l.* 15. Τοσαύτας) Sic *P.* cum P. & L. Τὰς edd. cett. & G. *ead.* Μεριζόμενος) λογιζόμενος edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 19. *col.* 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *Solanus.* *Pag.* 324. *l.* 3. Κρομμύων) κρομύων *Fl.* *l.* 7. Παραθήγοντες) καταθήγοντες *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. *A.* 1 *W.* quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. *l.* 12. Ἀσιτίᾳ) τὴν ἀσίν male P. *l.* 21. *col.* 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. *Pag.* 325. *l.* 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. *l.* 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. *A.* 1. *l.* 15. *col.* 2. Τὸ πᾶν) Ex ſequentibus patet, legendum eſſe πάνυ. *Solan.* *l.* 16. *col.* 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit Solan. *Pag.* 326. *l.* 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος *Fl.* Vulgato favet Th. Magiſt. *l.* 3. Καταλυθεὶς) καταδυθεὶς *P.* Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. *A.* 1. Γραμματιστὴς βλέπηται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. *l.* 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων G. & marg. *A.* 1. *l.* 7. Τινὸς) πότε P. *l.* 10. Μὴ δὲ) μηδὲ *P.* *l.* 13. Πάνυ) πάντη P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 19. *col.* 1. Γὰρ) Ita mutavit Solan. nam vulgo δὲ legebatur. *Pag.* 327. *l.* 12. Προπέμποντας) προπομπεύοντας G. *ead.* Ἑπομένους) ἐπομένους *I.* male. *l.* 13. Ἐκείνοις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. *l.* 15. Οἵους ἢ) οἵους ὁ *Fl.* Οὓς ἢ *I.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. *Pag.* 328. *l.* 1. Χρυσοῦ) ἐκ χρυσοῦ G. P. *P.* Cett. omittunt ἐκ. *l.* 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. *l.* 6. Πίτταν) πῆτταν male *P.* *ead.* Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον *P.* P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. *l.* 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. *l.* 14. Οὕτως) οὗτος marg. *A.* 1. *ead.* Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae Κολοσσαίῳ. *Pag.* 329. *l.* 2. Δήγματα) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. *A.* 1. δείματα. *l.* 13. Ἁπάντων) πάντων *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Περσῶν) Et hoc emendavit Solanus, cum legeretur Πέρσαις. *ibid.* *l.* 19. Πολὺ) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* *Pag.* 330. *l.* 5. Λεγόμενοι) διαλεγόμενοι marg. *A.* 1. *l.* 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ *Fl.* *l.* 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον *Fl.* *l.* 10. Ἄλλον) ἄλλος *Fl.* & L. *Pag.* 331. *l.* 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ) Nil mut. edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι G. *l.* 10. Προσκρου-

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. *l.* 12. Παρέχει) Sic edd. excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχοι G. *l.* 15. Ὡς) Omiſit *Fl.* *l.* 16. Ἐμβάδων) Sic *Fl. I. P.* &c. Κοθόρνων P. *Pag.* 332. *l.* 2. Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. *A.* 1. *l.* 4. Ὁπότε) ὅτε P. *l.* 6. Τοῦτον) Ita dedi ex L. *P.* Τοιοῦτον edd. vulgo. *l.* 9. Ἐμμεμετρημένος) ξυμμεμ— G. Μεμετρημένος *Fl.* *l.* 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐννοεῖτε marg. *A.* 1. *l.* 14. Ὅγε) ὁ *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 3. Μοι) μὴν *Fl.* *l.* 11. Εἰ μὴ καὶ) Reſtitut. ex L. P. Καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ *B.* 4. omiſſo εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μῶν Marcil. *l.* 12. Συναναγκασεις) ἀναγκάσεις P. *Pag.* 334. *l.* 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἀποπίνων) Sic edd. omn. Ἀποπινοῦν Graev. Ὑποπεινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell. Ὑποτείνων volebat Solan. v. not. *Pag.* 335. *l.* 3. Θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος) θατέρου — μέρους *Fl.* *l.* 4. Ἐπὶ) περὶ male *Fl.* Recte cett. *l.* 6. Παρὰ) Reſtit. ex *Fl.* & *V.* 2. Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* *l.* 10. Κλεῖθρον) Sic eſſe in *I.* *V.* 2. *Fr. B.* 2. & *S.* not. Solan. Sed & eſt in *H. Fl.* &c. recte. *l.* 11. Ἀναπεπέτασται) ἀνατέτραπται marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *l.* 15. Γε) Sic *Fl. Fr. Ald. B.* 1. *H. P. S.* Τε *I.* cum *V.* 2. *l.* 16. Ὁπόθεν) ὅθεν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 336. *l.* 2. Ἃ) ὁ *Fl.* *l.* 6. Ὅλως) ἄλλος non male *Fl.* *ead.* Εἶδε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. *A.* 1. Οἶμαι abeſt in edd. *l.* 7. Ὅλως) ὃς *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 8. Ἱππῶνα) Ἵπωνα *Fl.* Et ι minuſcula. Cett. I unciali, ac ſi nomen viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππον L. *ead.* Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. illud τε, etſi erat in omnibus edd. *l.* 11. Ὠψώνηκεν ἐχθ.) ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. *A.* 1. *Pag.* 337. *l.* 4 Ὑπὸ μάλης) ὑπομάλης P. *ead.* Ἄπειμι ἔχων) ἔχω *I. H. Fl. B.* &c. omiſſo ἄπειμι Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. *l.* 8. Περίειμι) περιελεύσομαι marg. *A.* 1. *l.* 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non legitur in *Fl.* *Pag.* 338. *l.* 5. Διαγρύπνει) Sic *P. I.* & marg. *A.* 1. Ἀγρύπνει *Fl. Ald. H. B.* 1. *Fr. S.* *l.* 7. Ἴδωμεν) ἴωμεν P. *l.* 9. Τοῦτον) αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἐπὶ) Et hoc eſſe in edd. omn. not. Solan. *l.* 11. Λιπόντα) Sic *Fl.* &c. omnes. Καταλιπόντα *I.* ſola. *l.* 12. Κυνόμυιαν) Sic *P.* & P. Μυῖαν cett. edd. *l.* 17. *col.* 1. Ζωΰφιον) ζώδιον editum ante; ſed ζωΰφιον eſt in C. & V. priore loco. Altero vero ζοΰφιον in V. *Pag.* 339. *l.* 4. Ὀνειροπολεῖς) ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Γοῦν) Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. B.* 1. *S.* Δ' οὖν *I.* & P. *l.* 9. Μοιχευομένην) Omiſit *Fl.* *l.* 10. Ὦ Μίκυλλε) Et hoc abeſt a *Fl.* *l.* 13. Πείσωμαι) πείσομαι *Fl.* In P. deſunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι. *l.* 14. Ἐστι) ἔστο *I.* ſola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. *l.* 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi iſti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem deſcribit, doctiſſimi ſunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta deſtruent; quin haud dubie & ſine ambagibus oſtendet, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiaſtes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut ſuſpicor, amica; de qua tamen apud ſcriptores illius aetatis altum ſilentium; niſi forte eo ſpectet Celeris declamatio, (quae Dionyſio a quibuſdam tribuebatur) qua Araſpam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud Philoſtr. 524 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer eſt, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Perſonarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inſcripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita ſunt in *Par.* idque ab Hemſterh. quoque factum animadverto, eas ſupraſcribi curabo, niſi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασχον) Aliter in ſuis Codd. legiſſe videtur Thomas Magiſter, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαθον*. SOLAN. Idem eſſe, legaſne *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus ad Hermot. c. 29, aliiſque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ μύθου) Ita Mſſ. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. *τοῦ μύθου*, abſque *τό*.

ead. l. 6. Πεπηγὼς) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus, cum concreſcunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. *l.* 1. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elſner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν* &c. monet, iis, aeque atque his Luciani, ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem ſupra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemſterhuſius in marg. ed. Graev. adiri poſſe L. Bos Epiſt. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. Boſii) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt,* poſt autem fructum pacificum reddit, *uti etiam Belgae. Mallem ego,* laetum, *vel* iucundum fructum, *ut Cicero dixit* iucundiſſimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν *enim Graece ſaepe dicitur id, quod* dolori & acerbitati *oppoſitum eſt. Sic apud Lucian. Imag. pr.* καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, *i. e.* & hoc forte non adeo acerbum eſt: hoc placidius eſt. *Male ibi interpres*, & hoc forte magis ad pacem facit *&c.* Hucuſque Bos. At Obſopoeus: *& fortaſſe, quod dixi, leve eſt prae hoc, quod dicturus ſum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur ſane εἰρηνικὸν hic eſſe reſponſum oppoſitum praemiſſo a Polyſtr. θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, eſſe vertendum. Verum vellem addidiſſet commentator noſter exempla, quibus oſtenderet, καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo uſitatum eſſe; etſi minime nego, in adducto loco N. T. ſic eſſe vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρᾶς. Ac *lenius* ſignificari ap. Lucianum, ipſa proxime ſequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον καίριον· quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, ſuſtuli, & ante εἰ δὲ κἀκείνη poſui; ibi enim nova oppoſitio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adſpicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obſtupeſcas, ut non vulnereris; ſed tamen, uti pacem animi ſerves, ut certe vulnus non ſit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.

ead. l. 15. Λίθος ἡ Ἡρακλεία) Plin. Ariſtot. Sic apud Piſid. Coſmogr. Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος, Ἢ μᾶλλον εἰ-

πεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον, Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει. Bourd.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. Solan. Verum eſt, ἐν hic pravum fore. Sed ſcire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noſter, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait, Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Διῒ εὐξαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλεν· ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phraſis ποιεῖσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a ſcriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Eſai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. Reitz.

Pag. 3. *l.* 3. Οἴει) Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι perpetuum eſſe, ſupra iam obſervavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. 40. Ubi πεύσει, *audies.* Et v. 60, ἐκπυνθάνει, *interrogas,* ac ſexcenties alibi. Reitz.

ead. l. 13. Σμυρναϊκὰ) Parthico bello hanc a L. Vero in Aſia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Hiſtoricos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & ſorore Fabia ſtuprum ſuſpicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. Solan.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur, an. Chriſt. CLXXVII; qua de re conſulendus Ariſtides Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philoſtr. p. 145, Strab. XIV, 646. Solan.

Pag. 4. *l.* 1. Ἐπεὶ) In *B.* 2. *Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. Solan. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. *Guyet.* Et ſic reddidi Luciano ex edd. antiquis. Reitz.

ibid. Λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt, ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. L. Bos Ellipſ. v. ἔργον. Reitz.

ead. l. 3. Ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2, & Ἐν. Δ. VI. SOLAN. Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter* eas *mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus, & Dial. ſeq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ſerendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile lectoris aſſenſum nanciſci ſpero. REITZ. Cum videam tantum conſenſum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non obſervaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, ſed ad Σμυρναῖον, hoc ſenſu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quiſquis fuerit.* Quid enim interrogandum fuerit, e ſuperioribus ſatis apparet. Smyrnenſem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani noſtri, erudite diſputabat M. V. de la Croze in Miſcell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Caſſii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obſcura eſſe non poſſet. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸς) Lege οὕτως, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. *l.* 6. Κνιδίων) Lege Κνίδῳ. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aeſtimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigiſſe ab Athenaeo eſſe proditum, qui volumine XIII Cnidiae Veneris ſimulacro effingendo Phrynes amicae corporis venuſtatem quaſi exemplar imitatum eſſe Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἐρωτ. c. 11, 13, multa legiſti. SOLAN.

ead. l. 9. Πραξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noſter vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μῦθον) Hiſtoriam habes Ἐρωτ. c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortenſi vel potius in hortis poſita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνησι) Non ergo Athenis hoc ſcriptum eſt. Romae, an in Aſia ſcriptum ſit, dubium videri poſſit. Veneris autem ſtatua eſt, quam deſignat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἑτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra cap. 6 bis *Doſandran* pro *Soſandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἑτ. Δ. III *Soſandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, qui & nomen ſuum ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen ſortitam credit Pauſanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui eſt in arce Athenienſium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionyſ. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta eſt, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pauſan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δεήσει) In omnibus legebatur δεήσῃ. Prave, cum loquatur is ipſe, qui imaginis effictor eſt. SOLAN. Δεήσῃ) Solan. δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo iure δεήσειν coniicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἴει pro οἴῃ, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra Tim. § 48, σύ γε — οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. Epict. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δεήσῃ· ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum Solanus ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliiſque mox adducendis, ut ſenſus eſſet, *imago non eget aliis artificibus;* vel potius imperſonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubi. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo imperſonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἢν δέῃ· & c. 47, καὶ πολέμου δεήσειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἔδει μοὶ μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδὲν δεή-

σει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. Liban. Epiſt. 118, εἶτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσειε. Sic δεῖ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciphr. III, pag. 388. Ibid. Epiſt. 35 pr. δεῖ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. *l.* 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. BOS. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philoſtr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν eſſe *lubricum*, ſ. *oculorum mobilitatem*. Adde Noſtrum Dial. ſeq. Amor. c. 3, ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχερῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea ſtatua haec expreſſerit: noſtri ſane homines in marmore iſta effingere non valent. Quorum ſtatuae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis ſunt quaſi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. *l.* 11. Λεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σεμνὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phraſin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba L. Bos p. 183 ita commentatur: *I. e.* in virum adultum, ad menſuram ſtaturae. *Lucian. Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, *i. e.* ſtaturae vero menſura, quanta eſſe debeat, menſuretur maxime ſecundum Venerem Cnidiam. *Perperam ibi interpres* ἡλικίας μέτρον *reddidit*, aetatis modum. *Obſopoeus*, aetatis menſuram. — Sed Geſnerus interpunctionem mutavit, interrogandi ſignum poſt γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata poſt μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca ſic ſaltem Latinis reſponderent: & quia in hiſce eſt licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Boſio vulgatae diſtinctionem retinere, an praeeuntem Geſnerum ſequi, & vel novam perſonam inſerere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifeſtius autem eſſet, interrogandi formulam hic eſſe, ſi πηλίκος dixiſſet: nam etſi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis eſt, ubi ſic ponitur. Quare, quantum ad me, a Boſii verſione ac vulgata diſtinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δοκεῖ) Poſt hanc vocem in Anglicano Cod. πολύ. Bourd.

Pag. 9. *l.* 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibuſdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. Solan. Conſului edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B.* 2. vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Iunt.* vero *Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro Iuntinae exemplari προσδεῖν conſpicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne, an manu ſcriptum eſſet illud ν. Reitz.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiuſdem rurſus Iov. Trag. c. 7. Reitz.

Pag. 10. *l.* 2. Λέσχη) Vide Pauſan. 341, 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343, 11. Solan. Unice huc facit Pauſan. in ipſa Delphorum deſcriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τάτε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη, κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. Gesn.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemſterh. demonſtratum. Reitz.

ibid. Κατὰ τὴν Πακάτην) Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη eſt apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae *Campaſpe* ſcribitur ap. Plin. 35, 10, ſ. 36, 12, opinio eſt Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην eſſe. Quodcunque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iuſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. Gesn.

ead. l. 7. Ῥωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4 & 5. Solan.

ead. l. 8. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον) Hemſterh. margini adleverat, vid. Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. V, p. 387 ed. 2. Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubiungo. *At eius* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus,* ſcribit ibi Cicero. Ad quae Daviſius: *Vult Noſter, Homerum ita res deſcri-*

bere, ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφέων vocat Lucian. in Imag. h. l. *Vide & ſcriptorem vitae Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non tradit Cicero, ſe Homeri picturam ſeu faciem pictam vidiſſe; quod perperam cenſuit Gisb. Cuperus Apotheoſ. p.* 10. Reitz.

ead. l. 10. Τί τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τὶς ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ — Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ, κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητὴς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod poëtam illum, quiſquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. Solan. Heſiodus in Scuto Herc. 7, in deſcriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανεάων Τοῖον ἄηθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. Gesn.

ead. l. 15. Ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in *I.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. Reitz.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. Τ, 282. Solan.

Pag. 11. *l.* 3. Ἅπασαι) Omnes edd. ante *S.* hic prave ὁ πᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. Solan.

ibid. Ὁπόσαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτεσθαι de iiſdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι. L. Bos. Alciphr. III, 1, ipſas Gratias in vultu adoleſcentis ſaltantes fingit, ut faciem admodum pulchram deſcribat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Ariſtaen. affert ibid. Bergl. Reitz.

ead. l. 7. Διϊπετὲς) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. Solan.

ead. l. 9. Συνειλημένον) Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. Solan. Συνειλημένον legendum

eſſe, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipſa ſeries orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo neſcio cur diſceſſum ſit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta ſit inter legendum, ſed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico ſuo ſ. cylindro involuta. Erant itaque duo quaſi volumina cohaerentia ipſa continuatione chartae, illo ipſo nempe loco, in quo legendo iam occupati ſunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res eſſet, ſi a λαμβάνω formatum foret; quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Eſai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia eſt ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit Solanus, alterum μ omittendum. REITZ.

Pag. 12. *l.* 2. Αὐτὸ) Sic *Fl.* quod probum eſt. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, ſed minus venuſtum eſt. SOLAN.

ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini eſſe, adiungentis aliquid ad ea, quae ſupra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro neſcio, quam decorum illud ſit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnenſem eſſe, cum Caeſare vivere. GESN. Coniecturam Geſneri, verba νὴ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini eſſe putantis, firmat Mſ. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΛΥΚ. Νὴ Δία — τινάς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per ſingulas civitates Aſiae, Pamphyliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur,* teſte Capitolino VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria poſuiſſe barbam,* c. VIII. Quod an de hac intelligendum ſit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, ſi rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam ſcite ſcribere potuerit. Eiuſdem amores tangit Iulianus in Caeſaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN.

Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum deriſor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Niſi forſan a Luciano fictum hoc exiſtimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempeſtivis deliciis oriri ſciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noſter de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus ſuperſit locus. Conſule Dion. Caſſ. 57. Et Nicaſii Diſſ. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* ſcribitur apud Philoſtratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres, & Iſidorus Peluſ. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 obſervat, eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἧς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς ἑαυτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mſ. Reg. 3011.

Pag. 13. *l.* 1. Ξενοφῶντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. *l.* 5. Εὖ ἡκούσας) Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud Aelianum alioſque ita ſcriptum inveniatur, εὖ γένους ἥκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. mallem εὖ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἐνυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hiſt. Anim. I, 12, εὖ ἥκουσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὖ ἥκοντας. V, Ἀνδρείας εὖ ἥκουσι. XIV, 26, εὖ ἥκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15, εὖ γὰρ γένους ἥκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἕνεκα. Emenda igitur Heſych. apud quem, εὐηκὼν, πλουτῶν, εὖ πράττων. Lege εὖ ἥκων. L. BOS. Recte hanc phraſin ἡκούσας pro ἐχούσας adſtruit Bos, (etſi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mſſ. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemſterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. Εὖ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ῥῆσιν inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi tranſpoſitis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν, κ. τ. λ. Cum ſemel ἀσχημονοῦν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo καὶ, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. GESN.

Pag. 15. *l.* 2. Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος) Ἀρετῇ (ſc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (ſit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur.* Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro eſt, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, ſi poſſent hic aliquid ſignificare, quomodo ex Graecis iſta colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Veriſſime: *& aliis ornamentis, quae ſunt in tali*, ſc. femina, *perfectiſſima*, quae poſſunt in femina omnibus numeris abſoluta eſſe perfectiſſima & abſolutiſſima. Dudum obſervavit magnus Caſaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi ſummum eſſe. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, eſſe *ſummam amicitiam, ſummam paupertatem.* His potes hoc exemplum adſcribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρος ἐστὶν, *& quae alia ſunt talium ornamentorum perfectiſſima.* Et ſic Lucianum ſcripſiſſe perſuaſum habeo. Graev. Optima eſt lectio Aldina & reliquorum, ſed propter interpretationes obſcuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de ſinceritate eius dubitaſſet, ſi in mentem tum veniſſet viro magno, ſolere ſaepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata ſint aliquot virtutum nomina, ſubiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata ſint pro definitione. Gesn.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Baſ. p. 130 C. *Fl.* ὁπόσα ταύτης. Ego nihil muto. Solan.

ead. l. 4. Μύθον ἀντὶ μύθου ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Heſych. cum p. 376 praemiſiſſet: *Ex ſubſtantivo* μοῖτον, *quod eſt* χάρις ἀμοιβός, *factum eſt* μοιτᾷν, *a quo Latinum* mutare: *a verbo deinde* mutare *factum* τὸ mutuum — *ut recte Salmaſ. de uſuris. Quod adeo verum eſt, inquit, ut Graeci* ἀμοιβῆς *nomine, quod aequivalet Siculorum* μοίτῳ, mutuum, *ſive rem mutuo datam, appellarint, teſte Heſychio* &c. Bergler. vero ad Alciphr. I, 24 f. p. 98, μύθον ἀντὶ μύθου proverbium eſſe ex hoc ſolo Luciani loco ait, ubi Alciphron ſcripſit, καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώϊον, ἐάν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Heſiod. Ἐργ. v. 350: — εὖ δ᾽ ἀποδοῦναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύνηαι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ uſitatum, & proverbialem eſſe locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib.

poſſem proferre, ni res eſſet notiſſima: verum inde non conficitur, & alterum μύθον &c. ſe hic recte habere; neque id adeo inquiſivit Bergler. Nec Eraſm. in Adagio, *Eadem menſura*, ubi poſteriora haec Luciani adducit, omiſſo μύθον. Sed cum μοῖτον coniectura tantum ſit nondum ſatis probata, eam necdum admittere poſſum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almeloveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omiſit de induſtria αἴκε δύνηαι, quod apud Heſiodum verſum complet, Ἐργ. 348. SOLAN.

ead. l. 12. Γραφέων μόνον) Omiſſa poëtarum mentio non ab ipſo auctore videtur, qui iam initio ſtatim Homerica utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκη. Sic Mſ. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρᾴως παραδυόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & ſic legiſſe videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande ſe inſinuans.* Eſt enim παραδύεσθαι *blande & latenter ſubire, ſe inſinuare.* Pro quo mox διαδύεσθαι c. 14, καὶ ἢ κηρῷ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος, *quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* Παραβυόμενος, quod in editis exſtat, hic eſt ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) Homer. Il. Α, 249. SOLAN.

Pag. 16. *l.* 6. Παραβυόμενος) Non auſim equidem, ſi ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι· ſed nec ſubſtituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam uſurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem ſonoram, non femineam, quae impleat aures, & quaſi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticeſcente illa adhuc reſonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici poteſt, *clanculum irrepere per alienam occaſionem*, ſed παραβύεσθαι ad intima uſque ſe penetrare, & ea implere. Vim verbi ſatis declarant ea ipſa, quae de formula ἐν παραβύστῳ ſupra Vol. III, p. 359, obſervavit Hemſterh. GESN. Alteram lect. παραδυόμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingreſſum ſignificat, & cum πρᾴως coniungitur; cum παραβύω violentiorem intruſionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που. Et ſic alibi non ſemel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his ſcriptis, vulgatam ab Geſn. defendi video. Quia tamen praemiſit, ſe non damnare παραδ. ſi ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc παραδυομ. reſtitui placet. REITZ. Παραδυόμενος praeter P. G. & marg. *A.* 1 *W.* etiam Mſſ. Regg. 2954. & 3011. quare ita reſcribere non dubitavimus.

ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At ſupra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adſpiratur. Plura dediſſem, niſi cauſa eſſet nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepiſſet, monuiſſetque, ἄττα eſſe *quaedam*, ἅττα vero pro ἅτινα, quaecunque. Auctoritatem aliquam hiſce addit Hellad. in Chreſtomath. p. m. 10 f. etſi diſtinctionem ſignificationis non addit, ſed pro re nata, modo adſpirari, modo laevigari ſcribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporiſque dotibus excellentiſſimis inſtructiſſimam. Inter alia quoque in illa canendi dulciſſime artem praedicans, ait: Ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suſpicor εἴ ποτε. *Tunc certe, ſi unquam alias, ſilere oportet Halcyones* &c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui ſcripturae ut medicinam faceret Ienſius, εἴ ποτε legere iubebat, ſed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & *B.* 2. recte legitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepſerit: quemadmodum nec illud, quod ſtatim ſequitur, ταῦτα ſatis commode poſitum videtur. Cogitabam αὕτη, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil auſim ſine libris. Interim reddidi, quaſi poſitum ſit ταῦτα, ut alias ſaepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile recepi hanc lectionem, eſt enim Noſtro aliiſque haec repetitio ἐμφάσεως cauſa non aliena. Conf. not. Hemſterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Ariſtophan. Plut. 348, Ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem verſum plura Spanhemius. Recte vidit Ienſius, τί ποτε ſtare non poſſe, & εἴποτε non abſurde coniecit. Iam vero nihil amplius deſiderabit; nec Geſ-

nerus, cuius verſionem tamen intactam ſervavi. Reitz.

ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non ſatis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhibui. Reitz.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Ienſii ad Tim. § 15. Reitz.

ibid. Τὴν Πανδιόνος) Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus Ovid. in Metam. Cogn.

ead. l. 15. Πολυηχέα — φωνὴν) Homer. Od. Τ, 521. Solan. In Homeri l. c. eſt πολυηχέα φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι Long. Paſt. IV, 123 ed. Moll. Noſter infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφήσειν βοήν. Reitz.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poët. exſtatque illius ſimulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 5. Cogn.

Pag. 17. *l.* 7. Ὁμοχρονεῖν) Sic ſupra Συγγρ. c. 50. Solan.

ead. l. 14. Παρεστήξῃ) In addendis T. II ed. Graev. legas, παρεστήξῃ γὰρ, (*adſtabis enim.*) Sic interpres vertit. Quomodo legerit, neſcio. Forte legendum eſt παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu ſeras ravi.* Palm.

ead. l. 15. Εὖ οἶδ' ὅτι,) Comma, quod ante ὅτι erat, poſt illud removi. Eſt enim anaſtrophe uſitata, potuiſſetque ſine commate ullo ſcribi. Demoſth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. Alciphr. I, 38, p. 176, οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi Bergl. aliud ex Demoſth. teſtimonium, licet haud indicata pagina, affert. Ariſtoph. Plut. 182-3: Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. Reitz.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα) Conf. infra Ῥητ. c. 22. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Ὑπὸ) Ὑπ' correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά· quod monuiſſe futile videtur; niſi tamen dicendum foret, me non obſecundaſſe, quia ſic centies negligi apoſtrophum video. Et quia haec ab ſcribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, niſi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. Reitz.

Pag. 18. *l.* 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theſeo conditam, ſunt qui tradiderunt. Alii Epheſiorum coloniam eſſe volue-

runt. Curioſi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obſcura & inſulſa eſt verſio horum verborum, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere.* Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt *more graphico?* Verte totum locum: *Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum;* (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) *tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat,* (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) *ex multis perficere*, ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt *pingere*. Plin. in ep. *imagines exſcribendas pingendaſque.* Martialis: *ſcriptum teſtudine ſigma,* hoc eſt, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. Ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quiſquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obſopoeo adoptat Benedictus, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria ſit proxime ſequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui cum promiſiſſet ἐπιδεῖξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defenſione huius ſuae voluntatis interponit, (*minus enim illud & ex vulgata pingendi couſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cuius multi-

ſormis imaginis ſingulae partes ex praeſtantiſſimo ſumtae & ſimulatae, de praeſtantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animae, ſingulatim quaeque imago,* (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella ſumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſecuturum, & ſic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed coniungi omnes quatuor voces, ſeiunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ubi vide noſtra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λώϊον) Parodia Heſiodi. Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae ſint δευσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405: *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt,* ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibuſdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quinct. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται) *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum, non, ut vulgo, ὅτι· id quod iam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi, ſaepiuſque endmonituri ſumus. IENS. Ὅ, τι) Bene Ienſ. vel per ſe, vel ex *Par.* ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut Alciphr. III, 24, p. 330, οὐκ ἔστιν ἥν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noſter ſupra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifeſta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδίας πέρι) Corrige παιδείας. GUYET. Id iam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet: nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex Bened. verſione,

quae *diſciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amſt.* ed. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin eiuſmodi mendas fideliter imitari, ſaepe augere ſolet. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Τερψιχόρην) Hic legebatur *Euterpe;* ſed cum hoc iam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore,* manifeſtum erat, feſtinantem librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum Epigram. CXXXVIII Auſonii, ad quod vide El. Vinetum. CLER. Recte legitur *Terpſichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. *l.* 4. Αἰσχίνης) Socraticus; de quo videndus Diog. Laërt. II, p. 48, & Noſter Παρασ. c. 32. Libellum Cic. de Invent. I, 31, de hac ipſa Aſpaſia ab eo fuiſſe conſcriptum, teſtantur Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B. Harpocration etiam v. Ἀσπασία, a Menagio emendatus ad Diog. l. c. p. 65 B. Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate ſcriptos pro ſuis edidiſſe. Vide Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide Plut. in Pericle. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσῳ) Vide Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2, in hoc ipſo opuſculo c. 21, & ſequenti c. 17. Neſcio tamen, an non hic praeſtet ſcribere ὅσοι. SOLAN. Vulgata ſtare poteſt, ſi interpretere, *in quantum.* Sic aperte fin. huius Dial. καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, niſi res eſſet notiſſima. Nec tamen aſpernarer, ſi qui Codd. ὅσοι haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. Plut. in Pericle p. 300, qui hic Olympius, ut ſaepe alias, audit: rationem docet idem Plut. p. 315, p. 119; vid. Fabric. B. Gr. 785. SOLAN.

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος eſt Pericles. Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. Plin. XXXV, 8, *Olympiumque ab eo pictum:* ſic pulcherrime hunc locum ex Mſſ. emendavit ſagaciſſimus Frid. Gronovius, cum in iis legeretur *Olympium Iovem,* in editis ineptius *clypeumque Athenis.* Sic & Val. Max. V, 10, *non ſine cauſa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen aſcendit,* ut erudite hunc locum reſtituit Chriſtophorus Colerus, eiecto vocabulo *Iovis.* Non longe poſt Ἀττικωτέρως legitur in Mſ. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων

ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. Neque enim aequales ſunt, nec quidem proximo intervallo diſtant (ſed longe ſcilicet) *Athenienſium reſpublica, & iſta praeſens Romanorum potentia.* Ed. *οὐ γὰρ ἴση,* non male, ſed illud magis redolet Athenas. *Ἴσον* nimirum *χρῆμα. Οὐ δὲ ἐγγὺς* eſt idiotiſmus Graecus, *ne prope quidem ad illam accedit, longis paraſangis ab illa diſtat.* Utitur & in ſequente dialogo: *μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν. Non enim talibus ſe dignam eſſe, ne quidem propius ab illis abeſſe, neque ullam aliam feminam.* Sic enim Latinis uſurpatur *propius abeſſe.* Cic. in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius abſum.* GRAEV.

ead. l. 8. *Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.*) Th. Mag. v. *φαῦλος* legit *φαύλου.* SOLAN. Operae eſt verba Magiſtri addere. *Φαῦλος,* ait, *ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα.* Nihil igitur probat ſuo Luciani teſtimonio, niſi aliter olim lectum fuiſſe conſtet: nam *φαῦλον* hic recte ſe habet, & femin. *φαύλη* ac *φαῦλαι* ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian. Velim igitur, verum producatur teſtimonium, ubi *φαῦλος* feminino genere uſurpatur. REITZ.

ead. l. 9. *Παράδειγμα προθέμενον*) Perperam hodie legitur, *τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ᾗ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον,* cum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent *προθέμενοι*; idque iam in verſione recte obſervavit interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* IENS. Et ego cum Ienſio *προθέμενοι* melius legi arbitror; ſed exſpecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. *Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι*) Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe iam Coloſſiacae magnitudinis; nec dum enim exſiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiacae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque *ἔστω.* Poſſet & *ἔσται* legi, ut ſtatim, *τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται.* Niſi & illic *ἔστω* ſit emendandum: ſic enim continuo ibi ſequitur, *τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ὦ Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.* Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eundem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporiſque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In *Flor.* ed. video ἐστιν cuſum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente auctoris eſt omni modo devia. Iens. Non puto opus eſſe, ut ἐστὶ mutemus in ἔστω. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. Gesn.

Pag. 22. *l.* 5. Θεανὼ) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 I. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphyr. No. 19, & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cuius hiſtoriam apud Polyaenum habes Strat. VIII, p. 630. Solan.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Εὐν. c. 7, & Plat. Συμπ. 337 C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. Solan.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemiſſis huius capitis verſibus, fragmentis Sapphûs inſeruit Wolf. p. 104 f. Reitz.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & conſilio praedita) *& haec imago ſuſpendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖμαι vertendum puto, quam per *reponi* cum interprete. Poſſet & per *dedicari* verti, quo verbo de ſtatuis ac ſimulacris alicubi conſtituendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum ſimulacra* apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de ſtatuis ſolebat id verbi a Graecis ſumi. Docet Athenaeus lib. I Dipnoſoph. ſcribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντος. Iens. Ἀνακείσθω verti poteſt, *ponatur:* hoc enim verbum eſt proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: *Ponitur ad patrios barbara praeda*

Deos, h. e. ſuſpenditur donarii cauſa. Liv. IV, 20: *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iuſſu in Capitolio Iovi donum poſuit.* Lactant. de mort. perſecut. cap. 5: *Derepta eſt ei cutis, & exuta viſceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clariſſimi triumphi poneretur.* ORTW.

ibid. Αὕτη) Sic Ienſius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν) Non dubium eſt, quin hoc verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. *Suſpendatur* tamen cum Ienſio vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Geſnerum iam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani appoſite. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Πτίλοις) Sic Mſ. Reg. 3011. uti emendandum iuſſerat Solanus. Vulg. πίλοις.

Pag. 23. *l.* 1. Θεανοῖ) Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. Ε, 70, Ζ, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, reſpicit ad Il. Ε, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ. Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. Η, 65 ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Ζ. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτῃ &c.) Homer. Odyſſ. Ζ, & Η, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περίφρονα) Homer. in Odyſſ. ſaepiſſime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 5. Ὅσῳ) Conf. ſupra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποιΐαν) Non ſatis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, ſcribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphr. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epict. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et Ioſeph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποιϊῶν αὐτοῦ λαθόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμήρου Ἄτην) Il. I, 500. SOLAN.

ibid. Ἄτην) *Ate* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quam interpretantur noxam: de qua Eraſm. in proverb. *Ira omnium tardiſſime ſeneſcit.* Bud. L. V de aſſe. COGN.

Pag. 25. *l.* 3. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος) Sic rurſus Gall. c. 23 m. & paſſim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. *l.* 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν omnino legendum, tranſlata ν litera, quae in omnibus, quos inſpicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaeſit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece ſciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, ſpero, praeferent. Nempe converſum eſt, *ſed pulchrior & amabilior, cum his praeſidiis animam muniat.* Vidiſſe hoc ipſum video doctiſſimum Solan. GESN. Abſurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis ſit manifeſtus, & facile in cuiuſvis oculos incurrat, literam ν, quae ad poſterius adiectivum pertinebat, ad prius eſſe translatam, eum vel meo periculo, non exſpectata Codicum fide, ſuſtuliſſem: iam vero magis ſecurus id facio, quando id Solanum pariter ac Geſnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; ſed adulatorie dicta cenſenda ſunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemiſſam, p. XL. Scholiaſtes recte Vero tribuit; ſed in eo erraſſe videtur, quod *uxorem*, non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea:* neque hic uſquam *uxor* audit, ſed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator conſueſcit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixiſſet auctor, rem eſſe convenientiſſimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem ſui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praeſtanti & omnibus numeris abſoluta femina eſſet beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἄν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa eſt felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praeſtantia; in operibus vero Minervae aequalem eſſe.* Locus Homeri, qui reſpicitur, eſt ex Il. I, v. 389: Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι· *Filiam vero Agamemnonis Atridae*

non uxorem duxerim, Non etiam ſi aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caeſiaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omiſſa eſt ab H. Stephano, cogitabam ſcripſiſſetne Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Paraſit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτῆμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, ſatis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὔδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem uſum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abeſt ab locupletiſſimo ceteroquin Stephani Theſauro. Etenim, ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubiicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀκνίσσωτος. *Bis Accuſ.* c. 2 poſt med.

Ἀκροχειριασμός. *Lexiph.* c. 5. Habet H. Steph. Ἀκροχειρισμός.

Ἀκωμῳδήτως. 1. *Ver. Hiſt.* cap. 2.

Ἁμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.

Ἀμφιβόσκομαι. *Tragopod.* a fin. v. 31.

Ἀναῤῥαψῳδέω. *Iov. Trag.* c. 14 p. med.

Ἀνεξέργαστος. *Fugit.* § 21.

Ἀνίχνευτος. *Amor.* c. 35 m.

Ἀντιμαίνω. *Dialog. Mer.* XII m.

Ἀντισυμποσιάζω. *Lexiph.* c. 1.

Ἀντιφιλοσοφέω. *Bis Accuſ.* c. 21 verſ. fin.

Ἀπανδρόω. *Amor.* c. 26.

Ἀπομυκτίζω. *Dial. Meretr.* VII m. An tamen ἀπομυχθίζω legendum? Heſychius agnoſcit μυχθίζω, & exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.

Ἀπονεκρόομαι. 2. *Ver. Hiſt.* c. 1.

Ἀπροοιμίαστος. *Quom. Hiſtor.* c. 23 f. & 52.

Ἀσυγγύμναστος. *De Paraſ.* § 6.

Ἀχλόητος. Ibidem c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectr. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀόχλητος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiph.* cap. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſa conficta.)

Διαβρεχής. *Tragopod.* non longe a fin.

Διελλαμβάνω. *Philop.* c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.

Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.

Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hiſt.* § 13, de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαψικίδαλος. *Lexiph.* c. 10 m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Ἐγκαμψικήδαλος. Verum & hoc caret Steph.

Εἰράμαγγα. *Philopatr.* § 20.

Ἐκσείω. *Timon.* cap. 43, idque corruptum cenſet Tan. Faber. (Sed probat Hemſt. ex Plutarch. Arr. Epict. & Chryſoſt.)

Ἔμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.

Ἐμμεμετρημένος. *Gall.* § 27, de hoc vocabulo vide quid ſentiat Graevius p. 880 edit. Amſt.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*, c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*, § 13.

Ἐμφθέγγομαι. *Eunucho*, cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγεσθαι. *Mort. Peregr.* c. 24 p. m.

Ἐνασχημονέω. *Icarom.* c. 21 m.

Ἐνεργοβατέω. *Philopatr.* c. 3 p. m.

Ἐνοινοφλύειν. *Lexiphane*, § 14 pr.

Ἐντειχίδιος. *De Paraſ.* c. 42 p. m.

Ἔξαθλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικαταδέω. *Aſino*, c. 16 m. & 34 p. m.

Ἐπιῤῥαθυμέω. *Bis Accuſato*, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c. 12 pr.

Ἑστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin. Niſi fallor, ab hoc verbo poſſumus reſtituere veram ſuam vocem Heſychio. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Ἑστιᾶχος, οἰκουρὸς, οἰκώναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν, legendum ſit, Ἑστίαρχος. Idque cognominis Iovi haud inconcinnum. Vel, ſi malis, Ἑστιοῦχος, qualis vocatur Ceres Euripidi in Supplicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem quod ἐχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμιέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἱματιοφυλακέω. *Hippia*, c. 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem. cred. Calumn.* c. 14 m. Κακοσυνθεσία habet Heſychius, perque id exponit τὸ, Κακοῤῥαφία.

Κακοτεχνής. Ib. c. 10 a. m.

Καλλίτεκνος. *Deor. Dial.* XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho*, c. 1 poſt med.

Κλεψίχωλος. (nam ſic legendum, non, ut vulgo, κλε-

ψίχολος· quod recte vidit Guyetus) *Tragopod.* (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c. 7 pr.

Λ.

Λαλησιθιγάνη. *Lexiphan.* c. 14 m.

Λεκαλέος. Ibid. c. 12 a. m.

Λεπτοϋφής. *Amor.* c. 41 pr.

Μ.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI pr. & VII haud ita longe a fine. Μαννάκιον ex Theocriti Scholiaſte profert H. Stephanus, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.* non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.* XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronoſolone*, c. 11.

Ν.

Νησομαχία. *Ver. Hiſt.* fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Noſtro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, § 34.

Ξυμμαστιγόω. *Adverſ. Indoct.* c. 9 f.

Ο.

Ὀξυόστρακος. *Lexiph.* § 13.

Ὀρχησομανεῖν. *De Salt.* c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Ὀφθαλμόσοφος. *Lexiphan.* cap. 4.

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*, c. 4 f.

Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accuſ.* c. 31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, v. 267.

Περίανδρος. *Lexiph.* c. 1 p. m. pro aurium ſordibus.

Πολυάσχολος. *Philopatr.* c. 25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v. 118.

Πολυμάχητος. *Cynic.* c. 8 ad fin.

Πολυστένακτος. *Tragopod.* v. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymn.* c. 37 p. m. Sed in Excerptis Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag.* cap. 52 pr.

Προαποκάμπτω. *Rhetorum Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accuſ.* c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Paraſito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pſeudom.* c. 16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pſeudolog.* cap. 4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem. cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχεσθαι. Ibid.

Προεπιξενόω. *Bis Accuſato*, c. 7 f.

Προθρυλλέω. *Patr. Encom.* c. 1 pr.

Προκενόω. *Pſeudomanti*, c. 13 a. m.

Προπείθομαι. Ibid. c. 17 f.

Προπορίζω. *De Salt.* c. 61 f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9 m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31 a. m.

Προσαναρτάω. *Philopſeud.* c. 11 p. m.

Προσδιηγέομαι. *Morte Peregrini*, c. 43 pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnal.* c. 7 p. m.

Προσωρεύω. *De Gymn.* cap. 25 f. vel 26 pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, cap. 61 f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12 a. m.

P.

Ῥησιμετρεῖν. *Lexiph.* § 9 f.

Ῥικνόω. Ibid. cap. 8 f. Sic quidem Bourdelotius legit pro ῥικρόω· eaque emendatio, quantum ego proſpicio, eſt certiſſima. Verba ergo Luciani (ſive Lexiphanis) ſunt, ἐρρικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Prorſus ita ῥικνοῦσθαι exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν· quemadmodum id notat Sopingius ad Heſychium, ubi ῥικνοῦσθαι exponitur διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος.

Ῥιναυστέω. Ibidem, Lex. § 19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexiphane*, c. 2 p. m.

Συμπαροξύνω. *De non tem. cred. Cal.* § 27 p. m.

Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De Dom.* c. 4 f.

Συναναγρέμπτομαι. *Gallo*, c. 10 p. m.

Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.

Συνδιαλύω. *Demoſthen. Encom.* c. 45 f. vel 46 pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15 pr. iterum ibid. p. m.

Συνεκλέγω. *Epiſt. Saturnalibus*, c. 28 m.

Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c. 4 pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenippo*, c. 11 f.

Συνεπιστέλλω. *Chronoſol.* c. 13 m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialog. Mer.* XIII f.

Συνναύται. *Pſeudom.* c. 56 f. *Iov. Trag.* c. 47 m. Sic συνναυθλοῦμαι, διαπεραιοῦμαι, ap. Heſych. quo & ipſo caret H. Stephan. Mendoſe tamen vel ſic apud Heſychium. Lege συναυσθλοῦμαι, διαπ. eſt ab ναυσθλόω, idque ab ναῦσθλον, naulum. Heſych. ipſe, Ναῦσθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν, ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμενος, ναυτολογήσας. Sic nimirum emendatius legas, quam in vulgaris hodie exemplarib.

Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.

Συντυμβωρυχέω. *Lexiph.* c. 2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.
Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.
Συῤῥιζόω. *Ver. Hiſt.* c. 8 f.
Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαῤῥηκότως. *Abdic.* c. 4 f.
Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hiſtor.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσαις.

Υ.

Ὑδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.
Ὑδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.
Ὑπερανατείνω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.
Ὑπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.
Ὑπερεμφοροῦμαι. *Dialog. Mer.* VI poſt m.
Ὑπερευδαιμονέω. *Gallo*, c. 20 m.
Ὑπερευφραίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2 pr.
Ὑπερκηλοῦμαι. *Amor.* cap. 1 m.
Ὑπερφρίττω. *Iove Confutato*, c. 4 f.
Ὑποδειπνεῖν τινι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio intereſſe.*
Ὑπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.
Ὑποκρώζειν. *Dial. Mort.* VI Terpſ. & Plut. verſ. fin.
Ὑποπρίω. *Dial. Mort.* VI poſt m.
Ὑποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.
Ὑποσυγχύω. *Soloeciſta*, c. 10 f.
Ὑποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.
Ὑποφρίττω. *Dialog. Mer.* XIII verſ. fin. & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.
Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

X.

Χλοητόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem ſunt non contemnendo numero voces in Luciano noſtro, quas exſignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic ſunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαΐζοντα, & plane obſoleta, vel κακοζήλως ficta ſint. Sed ſciendum, non magis illa debuiſſe negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὔλεξις, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδὴς, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λάκκος, Ἀκροκυματόω, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex ſolo hoc Luciani libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas eſſe voces, quales analogice a quolibet verbo poſſint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαῤῥηκότως, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμετρισμέ-

νως, & alia ſexcenta ſimilia? Iens. Verba illa rariora, quae Ienſius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita ſ. paragraphos ed. noſtrae accommodavimus, non ſine aliquot horarum ſatis moleſto labore. Reitz.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. I, 389. Solan.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. Solan.

Pag. 27. *l.* 4. Ὅσῳ) Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23, Ἀλεκτ. c. 24 f. & Φιλοψ. 19 f. Solan. Conf. ſupra notata ad c. 17. Reitz.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. ΠΟΛ.) Praeponendam eſſe hic Polyſtrati perſonam, qui fingitur cum Panthea Veri de ſuperiori libello locutus, & ipſius mandata ad Lucianum perferre, ex ſubiecta deinde eius ſ. Lycini reſponſione apparet. Gesn.

ibid. Ἐγώ σοι) Feminam illam, cuius abſolutiſſimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipſam inducit quaſi indignantem, quod nimiis ab eo ſublata ſit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a ſe amolientem. Ne tamen gerat ſe ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui ſe tantis ornarit virtutibus, perſpexiſſe ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formoſiſſimae & praeſtantiſſimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, ſed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοὶ interdum pro σου poni, nec non ſaepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri poteſt, ſed ad εὔνοιαν pertinet. Iens. Non opus eſt, ut σοὶ in σου mutemus. Pendet dativus a praepoſitione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδὼν, οὔτε ἀθυμίην· & c. 38, οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι. Ita Noſter ſub initium Imaginum, εἰ μέλλοιμεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες. Gesn. Concederem Ienſio, σου pro σοι legenti, ſi ſimplex εἶδον ſequeretur; cum vero iam ſequatur cum σοι iungendum ἐνεῖδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etſi enim Obſop. vertit, *tuam erga me benevolentiam perſpexi*, quid obſtat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi ineſſe video.* Nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Noſtrum non ſemel alibi ſic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum ſcripſiſſem, lubens cognovi, Geſner. mecum ſentire. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronoſol. § 11, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diſſ. ſpectans in duo diremtum rurſus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανοῦς ἀντισυγκρίνας τύπους) *Haec verba quaſi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro* Θεαινῶν, *legebatur* Θεανοῦς. *Quae cum nullibi compareant, ego quaſi argumentum huius Apologiae, ut ſequentia ſuadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaererent, feci. Emendationem noſtram ex ſcriptura C. confirmari video. Idem autem factitavit Scholiaſtes in Iove utroque.*

Pag. 29. *l.* 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum conſule, ſi non meminiſti. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim ἔργῳ. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus impreſſis, & ipſo M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obſecundavi Solano, ἐκέκρυπτο ſcribere iubenti. Alia res foret, ſi ο tantum in ω foret mutandum, vel παρασκευασμένος, in παρεσκευ— in quo facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento ſyllabico, maxime in pluſquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea, quae ſupra dedimus ad 1 Ver. Hiſt. c. 13, ubi τετάχατο quoque conſtanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τεθησαύριστο· VIII, 7, κεκόσμηντο· XIII, 3, πεπλήρωτο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελοίπει no. 8 etiam νενόμιστο ex Plut. Inſt. Laconic. affert. Noſtrum Tox. c. 13 f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non ηὐδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνευφραίνετο in 3, quas conſului, edd. Sed ibi-

dem § 12 tamen ηὐφραίνετο legas, idque aeque in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέκρυπτο poſtea non ſemel occurrent. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic ſupr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. *l.* 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant προσθεῖναι; SOLAN.

ead. l. 8. Ὑακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. *l.* 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) An καὶ γὰρ εὖ; GUYET. Non abſurda quidem eſt Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum eſt fere otioſum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Etſi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At *porro* hic ſignificare commode poteſt; ſine ſenſus detrimento tamen abeſſe: verum ad numerum oratorium facit. Eiicias enim, & videbis verba aſperius ſonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; ſed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto aſſentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειαν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. *l.* 14. Ὅς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω &c.) Idem ſuperius poſitum, lib. de hiſtoria ſcribenda. MARCIL. Adſcripſerat etiam Solanus conferend. Quom. Hiſt. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. *l.* 2. Ἔχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique ſcriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe: nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum Solano nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vide, quae de generis enallage ſupra notavimus ad 2 Ver. Hiſt. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere. At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χεροῖν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidiſſet ταῖν χεροῖν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταῖν χεροῖν, quod ſic habetur in pleriſque Codicum, propter ἡ χείρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. τοῖν χεροιν. Volunt utique Grammatici femininum χεὶρ fieri in duali numero maſculinum.* At ego nuſquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliiſque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piſcat. § 20 notamus in τὼ τέχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverſe tribuerunt id ſubſtantivo χεὶρ, quod articulo eſt tribuendum. Ille enim communis, immo omnis fit generis, eandem terminationem retinendo in τώ. Nam ſi ſubſtantivum in ſing. & plur. femininum revera fieret maſculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις &c. quia ſimiliter τὼ τέχνα, τὼ πόλεε, τὼ ἡμέρα invenitur; ut vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod ſi recte ſe habet, rarius tamen eſt, (nam ſic alibi non ſolet) adeoque articuli immobilitati, ut ſic dicam, potius adſcribendum duxerim, quam ipſi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abuſus eſt ab vulgari conſuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus *'s werelts loop, 's moeders lichaam*, maſculino articulo utentes in uno hoc genit. caſu, pro femin. quae cum Graecis quibuſdam abuſibus ſimilibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholiaſt. Sophocl. ſupra ad Piſcat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in ſing. adducit ab Atticis uſurpatum. Ego vero ταῖν χεροῖν utique praefero, etiamſi vel concederem Walliſio, genus ſubſtantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum ſit τοῖν χεροῖν olim ſcriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis ſubſtantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo diſtinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis ſit generis, minime ſequitur, omne id ſubſtantivum femininum, cui δυοῖν adiungitur, in duali fieri maſculinum. Simul autem hic notemus, χεροῖν non eſſe poëticum, pro χειροῖν, ſed in pedeſtri ſermone etiam uſitatiſſimum, Noſtroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) Lege τούτου. GUYET. Sed poſt inventum τοῦτου iam non opus eſt. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτον) Sic W. In omnibus impreſſ. *τοῦτο*, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, ſi *τούτου* legeretur: iam vero *αὐτοῦ* pertinebit ad *ἀνδριάντα*, niſi malis *αὐτοῦ*, vel potius *αὐτῷ*, quod magis placeret, etſi utrumque ſtare poteſt: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. *l.* 2. Μὴ *καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ*) Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, *ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖ.* (Ex addendis Graev.) MENAG. An, *in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ*; infra pag. 771, *ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖ.* (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, *ut calceus olim ſi pede maior erit*, ſubvertet.) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad *ἐπιστομίζειν*, ad *os obturandum*, equidem me iuxta cum ſtupidiſſimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *ſupplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus eſt ſapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem.* Utrum autem Lucianus pro *ἐπιστομίσῃ*, quod vitioſum omnino eſt, poſuerit *ὑποσκελίσῃ*, an abſtruſiore quodam uſus ſit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidiſſe etiam doctiſſimum Solanum, qui dederit, *ne inambulantem ſubvertat.* GESN. Μὴ *καὶ ἐπὶ στόμα ὤσῃ* emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ *ἄνδρες*) Duo hic ſedulo obſervanda curioſis: Non licuiſſe feminis his intereſſe ludis. Quod diſerte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitum. Adde Pauſan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iuſtae magnitudinis ſtatuas, quae decernebantur Olympionicis, poſitas: quorum poſterius, an a quoquam ante obſervatum ſit, neſcio; certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. l. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μηδ' Ὀλυμπιᾶσιν *ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας*) Typotheticum puto vitium eſſe *ταῖς* pro *τοῖς*· utique ſic recte omnes priores, & ratio ipſa poſtulat. IENS. Non omiſit hunc locum P. Faber Agoniſt. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεως) Ἐγκρίνω iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλανοδίκαι) Conf. infra Περεγρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* bis male Ἑλανοδίκαι uno λ exaratum; at infra l. c. recte habet eadem cum aliis: ſed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖόν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam; ſed mutavi ſententiam. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc diſcretim ſcriptum, etſi μηδὲ iunctim in Lucian. quia & alibi ſaepe variatur in edd. quarum nonnullae fere ſemper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. *l.* 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἔδοξε, ſcriptum eſt παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἐνορῶν) Forſan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forſan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, Obſopoeus, iam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνώρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; ſed num Guyeto illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἐνορᾶν τινι, vide ſupra notata ad § 1 huius Dial. ubi Geſner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. *l.* 7. Ἐπικλώμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum;* nec Guyeti notam addidiſſem, niſi viderem Obſopoeum vertiſſe *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyetus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σώφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἴ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lipſ. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *incli-*

nari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἱκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani ſenſus facile patet. Conf. noſtrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque ſcriberet, clarus iam ſcriptis Lucianus fuerit oportet, immo non ſcriptis tantum quibuslibet, ſed Satyra, niſi me coniectura fallit. Hoc enim verba iſta innuunt. SOLAN.

Pag. 38. *l.* 13. Παρ') W. recte. In impreſſis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etſi verum eſt, παρὰ, quod W. habet, hic fore uſitatius; ut Long. Paſt. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίαι, (ſcil. δραχμαὶ) *a me feres has ter mille drachmas*; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & ſaepiſſ. alibi apud hunc alioſque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. eſt, (& ſine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipſo verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρὰ iungatur, praepoſitio ἀπὸ ineſt. At non ſatis eſt ex compoſitis ratiocinari. Verum quid obſtat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim ſenſu ἀπὸ eſt frequentiſſimum, etſi non locus, ſed perſona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν ſunt ſpolia a nobis ablata, ſive *de nobis*, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινὸς, ἀπ' οἴκου, & ſimilia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν ſic poſſit conſtrui, non video, licet exempla iam non ſuccurrant. REITZ.

Pag. 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipſo M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, peſſime. Ego ſeduio mutavi: vide Ἀποκηρ. c. 8, ubi recte ſcribitur, & in Δικ. paſſim; ne te iam ad alios innumeros ſcriptores amandem, apud quos forenſis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στησίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, ſi neſcias, diſces ex Noſtro in Ver. Hiſt. II, c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracuſanus*. *Himeraeum* autem fuiſſe *Steſichorum*, diſerte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Steſichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Steſichorum, qui carmine laeſerat Helenam, &, caecitate ſibi a fratribus illius immiſſa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Noſtro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκοις) Forſan ἐν ἀντιδίκοις. GUYET. Ἐν ἀντιδίκοις) Particulam ἐν, quae in libris noſtris exciderat,

omnino reſtituendam duxi. Abſciſſa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. *l.* 8. Ἀναδῦναι) Conf. infra Περεγρ. § 26. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At ſupra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Noſtro frequentius. Sed & alterum rectum, eiuſque exemplum ex Sozom. dedit Hemſterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Quom. Hiſt. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐποιοῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, aliique paſſim. REITZ.

Pag. 43. *l.* 5. Ὅσῳ) Omiſſo μᾶλλον, conf. ſupra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius ſupra notata ad pro Lapſ. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id eſt, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἄμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἔκμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἔμμετρα in variantibus notarit Solanus, id neſcio an potius vitium typographicum ſit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae ſunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifeſto falſum eſt: quaeritur enim tantum, anne praeſtet ἄμετρα pro ἔκμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque ſic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, ſi dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipſum vero ἔκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, tranſcribere nolo. Immo iam fere credo ἔμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendaſſet. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. *l.* 2. Ποιητὰς) Horat. — *Pictoribus atque poëtis Quidlibet audendi ſemper fuit aequa poteſtas.* SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; ſed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, *oratione proſa uti.* Similis locus eſt in Bis Accuſato c. 33, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (ſic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ Graevius) βέβηκα. L. BOS. Niſi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedeſtribus Dices hiſtoriis proelia Caeſaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris ſcribendi generibus dixiſſet, *ſolum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, neceſſe eſt aut infirmitati aut invidiae aſſignetur.* Quam vere, hic non diſputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An ſic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis incluſa gloſſemata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, vertuntur, *illud vero dico, eiuſmodi nobis eſſe laudativarum orationum occaſiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat poſt ἡμῖν verbum integrum παρεσχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι· & certe, ſi ita ſcripſiſſet Lucianus, ſenſus foret ſatis abſolutus. At nec hoc, nec illud, ſi recte conſideremus, ſummopere neceſſarium. Dixerat Lucianus, pleroſque, qui laudandum quempiam ſuſcipiant, omnes vires in id intendere, ut rem geſtam, quantum poſſint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio ſit res libera, nulliſque terminis circumſcripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venuſtatis coloribus depinxerit, praeſtantiſſimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus deſumtis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus eſſe; cum feminae huius dotes tantae ſint, tamque uberem laudationis praeſtent materiam, ut, ſi velit veram eius dare deſcriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporiſque virtutibus illuſtrium, ſe debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis* eſſe *anſas, ut laudatorem oporteat & imagines & ſimilitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri poteſt, εἶναι. Eſt quoque συγχύσεως haec ſpecies, ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, cum ordo poſtulet, ἐκεῖνο δὲ φημί σε &c. Pari modo ſupra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo eſt, ἤκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *ſed & fabulam*

audiviſti, quam incolae de ea narrant. Similes συγχύσεις in hoc & aliis ſcriptoribus ſunt frequentiſſimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Noſtri Hermotimo c. 7 poſt m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Nempe διευκρινηθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quaſi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς. *Etenim ille, abiecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem diſcretam divinitatem ferens, ad Deos ſubvolavit.* Ergo nihil neceſſe eſt, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI, pro διευκρινηθὲν legere διευκρινηθείς. IENS. Illud σε vel pro σοι poſitum ab oſcitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxiſſe aliquem, ut παρεσχηκέναι illud, de quo eſt in nota Marcilii, inſereret: cum praeſertim non cogitaret, ἀφορμὰς eſſe rhetorum nomen, quo ea deſignantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quoſdam & quaſi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti poſſunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum: In laudando utendum eſt comparationibus; comparandum eſt autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, ſed cum excellentioribus. Verſatur hic in theſi, auctor, non in hypotheſi. GESN.

ibid. Σὲ φημὶ) Vide Ῥητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα. 529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς Καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ᾽ ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχηκέναι τὰς ἀφορμάς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus remittit, in Rhet. praec. 18 pr. ſunt: ἐπειδὰν καὶ δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de cauſa eo nos ableget, num ad uſum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς demonſtrandum, an ut oſtendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέσχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & ſic mihi videtur: nam ſive pro ἡμῖν legas εἶναι, ſive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet conſtructio, Lucianeae non ſatis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriuſculum videtur, quia ſic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac tranſitio a ſingulari

ad plural. ſimul concurrerent. Eſto tamen, intelligatur, quia viri cl. Geſnerus cum Ienſio, me perſpicaciores, ſic volunt. REITZ. Mſ. Reg. 2955: ἐκεῖνο δέ σε φημὶ εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & ſic reſtitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, *ſi quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit.* Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos *provehens.* GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN.

Pag. 45. *l.* 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendoſe ἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητὴς) Unde habeat, neſcio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliiſque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητὴς) Pindarus haud dubie; ſed inter ea, quae hodie ſuperſunt, non exſtat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὁρᾷς) Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος ſcilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono ſenſu mutilatus: condonanda itaque non nimis perſpicaci interpreti noſtro inſulſa verſio, *vides, qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legiſſe εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel ſic nec Graece id ſenſu ſano diceretur, nec recte Latine verti poſſet. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas eſſe ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robuſtiſſimum Herculem, manus ſuas contra eum audere tollere. Iam ait, *viden', quibus Diis* Homerus Glaucum *compararit? quin & illis ipſis declaravit.* Marcilius pulchre vidit, deſiderari κρείττω· non tantum ſcilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, ſed & iis fortiorem declaravit. Poſſumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων· plane uti modo praeceſſit, ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec iam ſcripſeram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipſe conſtitueram, niſi quod ipſa vox ἐκείνων ſervata eſt integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila eſt. IENS. Adſcripſerat Hemſterh. principio huius notae Ienſianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, *quin potius ipſis imagini-*

bus expreſſit. Sed ſenſus requirit, *quin & potiorem ipſis expreſſit.* Guyet. At iam, cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione Marciliana non opus eſt. Patet interim, recte eum conieciſſe. Senſit idem Geſnerus vel ex coniectura, vel ex Ienſii Lectt. Lucian. perſpiciens, comparativum deeſſe, qui cum *maiorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conieciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. Reitz.

Pag. 46. *l.* 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* ed. reſtituimus. Solan.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. Solan.

ead. l. 4. Ηὐδοκίμουν) Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. Solan. Εὐδοκίμουν) Quantumvis Solanus iubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὑρίσκω facere εὕρισκον, εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ηὐφραίνοντο, quod ſupra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. Reitz.

Pag. 47. *l.* 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. Solan.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. Solan.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος) Atqui Herodotus lib. I, ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in Gallo, ſive Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. Marcil. Miratur Marcilius, quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro Imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat Herodotus, illum fuiſſe mutum, non ſurdum. Sed ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos eſſe quoque ſurdos: immo ſurditatem eſſe cauſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum literarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris literas noſſe & pronuntiare : de quo exſtat elegans diſſertatio Georg. Morhofii, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croeſi vide Herodotum, & Noſtrum Ἀλεκτ. cap. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. Τοῦ Μελάμποδος) Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. Plin. X, 49, ſ. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praeſertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo ſua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diſſ. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. Τὸν Ἰφνέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet, tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα· nec enim aliter legitur in ed. *Flor.* IENS. (Φινέα omnino legendum videtur. *Guyet.*) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ.

ibid. Φινέα) W. *Fl.* & *V.* 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἂν) Sic lege fortaſſe : ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. ſupra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζώων) Ὡς ἴσμεν ζῷον. GUYET. Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus* &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. IENS. Bis ὡς pro ὧν ſcriptum erat in nota

Guyeti; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene iam monuit ac vertit Ienſius. REITZ.

ead. l. 13. Ἄκρον &c.) Homer. Il. Υ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Illa vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπόδων) Fruſtra apud Homerum quaeſivi. SOLAN. Uſitatius quidem Homero ἀερσίποδες. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ἐχεῖτο. REITZ.

Pag. 48. *l.* 1. Ζηνός του) Homer. Odyſſ. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὥς που. GUYET. Mallem ὅ γοῦν Κ. Sed in impr. & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapſ. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani teſtimonia ab Solano commonſtratis tantum ed. *Iunt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *cum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur, ὅ γοῦν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto aſſentiri ὥς που legenti. Ceterum de nomine huius paraſiti vid. Bergl. ad Alciphr. III, Epiſt. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obſerv. L. Bos (quem conſulendum Hemſterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata verſione ac Grotii expoſitione, Apoſtoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, ſic exponit: « *intra ſuam conditionem & fortunam ſe continere, ſe ex ſuis facultatibus & dotibus aeſtimare, non plus ſibi arrogare, quam*

fas eſt, nec ſe dilatare ultra conditionem ſuam. Secundum Lucianum diceres, παραμετρεῖν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυτὸν ſecundum Ariſtoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ; *Non ipſe te remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon.... Horat. *Metiri ſe ſuo modulo ac pede*, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, *Tuo te pede metire.* Metaphora harum locutionum deſumta eſt ab iis, *qui corporis ſui ſtaturam numero pedum metiuntur.* Qui itaque non longiorem ſe facit, quam revera eſt, — ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis ſui modum, ut major, quam ſit, videatur: qui cum ſit βραχύτερος, ὑπερανατείνεται, ἀκροποδιτὶ ἐπεγείρων ἑαυτὸν, i. e. *brevioris ſtaturae ſit, extendit ſe in ſummos pedes*, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non poteſt dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ &c. » REITZ.

Pag. 49. *l.* 7. Τάχα ὁ νῦν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & ſic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam ſit inventum, id facile admittet, ſpero, etſi in verſione nihil mutaverim, quae vel ſic tamen ſenſui Luciani ſatis reſpondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato ὁ νῦν, auctore L. Codice repoſuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος eſt *laudare propter pulchritudinem*, vel *pulchritudinis nomine.* Confer, quae ſupra noto ad Piſcat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde L. Bos Obſ. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα) Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἴκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget, iamque de ſuo id ſupplevit interpres. Pagina ſequenti idem commiſſum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σε requiritur, ſive εἴκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Ienſ. conieciſſe σε legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Geſn. ei tribuit; tamen, cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda, peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. ſupra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

go, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. SOLAN.

Pag. 50. *l.* 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ἐ. verum eſſe credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σε) W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἄρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. *l.* 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Ariſtarchus. Quique notas ſpurias verſibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philoſtrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστίξαι) *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, deſignavit, quamquam Scholiaſtes hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium ſenſum comminiſcenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philoſtr. Heroica p. 648. Verſus ſpurios obelis etiam notarant Zenodotus & Ariſtarchus, ipſo noſtro monente Ἱστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνονος) Conf. ſupra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὄμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. *l.* 1. Καὶ αὖ πάλιν &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiuſvis, excidiſſe hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, A, 295, Γ, 16, Α, 131, Odyſſ. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαληλίφθω) Vulgatam bene ſe habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. paſſ. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoriſtum Navig. c. 4, & ſexcenties alibi. Ignoſcat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante ſcriptura. REITZ.

Pag. 53. *l.* 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentiſſimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἕτερος) Pindarus haud dubie, quem ſupra poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ῥοδοδάκτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσηγορίας) Inſignis ea de re Clementis Alex. locus eſt p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατῆσθαι διδάσκοντες. Κηῢξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο· καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβούλετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὔτι γε βασιλεῖς μόνον; ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον. Deinde recenſet Menecratem *Iovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes aſſumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες) Pendebam animi aliquando, eſſentne haec nomina Latine convertenda ipſa quoque, ut eorum vim ſcilicet lector Graecorum rudis aſſequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem hiſtoria nominum, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracuſanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae ſectae principem &c. ſed quoſvis alios: melius videtur relinquere Graeca ſuſpicioni & inquiſitioni eorum, qui primo conſpectu eorum poſſent origines ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina ſatis nota: hoc an reperiatur, neſcio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenſet, qui ipſa Deorum nomina, ſed eos tantum, qui paululum mutata aſſumſiſſent. Ego itaque Ἑρμείαι legendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. *l.* 4. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib. II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diſerte dicitur *imago;* & de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p. 150.) Τῶν autem inſerui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* eſſe in Minoë ed. Baſ. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita ſignari, vix eſt dubium. Atque apud illum eſſe, quae huc referri poſſunt, conſtat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum ϑεοειδές τε καὶ ϑεοείκελον, κ. τ. λ. Sed ipſa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipſum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei teſtimoniis philoſophorum demonſtrarunt, Auguſtinum Steuchum dico, Voſſium, Huetium, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Geneſ. 1. LA CROZE. Non ſic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amſt. ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ϑεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι· τὸν ἔρωτα, σχολαζόντων ἀσχολίαν. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχυνόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magiſt. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonſtret, ἀποσοβῶ non ſolum eſſe ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένως καὶ ϑαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Adde Noſtrum infra Navig. c. 4, ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, *deferam ad illam*, verterat Obſop. *Deferre propero*, Benedict. male uterque. Eſt enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*. Alciphr. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν *de inſolenti, faſtuoſo & concitatiore inceſſu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Theſ. Interdum ſimpliciter* propero. *Lucian. pro Imag. fin. &c.* (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciphr. III, 51, p. 392: Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδών. GUYET. Et ſic Stephanus in Theſ. ſcribi iubet, quando *e veſtigio, ſtatim*, ſignificat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque ſcribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. eſſe, ex ſeqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασϑαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσϑαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφεσϑαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσϑαι. Si adverbii more iunctim ſcribas, ἐκποδὼν cum Guyeto ac Stephano praeferrem; ſed nihil hic ſuadet, ut exponamus *illico, e veſtigio*, verum *e medio, e conſpectu*, ſenſus poſtulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noſter alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciſſ. qui locus eſt ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν *ſtatim* eſt,

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum diſcretim recte ſcribitur. Nec ibi *confeſtim* ſignificare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio ſcribentis videtur modo ſic, modo aliter exaratum: nam viciſſim ἐκποδὼν ἄπιθι ſcriptum ſine varietate video deinde in Pſeudolog. cap. 4 poſt med. Ac tamen Latine ab Micyllo converſum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκποδὼν χωρήσομαι iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil intereſt, utrumque eſt eiuſdem originis. ſi non prorſus idem: nam ut in ſingulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla eſt controverſia, quid obſtat, quin ἐκ ποδῶν ſimili ratione ſcribamus ſemper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio ſit inventio poſterioris aevi? Interim relinquamus huiuſmodi orthographiam, qualem ſuis locis invenimus. Reitz.

IN TOXARIN.

Pag. 56. *l.* 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scytha multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixiſſe ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem reſpexiſſe patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Obſerv. pag. 138. Solan.

ead. l. 4. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phaſim accolunt, nunc Cercaſſii dicti, eos nonnulli Ziccos eſſe volunt. Cogn.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρας) Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α, ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adiectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32, ubi plura damus. Reitz.

Pag. 57. *l.* 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν) Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis*, *quae in vita ſunt*, cum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. Gron. Eraſmus tamen recte, *his*, *qui in vita ſunt*. In Bened. itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt: ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. Reitz.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samoſatenſis noſter, peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων· καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt,* (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus interpres verterat, *iis, quae in vita ſunt.* Quem errorem iam caſtigavit Gronovius.) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat Suetonius cap. 31, eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.* — Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quoſdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11 m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. Καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοντο αἱ σαὶ (φιλίαι) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis letalia vulnera iufligant, quarum ictibus memet ocius dabo.* Inſcita, & a mente auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco interpres, quid ſit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54 p. m. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius interpres, *noſtri terga dabant;* quamquam id non prorſus eſt *terga dare.* Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρουν ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Noſtro in 2 Ver. Hiſt. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noſter in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἵπποι ſcilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uitlaten.* Quod hic vocat Noſter συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae *met den Wind uitlopen.* IENS. Nondum poſſum accedere Ienſianae emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Geſner. τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Ienſius mutandum ſenſit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra Alex. c 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, ſimilem conſtructionem videri poſſe in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciphr. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubiungam. Ait enim Evangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciphr. autem l. c. Τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἄστυδε θαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο. Infra Aſin. c. 37, ἀποῤῥίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἑλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγείῳ βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ᾠχόμεθα. Intricatius paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide, anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer ſupra notata ad Vit. Auct. c. 26. Alciphr. III, Ep. 3 f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: *non, etſi prius fame contabeſcendum eſſet.* REITZ.

Pag. 58. *l.* 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba gloſſam eſſe τοῦ τοὐντεῦθεν exiſtimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iuſſit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam ſupra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre;* hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium eſſe de navibus in portum invectis, Hemſterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciphr. I, Ep. 38, pag. 174; οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi converſum, *a Syria huc appulerat.* REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, ſi propius inſpicias; haud ſincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in ſyllabis contiguis. Quod autem ait, non ſana eſſe verba, haud ſatis capio: mihi certe plana videntur, & ſenſus vel ex verſione Geſneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. *l.* 7. Ἄξενος) Ovid. Triſt. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Ἰφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπῆσαι) *Non contentum eſſe* ſignificare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύξονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro διαφυλάξονται. SOLAN. Διαφυλάξονται) Mallem & ego cum Solano διαφεύξονται. Verſio Geſneri utramque lectionem complexa eſt. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, διαφυλάττεσθαι eſſe *ſalvum manere*, *incolumem ſe ſervare;* ſed quia ad fugam e cuſtodia magis pertinet hiſtoria, & fuga ipſa ſic etiam evaſiſſe incolumes ſatis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem ſuppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. διαφεύξονται legenti ſuffragatur Mſ. Reg. 2954. quare ita cum Solano reſcripſimus.

Pag. 60. *l.* 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, niſi cum Φοίνικας coniungas. SOLAN. Mſ. Reg. 2954 αὐτοὺς, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. *l.* 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπ.) Aut mutila oratio eſt, aut haec verba loco ſuo mota ſunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. *l.* 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipſa fabulae parte loquitur Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. Vid. Scholia & not. Barneſii; aut adi Ἐνυπν. c. 3, & quae illic annotata ſunt. SOLAN. Verti *immolat*. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hoſtiae, non cum caeduntur, ſed cum accipiunt molam ſalſam.* Et laudat ſtatim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priuſquam caederentur, profugiſſe in Siciliam.* Iam hoc eſſe κατάρχεσθαι, ſatis docebit ipſe poëta Od. Γ, 445, & ibi Euſtathius. Nempe Neſtor ibi, χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Waſſius haec notat: *Habet Suid. in* ἐκκρεμανν. *& exponit* ἀπηρτημένοι. *Nec variant Mſſ.* Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων *dicit Lucianus in Toxari* (h. l.) *Apud Theophraſt. in Hiſt. plantar.* 9, κατακρεμάννυται. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etſi de una navi tantum ſermo eſt. Ita rurſus infra Navig. cap. 6, μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Et ſic in Act. Apoſt. XXVII, 40, ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere, quae I. Elſn. ad eum locum notavit, dicens: *Beza* πηδάλια *gubernacula dixiſſe Lucam notabat*, plurali num. pro ſing. cum unius navis

plura non eſſent gubernacula. *Sed fallitur vir doctiſſimus, antiquum navium modum ex ſui temporis conſuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, ſuum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. Aelian. Var. Hiſt. L. IX, c. 40, duos gubernatores ſingulis navibus conſtituiſſe Carthaginienſes ait; — vid. ad illum locum Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50*, Navis turbinibus procellarum quaſſata UTROQUE REGIMINE *amiſſo demerſa eſt. Ubi mirus ille commentator in uſum Delphini notat:* malo ſcilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. *Sed vide Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Heſiod. pag. 9. Hinc in plurali fere* πηδαλίων *meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad ſcient. p. 1,* ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτῃ τυφλῷ. *Lucian. Tox.* (h. l. & Navig. ſupra iam indicato.) *Vide & Ariſtoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178,* Ἀγκαῖος δ' οἴακας ἐπισταμένως ἐτίταινε, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. *Ita etiam Latini* gubernacula *dicunt. Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et* moderamina *Ovid. III Metam. 644.* Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum appoſite, quare deſcripſiſſe non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes, duo revera fuiſſe; hi quippe *ora* pro *os*, & ſimil. de uno homine dicere amant. Res tamen ſatis certa eſt ex aliis: nam & Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδαλίων θάτερον ἀποβαλόντες &c. quem cum aliis ab Elſnero adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuiſſe naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, ſed a prora & puppi inſtructa fuiſſe, ut accedere & retrocedere poſſent ſine converſione, monuit Scholiaſt. Luciani ad Amor. c. 6, v. δικρότων. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuiſſe gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus geſtio, quo id facilius fore ſentio. Unum addo ex Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec ſi contuleris cum Luciani verbis, ſupra ex Navig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio eſt ſermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuiſſe oportet, quod vectores ante legantur ſaepe locum iuſſu nautarum mutaſſe, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare ſuſpicor, nec in ſolutae orationis ſcriptoribus ſemper neceſſario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; ſed quia ordinario duo erant, uſum invaluiſſe, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam ſi in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium aliique iam obſervarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae verſatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita eſſent connexae, ut iis dextra ſiniſtraque manu ab uno gubernatore prehenſis, utrumque ſimul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. *in Schól.* Φιλέτερος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluiſſe, diverſo accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος poſſe ſcribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Niſi quis φιλεταίριος legere malit, quod longius tamen a ſcriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM *in Addend.*

Pag. 64. *l.* 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis ſcripſerit, neſcio. SOLAN. Forſan Κοκάνους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, ſcripſit Theoph. Sigefr. Baiierus, quem laudat Geſnerus ſupr. ad Alexandr. ſeu Pſeudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. *l.* 1. Ἐν Σκύθαις· ἅτε ἀξένους) De Scytharum in hoſpites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Noſtr. ſupr. Deor. Dial. XVI, & Iac. Elſner. ad Epiſt. ad Coloſſ. III, 11, ubi a barbaris diſtinguuntur, quod maxime ſint barbari, ſeu barbarorum barbari, licet poſtea aliqua quoque iuſtitiae laude celebrari legantur. Patet ſaltem, ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Geſner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Triſt. IV, 56. REITZ. Ἅτε γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένος nihil eſt, quod ſuſpicionem praebeat *feritatis;* neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in ſua patria vivens, poſſit ξένος vocari. Quaeſivit σοφὸν φάρμακον Eraſmus, & vertit *barbaros;* ſed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἀξένους, idque eo magis, cum ſupra iam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum, qui poſtea, εὔξενος vel εὔξεινος boni ominis cauſa dictus eſt, ἄξενον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti *inhoſpitales*, idemque factum video a Solano, & puto ipſum ἀξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidi-

ſti iam ſupra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone diſcere eſt, lib. VII, pag. 298 D.) qui poſtea melioris ominis cauſa εὔξενος appellari coepit. *Inhoſpitalis* itaque tum habitus eſt, ob Scythas eius accolas, quod vel haec fabula ſatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhoſpitalem Caucaſum.* SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ) Non haec ſunt otioſa ſynonyma. Vid. ſupra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Πενθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθηδόνα) Iuſſit Hemſterhuſ. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, Καί τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δι᾽ ἀχθηδόνα. Ibique Hudſ. ac Dukerus: Ἀχθηδὼν *vox apud Thucydidem poëtica, ut dicit Dion. Halic. T.* 2, *p.* 133. *Utitur tamen ea ipſe Dionyſius in Antiquit. Rom. p.* 572. *Etiam alios proſae ſcriptores hoc vocabulo uſos, oſtendit Waſſe in Indice. Add. Lucian. Toxar.* h. l. Deſcripſi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. *l.* 8. Ἦν του φίλος) Sic Mſſ. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. *S.* & *B.* 4. Ἦν που φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. ſupra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις) Confer ſupra Quom. Hiſt. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus eſt, cum mox ſequatur τοσοῦτον, niſi & poſterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla ſententia ſuberat. GRAEV. Ἑταιρείαν) Ἑταιρίαν etiam ſcribit Graev. in nota ſua, caſune, an quod ſic legendum duxerit, neſcio, ego quidem ſic mallem; ſed in iſta diphthongo tam ſaepe variant Codd. & edd. ut nihil certi ſtatuere auſis: cum vero ἑταιρία frequentius atque uſitatius ſit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην ſubaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) An ἥττης; ſeu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. ſupra Μισθ. c. 4 med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 2. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Illud παρεσκευασμένῳ Ienſ. iis praeteritis paſſivis annumerat, quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap. 12, vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video, cur paſſiva ſignificatio non maneat, & ſit, *inſtructo orationem,* ſive ad orationem, uſitatiſſimo Graeciſmo. Τεθηγμένοι λόγοι vero ſunt verba teli inſtar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνὸς Noſter ſupra Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut de Salt. c. 72, θήγουσα τὴν ψυχήν. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἁλῶναι) *Être condamné par defaut.* GUYET.

Pag. 69. *l.* 2. Ἐνδώσω) Vid. notam Ienſii ad § 1, ubi hoc verbum contra priſtinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hiſt. c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἑκ. ΤΟΞ.) Ita uti emendare iuſſerat vir celeberrimus, ed. *Fl.* SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κᾀμοὶ) Turbatus eſt ordo colloquentium, qui ſic conſtituendus eſt. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κᾀμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein poſt οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mneſippo tribuantur. Nam cum Mneſippus prior narrare incipiat, non poſſunt illa verba πρότερος λέγε Mneſippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confuſus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανός; ἆρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἱκανός; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deeſt ἆρ' ἱκανός. SOLAN.

Pag. 70. *l.* 2. Ἀγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec ſint, quamvis iusiurandum interceſſerit, vix dixeris, cuius tamen temporis ſint aut fingantur, oſtendunt nonnulla. Vide c. 17, 18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianeae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod noviſſime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem inſtitui ab Apoſtolo in Act. V, 36, 37, unde cum Ioſepho conciliari queat, vide monentem L. Bos in Act. Apoſt. pag. 77, quem Hemſterhuſii admonitu conſului, inſerere haud adeo neceſſarium exiſtimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσωνος exhibent eaedem. Sed cum probabile ſit, eundem eſſe, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Geſner. hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in Amicit. nec in Offic. Ait autem de Amic. c. 4, *ex omnibus ſeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore.* Plutarch. περὶ πολυφιλ. p. m. 93 quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. REITZ. Hic Λυσίωνος, infra vero cap. 15 Λύσωνος habere editiones, teſtatur Reitzius. Non videtur igitur contuliſſe Salmurienſem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur Λυσίωνος.

ead. l. 7. Νεόπλουτον) Conf. ſupra Tim. § 7, ubi *repente dives* vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe; hic autem in Tox. eodem modo uſurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομιμνήσκων ἀεὶ τῶν πρ.) Ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lectio, quam ſecuti ſumus, eſt in Mſſ. Regg. 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. *l.* 2. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc ſubdititium videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) Solanus γραμματεῖα correxerat in *l.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14 γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde, c. 16 iterum γραμματεῖα eſt in iiſdem Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. Alciphr. loco mox adducendo γραμματίδια dicit; ſed res eſt parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι) Martialis: *A te vexatas malo tenere roſas.* MENAG. in addend. ed. Graev. Idem notarat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento eius in Galateam amore ſic ait: Ἤρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίννοις, Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. Palm. Praeterea mala erant Veneri ſacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Paſt. I, pag. 19. Adde Alciphr. III, Ep. 62, p. 430, Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis faſcinans ad amorem conciliandum ineſſe his pomis admorſis. Iac. Elſner. ad Apocalypſ. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Venerei ſymbola & pignora fuiſſe; ſed quando ex hoc Luciani loco demonſtratum it, *& petere ſeſe malis ſolitos amantes*, non videtur attenta mente legiſſe verba Luciani: quin ſic potius teſtem adduxiſſet Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit laſciva puella.* Reitz.

ead. l. 9. Μαστροποὶ) Habuimus idem ſupra, Amor. c. 16 med. Solan.

ead. l. 13. Ἄχρις) Negat Phrynich. p. 6, ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falſo; ſi item in Luciano ſemper ἄχρι, etiam ſequente vocali reſcribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniantur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunneſio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π ἄχρις ſignificet *omnino;* tamen apud Lucian. bene ſe habet ἄχρις. Et ſic ſupra Tim. § 24, ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. ἄχρις ἂν εὕρωμεν. Alciphr. I, Ep. 23, pag. 96; ἄχρις οὗ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο. Herodian. II, 6, 22, μέχρις αἵματος. Epict. Man. c. 14, pag. 22, μέχρις ἂν γένηται. Lucian. Dial. Mort. XII poſt med. μέχρις Ἰνδῶν. Amor. cap. 25, μέχρις ἡλικίας, & ſic ubique, ſequente vocali. At ſignificatio τοῦ *omnino* non tantum differt ab *uſque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. Ρ, 599, — γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Ubi Scholiaſt. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. Reitz.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις) Eraſmus: *etiamſi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamſi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamſi vel exiguo quis vellet*, etiamſi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur ſolvere. Innuit ipſam non minus oblectatam Venere, quam adoleſcentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. Gron.

Pag. 72. *l.* 7. Συγκεκρότητο) Vide iterum p. 642. la Croze. (i. e. Sympoſ. c. 18, 19, ubi bis occurrit in ἀνάπαιστα

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.) Invitus eadem ſaepe repeto. Sed neceſſitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adſcripſerat enim Solanus, συνεκεκρότητο legendum atque edendum; quia ſcilicet infra Gall. cap. 12 poſt med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus pluſquamperf. omiſſionem eſſe frequentiſſimam, iam notavi ſupra pro Imag. § 3, ad κέκρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμῴδουν) Id eſt, *deridentes fingebant.* GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχηλίσασα) Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. *l.* 1. Διαπείρασα) Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces beſtiae praedam, ne effugere facile poſſit. Alioqui, niſi modo facta eſſet ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noſter ſupra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, *hamo traiectus eſt*: idque eo magis placeret, quia ſtatim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμμάτια) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα ſimiliter, ut aliis locis, ſcribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη poſtulat verbum finitum, cuius Chariclea ſubiectum ſit: quod adeſt nullum. Porro πεμπομένη activa ſignificatione poſſe poni, mihi quidem non conſtat. Utrique rei medebimur, ſi leviſſima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius poteſt intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίει referamus, quod piſcatorium eſſe & ad hamum pertinere, vel noſtri Luciani piſcator ſatis docet, in cuius fine aliquoties eo ſic utitur. Hoc igitur interpretando ſecuti ſumus, & *binas* quaſi eſcas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. *l.* 1. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι) Ridicule interpres uterque, *iamque amore illaqueatum*; quaſi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore.* Et quaeſo, cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato, οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Ταχερὸν) Conf. ſupra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphr.

addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι. Reitz.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τοῦ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore ſui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat*, *dicens*, *ſe prohiberi a viro*, *qui de amore illo audiviſſet*. Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. Iens. Ὑπὸ τἀνδρὸς) Quod Ienſ. ſuſpicatus eſt, id Pariſ. ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum: quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius iungerentur. Reitz.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic ſupra Θ. Δ. VI m. Solan.

ead. l. 13. Συνοικίαι) *Inſulae*. Nimirum tales *inſulas* ſive coniuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caeſ. c. 41, *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. Reitz.

ead. l. 15. Λυσίωνος) Sic *Salm.* & *Baſ.* 4, quas ſecuti ſumus. Edd. ceterae, teſte Reitzio, Λύσωνος. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Geſneri verſione, pro *Lyſone*, *Lyſionem* reſcripſimus.

ead. l. 17. Ἐξεκεκένωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. Solan. Dandum hoc Solano ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγκεκρότητο c. 13 f. Reitz.

ibid. Ὡς ἤδη αὖος ἦν) Praeclare illuſtrat hanc formulam Kuſterus ad Ariſtoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen perſuaſit, ibi pro Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν legendum eſſe αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem exſpectando *ſtrabum* factum fuiſſe? Non lubet interrogare, quis ſiccus factus ſit exſpectando, vel mortuus adeo? Sed an non ſolent, qui exſpectant, quod ipſum verbum Latinum indicat, frequenter verſus illum locum ſpectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne converſis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *curvo nec faciem litore demovet*) metus eſt, ne quis ſtrabus fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. Gesn.

ibid. Αὖος ἦν) Confer ſupra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota eſt metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem aſſentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece ſiccatis Amici.* De paupere ac famelico Alciphr. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὖον *mutum prae metu* ap. Suid. & Ioſeph. eſſe, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. *l.* 1. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα) *Alium quendam adoleſcentulum Cretenſem bene nummatum venata eſt.* Ὑπόχρυσος eſt ad auri colorem accedens, ſubaureus, ut ſic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως ſubpallidus. Non convenit pecunioſo iuveni hoc verbum. Videtur literis tranſpoſitis ſcripſiſſe Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non auſim ſevere damnare hanc lectionem: poteſt enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. GESN.

Pag. 76. *l.* 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut ſupra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπικαλαμησόμενοι) Sic recte legitur in *Fl.* ed. pro eo, quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπιπαλαμησόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum ſit ἐπιπαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim redituri; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι, (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμησόμενοι.) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriuſque verbi compoſiti, cuius notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμησόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. *Menag.* Sic rurſus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mſſ. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδώδιμον) Eraſmus, huius Dialogi interpres, lectorem ſaepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc*

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus *debibendum* legebat. Bourd.

ead. l. 5. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. Solan.

ead. l. 8. Τήν τε αὔλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο, *domuſque ianua exterior effringitur:* ſicut peſſime de Gymnaſiis cap. 2, ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς, reddidit Benedictus *in atrio*, cum Obſopoeus accuratior *in aulae area.* Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, στρατηγοὺς officio lictorum functos, cum intelligendi ſint praetores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis Salmurienſis in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. Gron.

ibid. Αὔλειον) Adſcripſerat Solanus legendum αὔλιον, nulla ed. neque Cod. addito, qui ſic habeat, ſed edd. *I. Fl. Fr. P.* conſentire in αὔλειον. Obſecundavi tamen, quia ſic alibi apud Noſtrum ſcribi ſolet, ut in Dial. Meretr. XII poſt med. τὴν αὔλιον εὗρον ἀποκεκλεισμένην. Ibid. Dial. XV ipſo med. ἡ αὔλιος ἠράσσετο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque teſtimoniis probavit L. Bos de Ellipſ. p. m. 67. Confer eund. in πύλη p. 139. Reitz.

Pag. 77. *l.* 9. Ἁρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile eſt dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii ſuos praefectos in regiones ſibi ſubiectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Aſia, de qua hic ſermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi ſub Romanis erat, ut in ipſo Dialogo patet, proconſularis erat provincia, & a proconſule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum ſolvere, & dicebam, forte Lucianum ſervaſſe decorum, & cum Mneſippum Laconem introduceret loquentem, eum de induſtria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magiſtratuum habentem induxiſſe. Sed, ut verum fatear, id non mihi ſatisfacit; nam nec in tota orationis ſerie utitur alia voce, quae Laconiſmum redoleat, nec ipſum nomen Μνήσιππος videtur eſſe Laconis, ſed

Μνάσιππος dicendum fuiſſet. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex ſua perſona, ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuiſſe nomen Graeci magiſtratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam ſpeciem regiminis, & magiſtratus quoſdam ex ſua gente, ſibi tamen ſubditos, & ſine iuriſdictione ſuprema, ſed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi ſuadet Budaeus in commentariis ſuis, qui haec ait: ἁρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, ſed ex eo loco colligitur, fuiſſe Athenis ἁρμοστῆρας id, quod Romae Cenſores, & credo ad exemplar Cenſorum Romanorum inſtitutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores: niſi ſic ſit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, hiſtorias haſce fabulaſve temporis eſſe recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda ſint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic eſt Imperator Romanus: (de quo titulo conſule Spanh. p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* ſub Imperatoribus exſilii locus. SOLAN. Nondum ſatis video cauſae, cur hac appellatione non Praeſidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconſulem Aſiae intelligamus; licet non ignorem, ſummo viro Ez. Spanhemio in loco Noſtri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de ſupplicio capitis agitur, aliter viſum, cum intellexerit de magiſtratu ſ. Legato, extra ordinem *ad ordinandum ſtatum liberarum civitatum* miſſo; vid. Diſſ. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Epheſus; ſed quam tamen Proconſulari imperio ſubiectam, ſatis aliunde conſtat. Lucianum non ſemper ſolemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde ſatis apparet, quod ſtatim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipſum Eraſmum in fraudem induxit, ut Perſarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili hiſtoria c. 32 συναρμοστὴν legatum Praeſidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Weſſeling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν· ubi licet magiſtratus Graecus intelligatur, tamen hac occaſione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Eraſmus, *ad Perſarum regem.*

Verte, *ad Imperatorem.* Solebant enim Praeſides provinciarum, ubi in honeſtos homines poena ſtatuenda erat, principem conſulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Eraſmum ſaltem admonuiſſet, loci Romanis exſiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obſopoeus argumento εἰκόνων. BOURD.

ead. l. 12. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, ſ. 43; ſed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, ſ. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illuſtratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani teſtimonio I. Elſnerus ad illuſtranda Apoſtoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2 Epiſt. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adeſſe ſolitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res ſit notiſſima. Vid. tamen, ſi vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 2. *Gyaris*) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen poſteriore loco non *aliquid*, ſed *aliquis* rectius editum, & neſcio num Solanus in deſcribendo Scholio aberraverit, an in ipſo Cod. ſic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762 ed. Caſaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.* Cetera vid. Eraſmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. *l.* 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piſcatoribus.* Alibi de quibuſdam huius Dialogi narrationibus fuſius. BOURD. Iam Strabo, cum appuliſſet ad hanc inſulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον, ut ipſe ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. Τὸ γινόμενον) Conferri iuſſerat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Vid. not. Hemſterh. Adde Alex. c. 54. Ac ſimul adverte, ſi tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γινόμενον eſſe in Luciano; modo in antiqq. edd. γιγνόμ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. *Fl.* aeque ac *I.* & *H. P.* &c. Alibi non ſemper huiuſmodi minutiis recenſendis lectori faſtidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana hiſtoria de Agathocle iſthoc aliquid conſtaret, nullo iam negotio ſcripti hu-

ius libelli tempus aſſignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. *l.* 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum ſic diſtinguunt, & vertunt, *& cum ipſo Damon Chalcidenſis, eius amicus.* In his certe nulla ſignificatio vocum καὶ τοῦτον. Diſtinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum eius.* Sic ſolent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας) Contractis nempe nautarum miniſterio, aut celeritatis cauſa abſciſſis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae ſunt antennae.* Hoc eſt in Actis Apoſtolicis XXVII, 12, χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολεσχίας p. 900: Νεὼς ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Ζ, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt Heſychius, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea, quae ſequuntur, &, niſi fallor, ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud Heſychium, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia, *ſpira,* inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii eiicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam Iſidori verba Orig. 19, 4, *Spirae, funes, quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora uſque ſecula. Laudantur in Gloſſario Dufreſniano Voc. *Spera*, n. 3, Gloſſae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures faſces & proiiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis*

themonibus : *& dicuntur* ſperae, *quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum*. Praeſtant ergo *ſpirae* navi iactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. GESN.

Pag. 80. *l*. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod *Fl*. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res, ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπί. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen ſuſpectum eſt Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut eſt in Hiſt. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omiſſa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud Long. Paſt. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἧκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. Epheſ. II, 20, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas, *bos* APUD *acervum*, (quod Eraſmus in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *bos* AD *praeſepe*. Et ſic ἐπὶ νηυσὶ non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad Quom. Hiſt. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus palea, capras oveſque in caulis fronde* — &c. *veſcentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia afferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθησθαι idem eſſet, atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. apud Iſocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. Achill. Tat. ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas iam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Iſocrati l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN, SUPER menſa*, infra Aſin. cap. 47 poſt med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob*, *propter praeſepe*, apertum ex Epict. Sent. XXVI, p. 102, Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. *l.* 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) Eraſmum vertiſſe, *imminentes procellas, fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra pro Imag. c. 13, adeoque colliſionem undarum ab vento disiectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem Alciphr. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. REITZ.

Pag. 82. *l.* 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. *l.* 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο) Ita ſupra habuimus in Quom. Hiſt. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & paſſim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci ſcripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διατῶντες· qua Aldina lectione, quam ſequiores recte ſecuti ſunt, locum hunc ſanum & ſincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, ſed διαιτάω, deducendum. Amiciſſimi inter ſe erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem ſuam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam ſuam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, ſimul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in teſtamenti tabulis perſcripta & demandata erant.* Aretaeus ſcilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiuſdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plerumque ſignificat *vivo*, *verſor*, *dego*; dubitari non poteſt, quin & natura ſua ſignificet *diſpono*, *ordino*, *compono*, *diſcepto*, & ſaepe in ea ſignificatione uſurpetur. Noſter in Abdicato c. 11, Ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾷν. Perſpicuum eſt, quid hic ſit διαιτᾷν, nempe *diſceptare*, *cognoſcere cauſam*. Sic apud Dionyſium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι διῄτων. Hinc iudex paſſim διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium*, *iudicium* notat: ſic apud Noſtrum in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contendentes de formae praeſtantia tres Deas ad Parin reiiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum eadem pag. οὐδ᾽ ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide diſertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διῄτημαι, πολλὰ δ᾽ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾷν eſt *adminiſtrare*, *ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδιῄτημαι pro διῄτηκα. Vide ſis, quae ſupra ad Tom. I de uſu perfectorum in Paſſivo apud Graecos diſputavimus. Iᴇɴs. (δεδιῄτημαι legitur in Thucyd. & Steph. Rᴇɪᴛᴢ.) Rarior uſus verbi διαιτᾷν in tali re videtur induxiſſe virum ſummum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Eſt autem διαιτᾷν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, διαιτῶν, δικάζων. καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quaſi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa ſignificatio pervulgata: ſed uſum, huic Luciani & Suidae rationi plane ſimilem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. Gᴇsɴ. Prorſus ab Luciani mente eſt alienum, quod Graev. ſubſtituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior eſt. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum teſtamentum ſperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum teſtamenti ab Luciano ſtatuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; ſed ipſe eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuiſſe, diſertis verbis praemittit, riſumque aliorum inſueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes iſti de onere ſibi impoſito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem ſuſcepturi; quo narrationis filo obſervato, verbum διαιτᾷν eſt aptiſſimum, quod *res ordinare*, *conſtituere*, *diſpo-*

nere, *diſceptare*, ſignificat, adeoque cum ſeqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, ſignificabit rem ita dirigere, ut teſtamento ſatisfiat. Quam ſignificationem τοῦ διαιτᾷν, neſcio an ſit adeo neceſſarium teſtimoniis comprobare: certe ſic δίαιτα *de ſchikking*. Ariſtoph. Eccl. 669, Τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ Μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro *arbitrio* Veſp. 522, quod expreſſis verbis a iudicio diſtinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσειε, δεῖξον &c. Sed hoc poſterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *permittitur mihi arbitrium*. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι. Quod Scholiaſt. exponit, ἐπιτήδευσα· πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appoſitiſſime. Pro *diſceptare*, *componere*, Dionyſ. Hal. Iſaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτᾷν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾷν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταὶ, p. 124. Conf. nott. Valeſ. pag. 19. Plura adderem; ſed his ſcriptis video, Ienſium idem fere egiſſe. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifeſtior. REITZ.

Pag. 84. *l.* 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confuſus & abſurdus in his eſt interpres poſterior. Ita enim vides eum vertiſſe, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocaviſſe. Quae talia plane non ſunt in Graecis; & ſi dediſſet in hanc rem talenta quinque, profuſus fuiſſet, non diligens in diſtribuendis hereditariis bonis; ex quibus ſic nihil reliquum ſupermanſiſſet. Longe accuratior Eraſmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae poſſidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita ſuperat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, ſapientiſſima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conſpicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους, ſcribendum Εὐδαμίδαν. Eſt enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante ſine ſenſu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἧκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: *At heredes, quibus iſta erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoſcentes ea, quae teſtamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾷν eſt *agnoſcere?* Locus eſt corruptus. Exiſtimo Lucianum ſcripſiſſe ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, *petentes, quae*

in teſtamento illis erant legata. Nam διαιτέω non memini apud quemquam inveniri: ſed ἀπαιτέω Luciano eſt familiare. GRAEV. Εὐδαμίδαν) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graevii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδαν. In addend. ed. Graev. *Menag.* Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemſterhuſio adii L. Bos ad Act. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apoſtoli verba ſimiliter conſtruenda, exponenda; cum interpretes vulgo male conſtruxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνόθεμιν) Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι) De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. *l.* 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Theſ. deficientia ab Ienſio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Heſych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemſterhuſianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionyſ. Voſſii notas in lib. I Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Voſſii notam ab la Croze indicatam compendioſe deſcribere? Caeſ. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium XV primos* &c. ad quae Voſſ. „ πεντεκαίδεκα προεστῶτας. *Nam, ut ex Strabone diſcimus l. IV,* διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομώτατα· ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δέ εἰσι τοῦ συνεδρίου προεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδοται· πάλιν δὲ τῶν ιε' προκάθηνται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. *Igitur ſexcenti Senatores Maſſilienſibus, in his XV viri, quos* Τιμούχους *vocant, praecellebant, & inter* Τιμούχους *tres praeſidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem egit, in Toxari,* h. l. *&c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait:* Venenum datur ei, qui cauſas ſexcentis (id enim Senatus eius nomen eſt) exhibuit. „ — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inſcript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. *l.* 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, *ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quiſquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum, nullum *τῶν εὐγενῶν* hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. *τῶν ἀγεννῶν, obſcurorum, ex ima plebe.* GRAEV. Ἀγεννῶν) Debetur haec genuina ſcriptura Mſ. Gr. P. L. & edd. *I.* & *V.* 2. nam depravatiſſime in reliquis legitur *εὐγενῶν*. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Elſner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, *μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου*. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocius *ἀπωδύρετο.* Vertit Salmurienſis *declararet;* quam futilem verſionem iam caſtigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀπωδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Baſſ. *ἀποδύρετο* legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt poſteri*, id Geſner. vel ſine hac monitione praeſtitiſſet, ut praeſtitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forſan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare:* nam Graeci verbi vim ei incognitam fuiſſe, prorſus eſt *ἀδύνατον*· quod vero Graeviana ed. id ſervarit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἧγεν) Sic recte L. In P. *ᾔσεν*. In impreſſis vero *ἧκεν*. SOLAN.

Pag. 87. *l.* 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui neſcit, *τὸ ζεύγνυμι* eiuſque compoſita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi ſolitum, adeat Iac. Elſner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. *l.* 3. Θαλλῷ ἐστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος. Schol. Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctiſſimo editori contubernali tum indicaſſem, & cum pauculis aliis in ſchedula annotatum tradidiſſem, ea caſu aliquo deperdita, in ea ed. omiſſum fuit: quod tamen ei fraudi eſſe, tantillum cum ſit, ob alia & multa laude ſane digna, in ea ed. ab eo ſummo labore praeſtita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπίτιμος) Bene monuit Hemſterh. in marg. adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπίτιμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, ſatis patet, probam eſſe Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; ſed ſignificare, *qui integra fama & exiſtimatione eſt.* REITZ.

ead. l. 11. Παλλακὰς) Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento conſtat a Strabone in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημητρίου) Idem, de quo Philoſtratus IV, 24, qui VI, 33, in quibuſdam Codd. Συνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciphr. III, Ep. 37 pr. ἥειν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurſ. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeſchine docet, abfuiſſe ab urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex Ariſtaen. I, Ep. 4, Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παιδὸς, ut Alciphr. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt, atque *a puero*, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. *l.* 1. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *impoſtorem* intelligat, ut Περ. c. 13, & paſſim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοᾶν) Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33, Philoſtr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves tranſmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphoſ. Lucianus in Philopſ. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα) Aſſumſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum iam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Iove Tragoedo, ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. GRON. *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe iam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin pluſquamperfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; iam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκιον) Sic libri omnes; forſan tamen aliud

quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. Mſſ. ope eruere non poſſum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iuſſerat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem, invadere.* Supra Tim. cap. 23, & paſſim. Long. Paſt. II, p. 78, λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter Tim. § 25. Nec non pro *incidere, obviam venire*, Long. Paſt. I, pag. 25, (al. 18) ἣ μὲν — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπανθοῦν in tribus, quas conſului, edd. REITZ.

Pag. 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum alioſque media correpta ſcribitur conſtanter; ut ſupra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 verſ. 34. Item Alciphr. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piſcat. c. 27 ſupine admiſſi; quandoquidem ibi Pariſinae editionis orthographiam, ἀπημπώλησεν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπημπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Iam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum ſunt conſignatae, invenio in his accurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀπημπόλησεν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Ariſtophanis Acharn. v. 373, Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι· unde etiam patet, ſyllabam πολ. in verſu brevem eſſe. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quaeſierit, neſcio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *cuſtodiae praefectum* ſignificet, aeque ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας *praepoſitos regno, ſatrapas aut praeſides* notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & ſaepe οἱ ἐπὶ, ſine ſubſtantivo perſonae uſurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obſ. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. *l.* 5. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα) Ex mala interpunctione mala olim verſio nata; cum enim comma poſt νυκτὸς eſſet poſitum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*: quare id comma ſuſtuli, probe monente I. Elſnero ad Act. Apoſt. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occaſione plura affert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curioſus lector, cum Commentatoribus ad Ariſtophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοιὸς ἤρκει) Haec inſtrumenta intellexiſſe arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. *Cataſta* autem inter alia machinam ſignificat longae & magnae compedis formae; qua ſervi vincti tenebantur, qualis a Prudentio deſcribitur in Vincent. COGN. Conf. ſupra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipſa mox c. ſeqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγὼν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτόν τε) Sic etiam legere Florentinam adſcripſerat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. Il. Z, 351, — νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et ſic ap. omnes, ne excepto quidem N. Teſt. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὑτὸν voluit adſpirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν *Baſ.* 4.

Pag. 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Th. Mag. v. περιεσπάσθη haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut ſit *pilis nudati*: modo aliunde etiam conſtet, probum eſſe verbum, quod nondum obſervavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius conſtantia vel varietate Solanus noſter: quare edd. novem ſtudioſe conſului, omnes tamen in ἐκτετρυχ. conſpirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciphr. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν

ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων καταστήσας. Quod etſi non magni momenti eſt, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxiſſe, non addita pag. Scribit autem τιθασσὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etſi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim eſt hic συναρμοστής; Ἁρμοστὴς autem quid ſit, vidiſti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἁρμοστῇ. REITZ.

ibid. Συναρμοστῇ) Uti ſupra c. 17 τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἥρμοσε τὴν Ἀσίαν, *Proconſulem*, *Praeſidem* certe & *Rectorem* provinciae *ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeſide iuriſdictio. Non miſſos eſſe in Aegyptum Senatorios viros, Proconſules aut Propraetores, cum faſcibus, ſed ἐπάρχους Praefectos Auguſtales, minori & equeſtri dignitate homines, notum eſt, & monuit Spanh. diſſ. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν eſſe magiſtratum ordinarium, συναρμοστὴν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo poſt vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, ſi illud ἀχθεὶς abeſſet: quod ut ſignarem, *ductus* in verſione Latina uncis incluſi. Sed poteſt fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, poſt καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο· quod ſi cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat ſibi, & ſuſpicionem noſtram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus ſcriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara eſt eiuſmodi ſcriptura, ac Solanus praedicat, ut non ſemel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hiſt. c. 5. Addo hic Long. Paſt. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζειβί. Sic ex iiſd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπό. Noſter in Aſtrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἄνδρας οὐδὲ ἐτίμησαν. Alciphr. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens eſt, παρὰ rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. *l.* 3. Διειρομένων) Narrat, cum quidam vinctorum

in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Eraſmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid ſit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* Διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* Sed legendum ex Mſ. διειργομένων, vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* Immo *eadem catena.* Solebant vincti interdum duo treſve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5, *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* Iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedeſque conſtricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae maiori. GRAEV. Non ſpernenda eſt altera, quam ex Mſ. profert Graevius, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe traiecta, ita ut quiſque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *traiicio, innecto, implico, inſero.* Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, *digitos inter dentes inſerens.* In Pſeudomanti c. 26 E. Γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς διείρας, *gruum arteriis contextis, & per caput inſertis.* IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων) Lectionem hanc ſatis ſanam eſſe exiſtimem, & vertend. *vinculis in eam inſertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuſcuiuſque in eam catenam erant inſerta. Iam cum maior illa catena diſſecta erat, ſolvebantur

omnes ab illa. Significat autem διείρειν *traiicere, tranſmittere, inſerere.* Aelian. Hiſt. an. XI, 12, διείρειν ὁλόσχοινον τῶν ῥινῶν, *holoſchoenum per nares traiicere.* L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide Dion. Chryſoſt. 205 B. C. Solan. Non nego, διείρω ſignif. etiam *inſero.* At non quamvis inſertionem notare arbitror, ſed eam potiſſimum, quae tranſeundi ſimul notionem complectatur, i. e. quae ad latus uſque oppoſitum tranſeat. Aelian. IV, 28, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον. Ubi non ſimpliciter eſt, *inſeruit digitum*, ſed ita inſeruit, ut ab altera parte promineret, pertranſiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea ſaltem non ſatis probant, vulgatam & hic veram eſſe, quia praepoſit. διὰ additur τῷ διείρειν; hic vero εἰς. Interim nec falſam eſſe, ſatis patet; nam etſi διειργόμ. cum Graevio ſubſtituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *inſertis* hic eandem poteſtatem habet. Veluti idem eſt in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὁρᾷ. Ubi prius a διείργω an διείρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, διειρόμενον paſſivum eſſe a διείρω, ſed διείρομαι crediderit tantum ſignificare poſſe *interrogo.* Reitz.

ead. l. 5. Ἐκπηδῶσιν) De furibus cito aufugientibus ἀποπηδᾶν Alciphr. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. Reitz.

Pag. 96. *l.* 13. Οὔτε) Αὐτοὺς adſcriptum in marg. *A.* 1. non addito ſigno, pertineatne ad οὔτε, an ad ſequens αὐτῷ, quod in eodem legitur ed. Aldinae verſu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit deſumta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, v. 16. Reitz.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Mſ. καὶ αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, *ipſas tibi orationes exponerem multas, & egregias.* Αὐτὸς, quod in editionibus eſt, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος, *ſis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος· & paulo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους, ſcriptum oſtendunt ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους, *tam bonos & generoſos amicos.* Nec ſpernendum, quod ſequente pag. in hoc Codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ, *veruſne quis gubernator ſit.* In editis eſt ἀγαθός. Graev.

Verſionem Geſneri vulgatae lectioni *αὐτὸς* accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obſecutus, eo minus aegre feret, ſpero, quo id facere ſoleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διεξῆλθον) Indicativ. ille pro ſubiunct. non ſemel ſupra eſt indicatus. Et lector ei iam eſt aſſuetus, ita ut monitione poſtea nihil opus ſit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipſumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter ſic loquentem. Ex Lect. Ienſii Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipſe in auctiori exemplari manu ſua ceteris adiecit ex Hom. Il. N, 299 ſeqq. *Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολεμόνδε μέτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς Ἕσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. Qui metus filius Martis* TERREAT *quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, *ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσος καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλεν. Alium forſan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere ſimilia liceret; ſed non decet eſſe nimios in hiſce: nec tamen ſemper talia plane praeterire fas eſt, quia interpretibus ſaepe fraudi fuere. REITZ.

Pag. 97. *l.* 7. Βεβαίους) Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipſum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem *τοῦ φαινόμενος.* REITZ.

Pag. 98. *l.* 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ) Sic ſupra in Alex. cap. 51, *καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν.* Herodian. IV, 10, 1, *οὔσης εἰρήνης βαθείας.* Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Piſc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. *l.* 3. Ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας) Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam *ἀποκρούομεν* ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. *l.* 2. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt iuſiurand. Catilinae, de quo Salluſt. & Flor. COGN. Salluſt. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuiſſe: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diſerte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamiſto: *Mos eſt regibus, quotiens in ſocietatem coëant, implicare dextras, polliceſque inter ſe vincire, nodoque praeſtringere: mox ubi ſanguis in artus extremos ſe effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quaſi mu-*

tuo cruore ſacratum. Plura Lipſius & Gronovius ibi in notis. Reitz. Deſcribit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. Solan. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia ſic ſolet plerumque ſcribi apud Noſtrum, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, ſic dedi. At poëtis uſitatius τοῦθ' ita exarare, ſequente adſpirata, non opus eſt, ut demonſtrem. Vid. tamen Hom. Il. A, 193, ταῦθ' ὥρμαινε &c. Sed & in Noſtro aliquoties ita èditum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis proſae ſcriptoribus, ut Alciphr. III, Epiſt. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ὅταν — ſed quorſum nimia iſta diligentia in re nullius momenti? Reitz.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo ſcripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem ſummum tres in foedus tale coire,* pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non poſſimus tueri, ſed quod illa ſit efficacior. Eſt enim σύνειμι vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum eſt. Graev.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολύφιλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris conſuetudo. Sed diverſa ſentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. Cogn.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per *gladium* iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diſſimulavit, Graecos ipſos per *lanceas* iurare ſolitos; (quod apud eos ſanctiſſimum habebatur ſacramentum. Iuſtin. XIII.) neque per *ſceptrum* iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Euſt. Il. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὥς φησιν Ἱκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. *olim* ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. Brod. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moſcovitici nuper in Belgio edito conſtat, *Arcum & Gladium ceteraque arma* pro Diis habent. Solan.

ibid. Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iuſiurandum Scytharum, νὴ τὸν Ἀκινάκην, καὶ νὴ τὸν Ἄνεμον. Tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὥς φησιν Ἱκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lu-

cian. in Tragoedo. Cogn. Confer & Brod. Miſcell. Part. II, p. 533. Reitz.

Pag. 102. *l.* 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ— L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. Solan. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipſe conſului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili eſt. At εἰσ—όντες quod L. habet, non diſplicet. Sic rurſus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Paſt. III pr. ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον eſt, ſcribaſne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum edd. lectionem ſervavi, unius Codicis ratione nulla habita. Reitz.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. Gesn.

Pag. 103. *l.* 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda eſt diſtinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας. Αὐτάνδροι ἅμαξαι ſunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos ſuos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipſis hominibus*, non *cum viris*, ut Eraſmus. Viri enim in caſtris verſabantur. Graev. Non valde refert, tollaſne id comma poſt κατελαμβάνοντο, quod in edd. eſt, necne. Senſus enim tamen poteſt prodire idem, quem Graevius vult. Reitz.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido conſtat, fuiſſe Scythis & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Pariſ. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo deſcribere non pigebit. Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δέκ' ἢ ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές. Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἄθλιος, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ. Hic vero, ut quantum debeatur clariſſimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, reſtituit, auctores ipſos quaeſo, ſi nondum videris, & doctiſſimorum in eum locum conatus tuis oculis inſpicito. Emendatio eius exſtat p. 97. Solan.

ead. l. 8. Διῃρημένοι τοὺς ἄκοντας) Iamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perſeverare in mala interpretatione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, cum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique cap. 55, ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur vóces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα iidem reddant *idque cum temet dedideris;* cum qui ſic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ζίρις Guyetus ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοᾶν, cum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόησόν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Eſai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eoſd. βοᾷν πρὸς κύριον. Sed & Ariſtoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pſeud. V, 1, 30, licet & hoc proprie ſit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitant me, ut revortar.* Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit;* ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. *l.* 3. Ζίριν ἥκοντα) Forſan ἠχοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν) Oculos offerre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit I. Elſner. ad Epiſt. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. *l.* 7. Ἀνωμότους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobiliſſimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarraſſet, rogat Mneſippum, quid par ei aut ſecundum proferri poſſit e Graecis, licet vel decem ſupra numerum ante poſitum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam ſine iureiurando, ut multa tuto poſſint affingi, quo hiſtoria evadat mirabi-

lior. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους ſuſpicarer ἀνωμότῳ eſſe legendum: εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει· *ſi quis alios decem ad quinque annumerare concederet tibi etiam iniurato, ſi placet.* Iuraverant ſcilicet ambo, Mneſippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, ſe nihil hiſtoriis amicitiarum, quas relaturi eſſent, de ſuo allituros. Nimirum ἀνώμοτος eſt *iniuratus*, h. e. qui ipſe non iuravit, ut patet ex notiſſimo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Et ipſe Noſter ſupra c. 18, καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες. Sane ſi & hic ita ſcripſiſſet Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam ſollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is eſt, qui Latinis *iniuratus;* verum etiam de ea re dicitur, quae ſive foedere, ſive pacto, ſive iureiurando qualicunque non eſt comprehenſa & obſtricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ὅρκοις κατειλημμένος. Sic ex Demoſthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι ſunt ii, quorum hiſtoria citra iuſiurandum & obligationem fidei poſſit referri, admixtis etiam falſis quibuſdam. Eundem hunc uſum habet ἀνώμοτος iterum apud Noſtrum T. II, p. 113, ubi cauſa datur, quare Iuppiter potiſſimum inſulam Delum ad partum Latonae iuſſerit exſiſtere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος eſt, quae iſto iureiurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magiſtro, qui in voce Ἀπώμοτος ita: Ἀπώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In addend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδε Βάσθην) Veriſimilia haec non ſunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. *l.* 2. Ἐπιπίπτει) Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae poſt Ienſium de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt. — Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, iam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. *l.* 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι) Legendum videtur ὥς τις, eo ſenſu, quem interpretatione expreſſimus. Poſſum interrogare Graece, quod ſatis conſtat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. ſed poſſumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non ſatis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, niſi quod ἔχω ſimiliter cum genitivo conſtruitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem eſt: nam cum οὕτως, πῶς, ac ſimilibus adverbiis eſt ſatis obvium, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde ſuccurrit. Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Geſnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic ſupra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. *l.* 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δεήσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένων coniungetur, quam cum δεήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοὸς) I. ſupplex implorat auxilia. Natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe, teſtatur Zenodotus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. *l.* 9. Παραγαγὼν) Suidas l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁπλίτας πεζοὺς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciſcendo ſibi ipſe impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in fruſta multa diſſecta & toſta, in extenſo tergore conſidere, reiectis in terga manibus; appoſitarum vero carnium portionem quicunque ſumat, eum dextro pede in tergus impoſito, promittere ſe pro facultatibus, alium quinque equites ſuo ſumtu; alium decem; alium plures; alium quot poſſit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti ſunt ὁπλίται & πεζοὶ, quaſi ſint iidem, cum ſint hic aliquo modo diverſi. Ὁπλίται nempe ſunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic ſumi pro ψιλοῖς, ſive levis armaturae militibus: quamquam & ipſi ὁπλίται & πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris diſtinguit Lucianus; alioquin ſupervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque ſequitur, ὁπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae diſertius poſſunt diſtingui, quam hic ὁπλίται & πεζοί. Sic ſcimus, apud Latinos ſaepe milites diſtingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipſi quoque ſint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται· vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia;* idque non hic modo, ſed & in Navigio ſeu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *poſtremo tota armatorum ſumma, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numeroſiores ſunt. Ceterum ut ſtupor eius, qui tam inficetam terſiſſimi ſcriptoris nobis concinnavit verſionem, amplius pateſcat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum,* paginae ſeq. fine verba haec, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, *nam te quinque millibus equitum praeficiam:* recte quidem, ſed ita, ut pauciſſimis lineis ante, ſe turpiſſime dormitaſſe, ipſe quaſi confiteatur. I nunc, lector, & verſionibus tuto crede. Iens. Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς) Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox diſtinguat, hic etiam ita diſtingui par erat. Solan.

Pag. 112. *l.* 14. Τοῦ τράχωνος) Id eſt, aſperam regionem. A τράχων eſt Τραχωνίτις, ſubintellecto γῆ. Guyet. Vid. Ἱστ. β, cap. 30, unde diſces, non eſſe nomen urbis, quod Eraſmo fraudi fuit. Solan. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quaſi nomen proprium eſſet, id praeeunte Solano mutavi in hac ed. Reitz.

Pag. 114. *l.* 2. Ἦ μὴν) *Par.* ἦ cum puncto ſubſcripto: ſine illo *Fl. I. H. S.* Omnes tamen diſcretim. Alibi ἤμην iunctim; tumque ſignificare volunt *haud dubie;* prius vero eſſe iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc eſſe differentiam? Et recte ἦ μὴν disiungi, & ὄντως ſignificare, ſatis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. Reitz.

Pag. 116. *l.* 6. Ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν) Eraſmus, *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευος eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὅμηροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iiſdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis ſaepe ſunt arma. Graev.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat frater cariſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσι. Item T, 105,— οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσι, ubi Scholiaſt. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elſner. ad Act. Apoſt. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, niſi res foret nota. Reitz.

Pag. 117. *l.* 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharſalum pervenit.* Thucyd. (IV, 78.) Guyet. Adde Noſtrum Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et paſſim alibi. Reitz.

Pag. 118. *l.* 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. Guyet.

ead. l. 13. Εὐβίοτος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. Guyet. Certe alterutrum neceſſario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum *Baſ.* an οὐ μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam ſecuti ſumus ut antiquiorem. Reitz.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic *Fl.* Reliquae edd. & ipſe P. οὐ μετ' οὐ πολύ· niſi quod *B.* 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genuinum cenſeo. Solan.

Pag. 119. *l.* 3. Αὐτοτελεῖς) *Suis ſumtibus viventes.* Guyet.

ead. l. 9. Εἰς δύο διεκόπη) Hanc phraſin probat contra Gatakerum Elſnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia-

ni, item alia ex eiuſd. Dial. Meretr. XIII poſt med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympoſ. c. 44, ubi διεῖλε τὸ κρανίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demoſth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη ſaepe abeſt in hac & aliis locutionibus, (de qua ellipſ. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciphr. III, Epiſt. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατεῤῥωγὸς ἱμάτιον φορῶ; Reitz.

Pag. 120. *l.* 2. Πυρακτωθεὶς) Corrupta haud dubie vox; cuius poſterior pars τρωθεὶς fuit. Sed quaenam alia vox ſub πυρακτ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan κατατρωθεὶς ſcripſerat. In libris nihil ſubſidii. Solan.

ead. l. 7. Κοπίδα διῃρμένος) At ſupra c. 9 circa fin. habuimus διῃρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & ſic ſcribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διῃρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. Reitz. Sed diſtinguendum fuerat: nam διῃρημένος eſt a διαιρέω, *divido*; διῃρμένος vero a διαίρω, *tollo*. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. Idem *in Addend.*

Pag. 121. *l.* 5. Ἐσπείσθημεν) In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν· ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. Solan. Ἐπείσθημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον, *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo;* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio, an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπειστο, — ἐξελθόντες ἀπῄεσαν, *interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta — egreſſi abierunt*, alia res eſt. Reitz.

ead. l. 9. Μύθοις ὅμοια) At re vera Scytharum genium moreſque haec optime exprimunt, quos ex hiſtoria Timurbeki, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita luculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὤμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὔ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. *l.* 8. Ἀθήναζε ἀπῄειν) Conf. ſupr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciphr. III, Epiſt. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemſterh. rurſus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipſo Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV, cap. 53. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τοῦ προσόρμισις καὶ καταγωγή. ἐπίθεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium eſt Aſiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κᾀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἠγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Eraſmo, *res quaſdam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque e navi ſubduxiſſemus, emimus.* Immo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἴκημα, quod ſibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo ſarcinas depoſuerunt ipſi ἀγοράζοντες, hoc eſt, in forum urbis profecti. Heſych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι. Ariſtophanes Λυσιστράτῃ pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν· ubi Scholiaſtes perinde ut Heſychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam veſtem, ἠγόραζε. Et cap. 164, καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etſi hic vertant *negotiantur.* (Adde Salmaſ. de Uſur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) *Sedem, diverſoriolum.* GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπάσαντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλεῖθρον) Omnes libri habebant hic κλεῖστρον· quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam repoſuimus, irrepſit. Vide Ἀλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. *l.* 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, neſcio an ſatis recte. Certe non memini, me ſic uſurpatum legiſſe. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπὴν) Quintil. Decl. IX: *Cum oſtentata per arenam periturorum corpora mortis ſuae pompam ducerent.* Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. *l.* 1. Ἀνδρολογηθέντες) Ἀνδρολογεῖν *milites conſcribere*, Alciphr. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiſſ. Bergler. ex Heſych. ſuam verſionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani teſtimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, ſed fiebat tamen; praeſertim in Chriſtianos. Mos a Romanis invectus, cuius alibi etiam meminit; ut Ἀλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. *l.* 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. ſeq. Ὀν. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην) *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύην) Ἰγνύσιν Noſter ſupra 1 Hiſt. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. diſces, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύην Ionice aiunt, & Homer. quoque ſic ſcribit, cuius Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. REITZ.

Pag. 126. *l.* 5. Ἀμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi ſcenam Amaſtrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile fit. Neque enim, ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57 ſatis conſtet. Sed obſtat, quod ſupra c. 57 Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam tunc, legendum περίεισιν, pro πάρεισιν. Nunc autem Athenis ſcenam huius Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. SOLAN.

Pag. 127. *l.* 5. Διεκπαίσας) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαίειν pro *ingredi, ſe intrudere*, Ariſtoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod Scholiaſt. exponit, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. Ariſtophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciphr. III, pag. 408, quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. Sympoſ. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεσεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro *fuga elabi* inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum eſſet prae altero, quod *perrumpere* ſignificans hic longe maiorem vim habet, & reſpondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris ſublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Noſtro potius eſt *extrudi, eiici*, ut ſupra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere voto, exſibilari*, Nigr. § 9. Reitz.

ead. l. 6. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς) Poteſt utcunque intelligi haec lectio, ut expreſſimus, iuvante ellipſi in καθὸ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν eſt muro diſcludere, qui murus commeatum intercipiat: ſic ἀποκαίειν πυρὶ ſignificaverit incendio diſcludere & arcere. Aſt viderint tamen, qui poſſunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, ſententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Ceterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 805. Gesn.

Pag. 128. *l.* 10. Ἄγροικον) Adleverat Solanus noſter conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἴρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον. Reitz.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) *Contenti ſimus.* Guyet. Hoc addidiſſe videtur, quia Bened. dedit, *nos invicem amplectimur.* Eraſmus vero plane omiſit. Recte autem Guyetum ſentire, multis probare liceret; ſed contenti ſimus Noſtro, qui ſupra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ διαφεύξονται (διαφυλάξονται vulg.) *non contenti aufugiſſe.* Adde, quae ſupra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiaſt. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἠρκούμεθα viciſſim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Niſi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. Reitz.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hauſta ſuavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδενὸς λείπεται. Gesn.

Pag. 129. *l.* 3. Γηρυόνην) Geryon, Erytheae inſulae in Gadi-

tano mari rex, tricorpor fuiſſe fingitur, ob adminiſtrationem regni cum duobus fratribus concordiſſimam. Sunt, qui trium Hiſpanicarum inſularum regem faciunt, Balearidum ſc. duarum, & Ebuſi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quiſquis tandem fuit, *Patrenſem* ſe dicit c. 55, ubi de genere ſuo vitaeque inſtituto plura ipſe narrat. Non cenſet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipſe omnia habet. Vide Salmaſ. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philoſtr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς ... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας ... ἐπιτηδειότατος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex ſequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeſchel. bis vocatur hic libellus Λουκὶς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀτθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere eſt, ut aſſentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde iocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apuleius, cuius ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀπῄειν — συμβόλαιον) Lucius, qui poſtea aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπῄειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, proficiſcerer.* Verte: *Fuit, cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum eius gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes ſunt 24 nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa

hiemalibus menſibus, & Lariſſa, a qua Achilles Lariſſaeus dictus. COGN. (Adſcripſerat huic notae Hemſterh. Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβόλαιον) Cogitaram hic olim de teſſera hoſpitali, ſed fruſtra. Vide Philoſtr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Baſ. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienſius. Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 ſeq. H. Stephani in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμησιν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. De ſymbolo ſ. teſſera hoſpitii, locus, ſi quid voluiſſet auctor, erat deinde, ubi γράμμα ſe habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci poſſint. GESN. Συμβόλαιον quid ſit, vid. ex re ipſa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *ſyngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguiſſet, de quibus ſtatim agitur, ſi hoſpitalitatis teſſeram attuliſſet. Dion. Hal. Iſocr. p. 102, v. 29 ed. Lipſ. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται. Et ſic pro actione, controverſia, quae naſcitur ex eiuſmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demoſth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, verſ. 16 ſeqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἡ τῶν συνόντων αἰδὼς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac ſaepe alibi apud hunc & Demoſthenem. Sed quia Geſner. ſimilia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀλῶν) Neſcio, num propter ἀλῶν Florentinam conſuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum ſenſum turbat. Ac priſtinus interpres haec non capiens omiſit, & ſequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ Ὕπατα) Siccine ſolent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falſi arguit, quod ἐς pro ἐν poſitum ſit? Vix credo. Aliam dubitationis eius cauſam tamen invenire non poſſum. Cumque mea ſponte exempla non addidiſſem, quia nimis id notum vel mediocriter verſatis arbitror; tamen ne nihil egiſſe videar, pauca quaedam ex immenſa, quae ſuppetit, copia ſubiungam. Demoſth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον ſunt *Rhodii*. Euſtath. in proverb. quod ad Piſc. cap. 20 adduxi, Τῷ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλωπιδῶν. Et ne dicas, illud ἐς ibi ſignificare, *ad*, *verſus*, ecce aliud ſimile ex Ach. Tat. I, 1, ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. Alciphr. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Paſt. III, pag. 103, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον), *quas nymphas aliquando adiuravi in illo antro.* Idque manifeſtius pro ἐν poſitum, quam illa eiuſdem, quae adducit Mollius p. 62, ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. flag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noſter mox cap. 17, καταλύομεν εἴς τινα ἔπαυλιν. Evang. Matth. II, 23, κατῴκησεν εἰς πόλιν, *habitabat in urbe.* Quinque ſimilia vid. ap. Gunther. in Latin. Reſt. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangeliſta l. c. ut ibi ſit, *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque fruſtra ἐλθὼν excidiſſe putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promtu forent, accumulem. Ita ἐν viciſſim pro εἰς permultis demonſtrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rurſum habet, in quibus εἰς pro ἐν poſitum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον Alciphr. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. ſic dedi, ſed quia paulo poſt bis terve ſic legas ſine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc ſupra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *noſſe aliquem.* Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅπῃ) Sic Mſ. Reg. 3011. melius, quam quod eſt in impreſſ. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχοι) Cur ἔχοι, & non ἔχει, ut τρέφει, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editt. etiam *Fl.* conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφοι) Quia in proxime praemiſſo ἔχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque ſibi ſimile eſſet curavi; nam ὅτι ἔχοι καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet ſuffragantem, alioqui mallem cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etſi coniunctio non ſemper ſimiles modos habeat, ubi aliorſum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum ſuo ὅποι, ſequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam ſi eodem ſpiritu ὅτι ἔχοι καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut aſſentiamur Reitzio τρέφει in τρέφοι mutanti, qui optativus nullum hic locum habere poteſt praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare repoſuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Mſ. Reg. 2955, & ἔχοι cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. *l.* 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri poſſit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, ſed πυνθανομένῃ, quod forte per compendium ſcriptum a librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine ſic: *Tu vero, quiſnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero.* L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνῃ ſibi non reſpondeant, nam pertinent ad diverſas perſonas, ut ex verſione iam patet clariſſime. Immo in interrogatiunculis iſtiuſmodi, ne ſemper quidem in eadem perſona verba collocari opus eſt; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciphr. III, Epiſt. 54 pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ; nam etſi κατέαγε in uno Cod. legatur, ſequens tamen φορῶ ſatis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia eſt ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum cenſerem nomen eſſe patris. Muto nunc ſententiam. SOLAN. Περὶ Δεκρ.) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmurienſis παρὰ Δεκρ. quod reddere Luciano eo minus haeſitavimus, quod & ſic haberi videmus in Mſ. Reg. 2955. Περὶ cum Reitziana etiam *B.* 4.

ead. l. 9. Παταρέως) Nihil dubito, quin Πατρέως legendum ſit, id eſt, *Patrenſis*. Mentio fit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et ſic ex *Fl.* dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

ſaepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum eſſe nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuiſſet, ſcribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. *l.* 1. Παρ' ἐμὲ) Ita ex Mſ. Reg. 3011. & ed. *B.* 2. pro vulgato παρ' ἐμοὶ, reſcribi iuſſit cl. B. de Ball. cui obſecundavimus. Ἐμὲ agnoſcit etiam *B.* 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον) Interpretes omnes, *oſtenſaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodiſſime notavit pater, κοιτῶνα, ut praeceſſit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide Caſaubonum ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo.* GRON.

Pag. 134. *l.* 4. Ἡ νῦν μοι ὁδὸς) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mſſ. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc ſit, nondum aſſequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige διά. GUYET.

ead. l. 12. Κᾀν τούτῳ) In *Iunt.* κὰν erat ſine puncto ſubſcripto, quod & aliae vett. edd. ſaepe omiſere. Sed cum *Par.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia eſt pro καὶ ἐν poſitum, & ſic melius diſtinguitur a κἂν *etſi.* Ut ſupra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. Ἱμάτια — ἀνθινὰ) Confer, ſi lubet, Alciphr. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. *l.* 1. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tuae matris,* cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine; ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis.* GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοὶ) Solan. iubet conferri Κατάπλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2 Ver. Hiſt. § 6 pr. τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem, quae dedit frater cariſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353—4. Et Alciphr. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχόν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἴκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores* tibi *& carnoſiores*, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius *ſibi* quod placeret, non ut *ſibi* ſervaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae ſortis homines, ſed apud Perſas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus philoſophiae & artis mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλης. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Geneſ. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὑτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquiſierit, num quae ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum, ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliiſque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribuſque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῷα) De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas Ariſtot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Ariſt. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. *l.* 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex ſequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem eius mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur Aelian. V. Hiſt. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, *& accinxit ſe ad philoſophiam.* Alciphr. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, *ad huic auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* REITZ.

ead. l. 11. Δοῦλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocoſe inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Ciſtell. cuidam *Gymnaſium.* COGN.

Pag. 137. *l.* 1. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris,* inquit, *adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoët, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quae iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *tum illa,* quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut ſint verba laudantis iuvenis, dicentiſque, *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Baſileenſes vertunt, *cuius curam haud facile ſuſtinebis,* Benedictus *cuius curationem haud facile ſuſtinebis,* quae nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palaeſtrae enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod iudico veriſſimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, *Quam venuſte, inquam, o pulchra Palaeſtra, nates una cum olla*

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, ita agit, quam ſi voculae ἣ δὲ notent reſpondentis Παλαίστρας perſonam; cum plane ſit ipſius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* IENS.

ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς) Forſan ἦ μὴν, i. e. ὄντως· vid. Heſychius. Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. GUYET.

ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192, Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἱέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἴτης. ἰταμός. σκληρός. τολμηρὸς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philoſopho Cynico dicit: θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare ſi ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ poſt τὸ μεστὰ deſiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. ſupra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) An παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum ſententia poſtulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quaſi eſſet infinitivus. Sed eſt optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μηδὲ optime quidem Geſner. reddidit per *ne quidem*. Et ſic quoque vertendum in Long. Paſt. I, pag. 4, ἔπειτα αἰδεσθεὶς εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipſo principio, μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Bergler. ſimilia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, ſe tueri

queat, cum Hemſterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro ſimplici μὴ poſitum haud immerito improbat. Et ſic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Paſt. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noſter 1 Ver. Hiſt. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόῤῥωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόῤῥωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem eſt. At ſaepe ſic Noſter aliique affirmationem per negationem contrarii adiunctam ſolent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. Il. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo.* Z, 180, — ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, ſi opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἱταμὸν) Ita adſpirate ſcriptum erat, forſan ſtudio, quia ab ἵεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noſter haec deſcripſit: Ἰταμὸς, ἀναιδής. σκληρός. ὠμός. παρὰ τὸ ἵεσθαι ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὠμὸν) Non comparebat in editis. Sed inſeruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi poſſet. REITZ.

Pag. 138. *l.* 9. Τοὺς δεσπότας) Eadem prorſus ratione alicubi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium *reges*, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὕπνου) Ὕπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vett. & Codd. ου ſcribunt pro ȣ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τοῦ κατὰ, quod in compoſito iam ineſt, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Imperſonaliter, pro κλίνη ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. *l.* 2. Τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae ſuis peculis exutae.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera ſic debent intelligi, *aliae ſic nudae ut naſcebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 ſcribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ'

αὐτὰ) *aliae ſolutae* foliis non amplius cohaerentibus, ſed abruptis, *aliae in ſerta plexae.* Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότιν· & ſane ſic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Λελυμένα) Roſae ſolutae, roſae ſertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν· videnturque eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν σύμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστής· ita D. Brutus, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 ſubiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου· ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce Aſinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinius Ienſio ſcripſit: *Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. I ad Fam. Ep. 9, appellatur* Furia muliebrium religionum, qui *&c.* — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Heſych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic deſiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noſter: quare edd. in variantt. notatas conſului, cognovique, ſolam ex iis Pariſinam habere illud ἔφην; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex coniectura inſertum eſt. REITZ.

Pag. 140. *l.* 6. Ὑππίαν) Ὕππιον forſan, ut infra κολλῷ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλων) Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν gloſſema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη ſc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῷ) Ἴσως, κώλῳ, id eſt, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*, αὐτὼ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἅλες ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχυέτω) Forſan ἰσχύῃ. Sic interpres. GUYET.

ibid. Ἐξελκύσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δῆξον) Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἅμμα) In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβὰς, ἅμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans*. GRAEV.

Pag. 141. *l.* 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Weſſeling. No. 48: *Rarior aliis hic uſus vocis* πλείω, *Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94.* Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, ſupra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) An, ἀλλ' ἄκουε; Placet. GUYET. Ἀλλὰ καίου) Κέου, mendoſe P. In L. ἄκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, cum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίου, vel reddiderint *ſed urere*. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & verſione Geſneri, nec abit ab edd. niſi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. REITZ. Mſ. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκέοντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato ſc. mox ſeq. παλαίων in παλαίε, h. ſ. *mais luttés en ſilençe, ſans raiſonner.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & abſterſo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστὴς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Weſſeling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortaſſis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπίπρωσον) Lege ἐπιπρόωσον. GUYET. Idem Geſner. iuſſit. REITZ. Ἔτι τρῶσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλὸν) Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut ſupra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἅμμα σφίγγε) Cum in Baſileenſi ed. harum vocum verſio eſſet praetermiſſa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, conſtringe.* Ut laudo curam, ſic quale dicterium poſſit eſſe ἅμμα σφίγγειν, quae ſunt voces ſimplices, non capio, nec memini ſic legiſſe. Sed neque κατὰ λόγον ita ſumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. Et alibi. Aliud eſt τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum ſtringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut conſtare poteſt vel ex initio libelli de Gymnaſiis, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c. licet haec quoque ſit certa ſpecies luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἅμμα σφίγγε) Scaliger ad Euſeb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum ſaepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleii, etiam ipſe ſolus Apuleius hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaeſtrae vox ἅμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66, — ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forſan κύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀναστάσῃς) Iocus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. *l.* 1. Ὕφελε) Τὸ πέος forſan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθησον) Lege κάθισον. GUYET. Guyeti emendationi favet Mſ. Reg. 2955. Sed κάθησο cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter καθίζω & καθέζομαι vid. Soloeciſt. § 11, ibique nott.

ibid. Εἶτα δοῦσα) Εἶτα λαβοῦσα, & mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατάματτε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χειρὸς) Forſan, καὶ τῆς χειρός. GUYET.

ibid. Πάραψαι) Lege παράψα. GUYET. P. *I.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρακύψαι. Coll. vulg. agnoſcunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnoſci a Mſſ. a ſe collatis teſtatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mſſ. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον reſcripſimus ἤθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καί ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἩΛΘΕΝ ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἩΛΘΟΝ. Adde, quod ἤθλουν, palaeſtrae verbum, optime convenit cum ſuperioribus.

Pag. 143. *l.* 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὖσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Baſileenſi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quiſquam eius fiat conſcius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) *Invida eſt circa artem ſuam.* GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὑτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, *herus*, ap. Ariſtoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius ſignificationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeſchyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, *dominam* vocari probat, non omiſſo hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud eſſe ἐπὶ τούτων, vid. ſupra Tox. c. 20. Sed licet Geſner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hiſce acquievimus*, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod poſterius parum refert utro more reddatur, num *poſt*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, ſcio, ſi exiſtimaro, utrovis loco ſignificari *poſt haec*; aeque ac ap. Ariſtoph. Plut. 57, ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ, *aut poſt haec ſic faciam.* Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, ſignificatio τοῦ *poſt haec* tamen firmatur ab Kuſtero ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον; *quid poſt haec filii mei*

facturi ſint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi neceſſario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *poſt hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἵποντο δὲ Λαιτός τε καὶ Ἐκλεκτός· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου πρωτευόντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, reſpici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quaſi dicat, tanto ſuavius acquievi, cum illud mihi promiſſum eſſet. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad ſuum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐραστήν. Utique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti *amaſium.* Eſt enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. *l.* 2. Ἣ νῦν ἔχεις) *Potes.* GUYET.

in Schol. Ἁδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἁδρὸν uſitatius ſcribitur, ſed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἁδρὸς & ἀδρός· vid. 2 Ver. Hiſt. c. 40 f. Eandem ob cauſam paulo ante ἅμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia eſt ab ἅπτω; nec poſtea ſemper monebo, ubi res eſt certa. REITZ.

Pag. 145. *l.* 4. Ἐκεῖνο) Forſan ἐκεῖνοι quaeſivit Solan. Nec reſpuerem, ſi invenirem: facillime enim a ſequente οἱ abſorberi potuit prior ſyllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο ſcil. κρώζασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex Ariſtot. Hiſt. Anim. VIII, c. 3, notum eſt. REITZ.

Pag. 146. *l.* 4. Αὐτὸν ἑώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive iumenta, tyranni in lupos & alias beſtias transfigurantur. Auguſt. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & ſeq. COGN. Ἑαυτὸν) Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis αὑτόν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non deſunt eiuſmodi exempla. SOLAN. Quia ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte fatente Solano, non neceſſe erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a ſcribis ſaepe contractum in αὑτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Cod. L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτόν. Adde 1

Ver. Hiſt. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque fruſtra mutatum voluit. Alciphr. etiam II, Ep. 1, p. 198, ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, αὐτῆς legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς, legi iubent. Bene: ſed αὐτῆς forſan & ibi ſufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς eſt in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & paſſim in N. T. aliiſque, quos omitto ſciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον) Priſtinus interpres ſatis dubie, *illa manibus demulcens caput;* cum verum videre potuiſſet ſenſum, ſi non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (ſ. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adſpexit, percuſſit faciem ſuam manibus infeſtis.* Sed non libet ſingulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. Ῥᾴστη) Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾴων, niſi quod *Fl.* mendoſe habet ῥᾷον. SOLAN. Ῥᾴων) Solan. iam correxerat ῥᾴστη. Sed vereor, ne nimis feſtine. Quod enim & *Aldinam* ſic habere credat, non ſatis intelligo; niſi *Aldinam* alteram, ab alio collatam ſignificet. Nam *Ald.* 1. quam ipſe conſului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & ſic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio ſimul & feſtinatio fefellit, & pyxïdum ſimilitudo decepit. Sed bene*, facilior *quod reformationis huius medela ſuppeditat.* Unde imitatio ſatis apparet. REITZ. Ῥᾴστη tamen Mſ. Reg. 3011.

Pag. 147. *l.* 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epiſt. I Theſſ. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemſterh. margini adſcripſerat) ubi is docet, ἀληθὲς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo, quod *natura* & *revera* eſt, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. Ariſt. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπεισέρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας) *O intempeſtivam hanc curioſitatem!* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex MSto περιεργίας; GRAEV. Περιεργίας P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 8. Ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο) Ὡς δὲ οὐδὲν ἔνδον ἄλλο *S.* & *B.* 4.

ead. l. 9. Λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μή. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. SOLAN. Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam Solano noſtro. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Iidem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam ſcribendi rationem ſequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. Ἐπιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non eſſe talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie ſuppinguntur iumentorum pedibus, ſed de calceis, qui indui exuique pro viae diverſa ratione poſſunt, oſtendi in Ind. ſcriptorum Rei Ruſt. v. *ſolea*, ubi dedita opera de hoc argumento diſputavi. GESN. Ἀνυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata ſcribitur in Icarom. c. 31, excepta *S.* & *Amſt.* quae η in penultima dedere; hic vero ε ſervarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, ſi per ε ſcribas, dicitque: Ἀνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Weſſeling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magiſtr. pariter τὸ ε damnantes, ex Diod. Lyſia, Aeliano, Longo &c. noſtram ſcripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η ſervavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπωλλύμην) Ἀπωλόμην adſcriptum in marg. *Baſ.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Neſcio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem ſupra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; ſed cum non videam, quid in altero improbandum, nec ſemper eadem forma loqui Noſtrum oportere neceſſe ſit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. *l.* 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; ſed abſque Codicum ope mederi non poſſum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc ſinceriores edd. priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab ſequioribus ultimum illud καὶ abeſt. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων) Ἄλλως, ματαίως. MARCIL. Ἄλλως & ego praetuliſſem, ſi conſtaret, Pelleti ſcripturam ex Codice, non ex coniectura, eſſe. Et quamquam id non

conſtat, tamen ſic dediſſe Lucianum arbitror, & priſtini interpretes iam verterunt, quaſi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam ſi ἄλλο exprimere ſtuduiſſent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, ſive alienum, inſolitum quid.* Poteſt tamen & ἄλλο quaſi adverbii more poſitum accipi, ut illud *aliud quid* idem ſit, atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὥστε ἔστην) Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, *iamque tunc ſteti, aſinuſque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, *tum ſic obturato ore procedebam.* GRAEV. Ὥστε ἐς τὴν τότε, ſc. ἡμέραν, emendabat Giſb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Veriſſime.

ead. l. 12. Καταλύομεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ Ὕπατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc deſiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mſſ. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ poſt ἐν, operarum errore.

Pag. 150. *l.* 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Conſului edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20, ſ. 33, deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Iumentis, capriſque, & ovibus venenum eſt.* Apuleius l. 4 pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum* roſas laureas *appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GESN.

Pag. 151. *l.* 12. Παλινδρομῆσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Eraſmus exponit Tit. *Satius.* Latine quoque uſitatus verſiculus: *Eſt ſatius regredi, quam male coepta ſequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus uſitatum! REITZ.

Pag. 152. *l.* 8. Τῷ ἡμιόνῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ ſcribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. GUYET. Ἡμιόνῳ) Quem tamen ſupra paſſim *aſinum* dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπήκουε) Sic Belgae, adſcript. in *B.* 1.

Pag. 153. *l.* 6. Ὁ δὲ ἀπῄει κάτω τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes, *mors illi attulit laborum finem*, laeviſſime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant praecipites. Verte ſimpliciter, *ille deorſum abibat mortem ſaltans.* GRON.

ead. l. 8. Ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adſcripſerat, & ſic eſſe in *Fl.* An ſperavit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis ed. Oxonienſi Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Paſt. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia.* Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατορθώθη, *multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hiſt. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: ſonat enim, *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Λοιπὸν) Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paulo iure quam ante; ſed commate poſt καταλύσουσι poſito, quod iam feci, cum in edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. *l.* 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iuſſit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam, an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παίζεις ἔχων. Heſiod. Ἐργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

verſu. Sic λῆρεῖς ἔχων, & ſimilia multa, profert Maittair. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Noſtrum Icarom. c. 24 m. παίζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par.* ἑκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. Ἄρτον) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet. Et vel ſic ederem invitis edd. quae ἄρτον miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤσθιον ἄρτον (ſcil. τινὰ) τῶν ἔνδον, *comedi unum ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. Vid. Th. Mag. & Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. *l.* 13. Πάντα ἔκλαε) Et ſic legere *Fl.* bene notat Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam flebat;* ut mox, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicographi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpetuo cum illa verſata.* Noſtrum infra c. 51 m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paulo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλάειν Ariſtoph. Plut. 612, & alii paſſim. Sed & ἔκλαε ſic apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε, quam ἔκλαε, ſcribere, perſpicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alioqui in illo iota ſubſcripto, quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii, veluti ap. Long. Paſt. IV, p. 110 ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν δεσπότην ἔκλαον, quaſi aor. 2 eſſet, quod legentem tamen falleret, ni ſtatim & ibi ſequeretur ἔκλαυσεν. REITZ.

Pag. 156. *l.* 17. Πάντα καταπίπτοντα) An πάντῃ; adſcripſit Guyetus. Bene, ſi libri addicerent. Iam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλαε, ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. *l.* 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homericum illud: Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpeſſos eſſe*, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Baſ. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iuſſit,

non repugno; nec tamen facio: nam & ſaepe ſic poſitum invenio, ubi uſus γὰρ poſtularet. Vid. ſupra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et ſupr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi eſt, bis δὲ poſt μὲν ſequi, ut iam alibi, ni fallor, oſtendi ex Long. Paſt. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciphr. II, p. 202 & ſeq. ubi vel quinquies δὲ habes poſt unum μέν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὁποσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum eſſe, bene monuit Bergler. Quin vel ſexies eandem particulam, uno interpoſito μὲν, adhibitam legimus in Ariſtotele, I Polit. c. 3 med. Ἔστωσαν, ait, δ᾽ αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ᾽ ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἴπωμεν. Reitz.

ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de diſcumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elſn. ait: Ἀναπίπτειν, *pro* accumbere cibi capiendi cauſa, *rarum eſt. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Aſino* (h. l.) *Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1,* ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. *Iudith XII, 16, & in his libris paſſim.* Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀθυμῆσαι aliis uſurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ᾽ ἐλάχιστοι ἀναπίπτουσιν, *& victi quam minime animo conſternantur.* Confer ibi Waſſium. Et Philon. L. I de Moſe, quem ad partes vocat Hoeſchel. qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Syneſ. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀνακληθῆναι, ut eſt in ed. Blancardi. Reitz.

Pag. 158. *l.* 5. Λαμβάνεταί μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. λαμβάνονταί μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione: nam ut λύκον τῶν ὤτων κρατῶ vulgo dicitur, minuſque commode ibi diceres, λύκου τῶν ὤτων; ita difficilius, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τινὸς, & λαμβάνειν οὐρᾶς, item ἐκ τῆς

οὐρᾶς, ſeorſum recte dicatur, nolim his coniunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex eiuſmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, *& prehenſa manu Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut Aelian. V. Hiſt. XII, 46, καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, *& ille apprehendit eius iubam*. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὤτων· iam vero video ſic loqui Euſtath. de Iſmen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM *in Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Poteſt intelligi hic locus ita, ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, niſi, dum forte Apuleium confero, invenirem iſta, Met. VI, pag. 127, 29 Pric. de *virgine capticia*, ut ipſe vocat: *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi ſpectaculi ſcenam, non tauro ſed* aſino dependentem Dircen aniculam; *ſumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipſo loco verba noſtri prae oculis habuerit, dubitari non poteſt. Quid ſi igitur invenit in ſuo exemplari non δίκην κέρκου, ut nunc legitur, ſed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod ſciam, Lucianus, correctori anſam mutandi poteſt dediſſe. GESN. Praeclaram Geſneri emendationem in ſua Luciani verſione ſecutus eſt cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiuſdem huius pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν· & c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Ienſius emendandum eſſet monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Ienſius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὑτὴν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Iam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. REITZ.

Pag. 159. *l.* 11. Σαρδώνιον) Sic Z. Tp. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδένιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. Homerus metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ, 302. SOLAN.

Recte producitur ſecunda in Σαρδάνιον. Et ſic bene editum in Suidae Σαρδώνιος γέλως. De ſignificatu eius proverbii vid. Eraſmus in *Riſus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicatur de *iis, qui in proprio exitio rident.* Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, deſcribere nolim; ſed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δὲ φησὶν) Accentus enclitici verbi ſic fere perpetuo ſervatos a Scholiaſta, non ſemel ſupra obſervavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἔτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui ό, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. *l.* 2. Τῷ μηρῷ εἶχον) Τὼ μηρὼ in dual. maluiſſem, ita ut εἶχον tum eſſet plurale; ſed propter adiunctum νουθετούμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι Χραύσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt ἐν, legiturque, τοιαύτῃ ἐσθῆτι δεώμενος. Id vero merito ſuſpectum eſt Hemſterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *ſi domum ſuam aufugiſſet*: quae verſio quamvis vel ſic ſatis ſenſum exprimat, neutiquam tamen eſt accuratiſſima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum eſt, (quid namque διδράσκειν τῶν οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; ſaltem ut alii legentes id faciant, facile iſta interpretatione adduci poſſint: ſed a δράττω *pertingo*, *conſequor*, *aſſequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Heſychio. Eſt ergo δράξασθαι τῶν οἴκοι, familiares ſuos conſequi, aſſequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Dactylos peperiſſe δραξαμένη γαίης, *apprehenſa terra;* ubi vide Scholiaſten. Invenio δράξασθαι poſ ..um aliquo modo etiam pro *affectare*, *ſtudere*. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Vertit Vulcanius: *His ſimul auditis maiores quaerere cenſus Deſtitit, & puerûm conſilium arripuit*, IENS. Vide Ienſium. Conf. infra Φιλοπ. cap. 22. SOLAN.

Non ſolum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legas, δραξάμενός μου τοῦ λώπους· ſed & apud Alciphr. III, pag. 426, compoſitum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciſcor*: εἴ που τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi poſſe Bergl. non male exiſtimat. REITZ.

Pag. 161. *l.* 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξίφει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. *l.* 13. Ἀφιγμένοι) Sic *I.* ed. Reliquae ἀφιγμένον, niſi quod *P.* ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum ſingula poſſent admitti, id ſervavi, quod longe maximus priſcarum edd. numerus habet. Poſterius tamen veram eſſe lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος ἀφιγμένον neceſſario dicendum, vel non ſatis attentus, mutarit, ν pro ι ſubſtituens. Ac vix credo opus fore conſtructionem huiuſmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, teſtimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noſter ſupra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσι. Timon. cap. 9 poſt Ἀττικὴν ſequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Hemſterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciphr. III, Epiſt. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philoſtr. Vit. Sophiſt. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῶν Ἑλλήνων ἐπαιοῦντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται ταῦτα προτρέψασθαι -- τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμενοι, pro χλευαζόμενα. Sic maſcul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus ſupra, aliaſque generis ac numeri permutationes, ut pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα ἀναβοῶντες ex Ariſtoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hiſt. a me notata. Adde Weſſel. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. *l.* 8. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deeſt. An ſic legendum? τῆς κεκτημένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημένοις; Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum iuſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit παρὰ, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium* &c. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης coniiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τῶν κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta eſt Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis, ut ſupra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείπνητο αὐτοῖς, & infra hoc Aſino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται, item ap. Ariſtoph. Pac. v. 1260, τούτῳ ὠνήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Noſtr. infra Iov. Trag. c. 7 pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. ſcriptura tolerabilis ſit.) De poteſtate vero participii κεκτημένος vid. Alciphr. III, Epiſt. 63, Spanh. ad Ariſtophan. Plut. v. 4, docentem, active & paſſive accipi, de domino ac de ſervo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici poteſtate, agit. Conf. ſupra huius fabulae c. 11 f. REITZ.

ead. l. 12. Τοὐπτανεῖον) Τὸ ἰπτανεῖον videtur fuiſſe in *l.* Sed Solan. ex aliis mutavit in τοὐπτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent neceſſario ad vocem τοὐπτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. *G.* exſtat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. *l.* 1. Ταῖς ἀγελ.) Sic neceſſario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* ed. eſt; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dediſſe auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepoſitionem, non alteram ἐν, huic rei quaſi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non ſolum illud εἰς ante ἀγέλην abeſſe volo, propter proxime ſequens εἰς· ſed & articulum τὴν auferre malim, ut ſit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hiſt. An. non ſemel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλῃ) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis hiſtoria, a Gyge uxoris ſuae iuſſu interemti. Sed quid ſimile huic aſino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipſius culpa, quaſi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi neceſſitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne ſic quidem ingenium ſcriptoris agnoſco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ; GESN. Forſan & hic Ταντάλῳ legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetſt. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum ſcripſiſſe ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι κακῶς &c. ſuſpicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὅλας) Hoc & quod ſequitur μάζας ὅλας, ſi ſcriptor eſſet terſus, mihi ſuſpecta forent; ſed in hoc opuſculo multa ſunt imperite & inſcite ſcripta. SOLAN.

Pag. 165. *l.* 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἵππων ſcil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. Terent. *Anus haud impura*, non ſceleſta, non mala, i. e. bona. GUYET. Locus Terentii eſt Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. *l.* 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer ſupra notata ad Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel ϑεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. 11 f. & 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in Antigon. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribuſne, an in animo morderis?* REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέον. Reineſius putat deeſſe ἕνεκα, ante τοῦ. In L. pro οὐ, legitur οὗ, quod quo valeat, neſcio. SOLAN. Οὗ γὰρ ἦν καταβὰς) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, ſed οὗ, ſuadente tum re ipſa, tum Apuleiana paraphraſi lib. 7, p. 145 ed. Pric. *cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe viro docto Miſcell. Obſ. Vol. I, p. 148, & Vol. II, p. 373; niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. Τοῦ pro τὴν poſitum, cum ſemel οὗ in οὐ tranſiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι) Video, Anonymum quendam in Miſcell. Obſ. Brit. menſ. Sept. & Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba ſic commentari: » Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione non ſit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ οὐ κατῆλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

ctus tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticiſmi iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac ſi dixiſſet, *ille, ad quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum quidem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν· an ſit pura phraſis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πάσας ἀλίσας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν —. Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν — non recte ſequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo ſolummodo ὅδε loco ὁ δέ.» Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς, pro κατέβαινε, periphraſis adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad eaſdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque huius participii a Budaeo ac Steph. iam ſatis oſtenſum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακώς. Cui addo unum maxime efficax ex Ariſtot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἐστὶν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiſſ. Ten Katen aliquantillum differentiae ſtatuit: quod iam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in Quom. Hiſt. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδάξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκώψας ἔσῃ· & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Salluſt. declam. II, *es habens.* Dein τοῦ ἐπιδοῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τοῦ ἕνεκα, non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elſner. ſed aliud agens, ad 2 Theſſ. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ ſolum pro τοῦ ἕνεκα Ariſtoph. Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur, quod ἐπανόδῳ inſervit. Vid. ſupra Hermot. c. 28 f. Ὃς, δέον τὴν πλειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime fe-

rens pueri huius inſolentiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis magnitudinem, totuſque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit, verum a ſummo capite & auribus incipiens totum me fuſte dedolabat.*» Cum autem Apuleius, (ſ. potius Appuleius, ut eſt in Inſcriptt. ap. Reineſ.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὗ δὲ ἦν· modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὃ δὲ uſque ad ἐπέδωκεν pro gloſſemate habere velit, per me licet. Solanus quoque ſe non expedivit, neſciens, quo οὖ, quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi οὗ *cuius* admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memorem eorum, quae Ienſ. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Epheſ. IV, 1 & 2, ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo iunguntur: quae conſtructio egregie defenditur a Iac. Elſnero, ex Aelian. V. Hiſt. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi οὗ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. *l.* 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non eſt *regio*, ut putavit interpres; ſed *fundus*, *praedium*, quemadmodum ſaepe apud optimos auctores. Plutarch. de ſui laude pag. 544, ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Act. Apoſt. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. BOS.

ead. l. 3. Κομίσας) Id eſt, *agens, ducens*. GUYET. Sic iterum capite ſequenti. An ſatis Graece, addubito. SOLAN. Non ſatis Graecum arbitratur Solanus, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens, portans*. Verum non modo rurſus ita cap. ſeq. ſed & eodem modo bis legi in Long. Paſt. cuius ſtilus cum Noſtri ſatis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν, *Chloën in conſpectum adduxere.* Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. eſt p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. REITZ.

Pag. 169. *l.* 4. Ἑαυτὸν) Ecce rurſus pro ἐμαυτόν. Conf. ſu-

pra ad cap. 13 f. & ſaepe alibi, ut patebit, ſpero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in Miſcell. Obſ. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. *l.* 1. Πλησιάζειν) *Congredi, coire.* GUYET.

ead. l. 6. Γαμεῖν ἐβούλετο) Sic γαμηθεῖσαν accipit Kuſterus in Schol. ad Ariſtoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reineſ. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἣν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deeſſe videtur. GUYET. Non deeſt δεσπότης, ſed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notiſſimum, hoc pronomine herum κατ᾽ ἐξοχὴν deſignari, veluti *ipſe adeſt* ap. Terent. ſatis crebro. Ariſtoph. Nub. v. 220, Ἴθ᾽ οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris cauſa fieri, recte ibi monet Scholiaſt. diceas: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipſo Ariſtophane ſatis eſt apertum. Conf. & Scholiaſten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. *l.* 13. Ὁλόκληρος) De poteſtate huius verbi vid. ſupra ad Amor. cap. 24. Et hic ſignificari intelliges *non caſtratum*. REITZ.

ead. l. 15. Νὺξ βαθεῖα) Sic rurſus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἑσπέρα, in Quom. Hiſt. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. teſtatur Solanus. Nec immerito id inveſtigaſſe videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem ſenſum eius non percipio. Niſi ſimul reſpiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος· quaſi Scholiaſta innuat, ἀκέραιος hic idem fere eſſe, vel conſequens τοῦ ὁλοκλήρου, ut, qui *integer* ſit, etiam foret *innoxius*. REITZ.

Pag. 172. *l.* 2. Αὐτοὺς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. *l.* 7. Εὑρίσκει) Legendum neceſſario aut εὑρίσκει, aut εὑρήσει. In utraque Veneta εὑρήσκει, quod ad emendationem viam monſtrat. In reliquis εὕρηκε. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties ι & η male permutentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum εὑρήσκει ſcribit, imitatam Mſ. quod eo ipſo εὑρίσκει dare voluit, ſed bene dictantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. ξήφει pro ξίφει. Vid. ſaepe alibi in variantt. notata ſimilia, quae vix operae foret notaſſe; niſi hi ipſi errores ad inveſtigandum verum occaſionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η inſtar ι proferendi non eſt adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. ſcripſere, volunt; quin & in Inſcriptt. inveniuntur eius veſtigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inſcript. Reineſ. p. 633, ac non ſemel alibi apud eundem. Cum Henninius recte ex ipſis fontibus docuerit, veteres ſonum literae η balatui ovium comparaſſe, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; niſi uſu doctus eſſem, in alteram partem peccare illas edd. & in η pro ι ſubſtituendo faciliores eſſe, quam ut κ inſerant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσκει ſcriptum invenirent, & id vitioſum ſentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. *l.* 6. Τούτων — γάμων) Modo plur. num. effertur indiſcretim, modo ſing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμου habuimus ſupra Tox. c. 22, 1 Ver. Hiſt. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Ariſtoph. Av. 132. Item ter quater promiſcue in Evang. Matth. XXII, 2 & ſeqq. Ὄναιο autem per contemtum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa,* facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. Θεοφόρητος) Illud certum videtur, hic pariter & paulo poſt, ubi redit hoc nomen, nihil de inſtinctu Deae, aut enthuſiaſmo adeo aſini, ſed deſignari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc ſignificari poſſit θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex Polybio profertur ἀψηφοφόρητος, iure ſuffragii carens, qui non fert ſuffragium. GESN.

ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος) H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλος, quemadmodum apud Comicum Pace 692, τὸν δημότην ὅμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. Schol. L. BOS. Αὐλητὴς ὅμιλος neſcio an hic recte dicatur. Tragicum enim eſt. Eurip. Hec. 921: Ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον. SOLAN. Adſcripſerat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς οὗτος ὅμιλος· turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec ſatis indicat, qua de re dubitet, de ipſo apparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον*, *nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde iam credebam, eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo *αὐλητὴς* pro *αὐλητικὸς*, quod *ναύταν* pro *ναυτικὸν* ſimiliter eſt in Eurip. quodque ex Ariſtoph. modo etiam probavit Bos, noſque ſupra in 2 Ver. Hiſt. cap. 46, ubi Ἑλλάδα *φωνὴν* pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere poſſemus, ut ex Heſiod. Ἐργ. 191, *ὕβριν ἀνέρα* &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Ienſ. ex Noſtro aliiſque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco ſupra ad Ver. Hiſt. a me adducto. Reitz.

ead. l. 13. Ἀποῤῥίψαντες — *ἑλίσσοντες*) De hac participiorum ſtructura vid. ad Tox. c. 2. Reitz.

ead. l. 15. Τοῖς *ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πήχεις*) Non debeo hunc locum inobſervatum praetermittere, quia ſunt eaedem voces in eadem materia, qua annotovi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc *πήχεις* aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum neſcio, qui intelligantur haec praecedentia, *τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἑλίσσοντες*, ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes;* Benedictus, *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. Gron.

Pag. 175. *l.* 5. Τυρὸν *καὶ οἴνου κάδον*) Ridicule prorſus antehac legebatur *οἶνον καὶ τυροῦ κάδον.* Quod ex coniectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. Solan.

Pag. 176. *l.* 11. Κακῶς — *ἀκούειν*) Phraſis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Confer ſupra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philoſtr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & *καλῶς ἀκούειν*, Epict. Sent. VII. Alia ſimilia dedit Ienſ. in Lectt. Luc. p. 272. Reitz.

ead. l. 15. Ἐκ *τῶν ἀστραγάλων μάστιγι*) Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. Reineſius etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex Plut. adverſ. Colot. & apparatum ex Apuleii VIII diſci poſſe. Solan.

Pag. 177. *l.* 7. Εἰς) Pro ἐν· confer ſupra dicta ad c. 1 huius fabulae. Reitz.

ead. l. 14. Ἔγνω) Vid. ſupra c. 20. Reitz.

Pag. 178. *l.* 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται) Eadem conſtructio eſt infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι. Conf. & ſupr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὑμὸς) Ita *Fl. I. Ald.* & *Fr.* At *Baſ.* 2. *P. S.* & *A.* οὑμός. *Ven.* 2. vero ὁ ἐμός· ut omnes libri ſcribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὑμὸς) Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἐμὸς exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καινίδος) P. & *I.* ed. κονίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Niſi κοπίδος ex κονίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀναστρεφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiuſd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, *ſubverſa navi*, quoque habemus. Aitque, ſuae coniecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν· cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. ſupra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἅρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus ſubverſos*, cum ſit *converſos, redeuntes, circumactos.* Confer etiam, ſi lubet, Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, *me totum ſecundum proverbium ſubvertiſti & ſervire coëgiſti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus proſtratis ſaepe capi hoc verbum; ſed metaphoram deductam ab inverſis vaſis. Et ut quis dicat, parvi intereſſe, ac τὰς τραπέζας ἀναστρεφθείσας facile tamen intelligi *inverſas*, cum & ἀναστροφὴ vulgo ſignificet *inverſionem;* ego viciſſim aio, ſaepe mirum quantum intereſſe. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακὼβ, quod eſt, *& revertetur Iacob* ex captivitate, ſive redibit in terram ſuam: ſi ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet;* quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. *l.* 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum ſine eo ſententia ſtare non poſſet, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non ſperno lectionem Cod. P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, ſ. *nunquam ante viſum auditumve.* Long. Paſt. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem operarum eſt p. 132) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπολώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortaſſis, quod maxime mireris, a ſuis iam inventus periiſſet Daphnis.* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus reſpiciat ad miraculum praecedens, dum poteſtas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial. c. 52, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. Reitz.

in Schol. l. 2. Ἀπατέωσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem ſeq. ἑτερατεύσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. Reitz.

Pag. 181. *l.* 10. Ὀθόνην) In Coll. & P. ὀθόνῃ τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. Solan.

ead. l. 16. Ὥστε με) Sic habere dixi edd. quod verum eſt, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum ſit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem ſaepiſſime. Reitz.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag. c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiſcue interdum uſurpari poſſe, ſupra monuit Hemſterh. T. I, ad Timon. (p. 332 ſq. huius ed.) Sed quod propius huc ſpectat, ἀπὸ viciſſim eſt in Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter foret ὑπό. Plura in promtu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, teſtimonia non profundam fruſtra. Reitz.

ibid. Ὥσπερ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφεσθαι) Si Eraſmus ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam;* dum contra ipſe, qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. Reitz.

Pag. 182. *l.* 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος· hoc loco ſic edidi, ut edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra cap. 16 &c. ubi vide, quae Solanus & ego notamus. Reitz.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ eſt. Solan.

ead. l. 16. Ἐξιόντων) Non ſatis ſanus hic locus eſt. Solan.

Pag. 183. *l.* 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mſſ. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὅπου ἀπάγοι. *Fl.* quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt, comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ώτερος & ώτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem: itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem. At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. Reitz.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adſcripſerat, conferendum cap. 12 in Quom. Hiſt. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐνὶ pro ἐν eſt in 2 Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, cum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graeciſſ. pag. 469, & Long. Paſt. II, p. 59. Et eiuſdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. ſupra prolatam T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. Reitz.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgatis occurrit. Solan.

Pag. 184. *l.* 4. Οἴκημα ὑπερῷον) In Act. Apoſt. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi L. Bos demonſtrat, ὑπερῷον eſſe adiectivum; non tamen compoſitum, ut Scholiaſtae & Euſtath. voluere; ſed ab ὑπερὸς *ſuperus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος, & ſimilia: atque in omne genus terminatum ſubſtantiviſque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. Reitz.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. Solan.

Pag. 185. *l.* 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. ſic erat, etſi omnes edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in

contextum recepiſſem. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδό-ναι uſurpat, pro *permittere, tradere ſe alicuius poteſtati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac ſaepe alibi. Nam licet *augeri, creſcere*, plurimum ſignificet; tamen & *donare* notare, notum eſt: quidni igitur *tradere* & hic ſignificaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τοῦ Λεὼ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex ſequentibus videbis, filias traditas fuiſſe ad caedem. Ne plura congeram ſimilia. REITZ. Cum P. faciunt Mſſ. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἄσβεστον ἐγέλων) Hom. Il. Α, 599, Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψεως) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Ζεῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. *l.* 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis.* GUYET.

Pag. 187. *l.* 12. Προελθόντες) Ita recte *Fl.* editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. *l.* 5. Καταπίνοντα) Qui neſcit, καταπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit, de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in Piſcat. Adeatque Alciphr. I, Ep. 22 pr. ubi καταπόσεις πλακούντων inveniet, ibique Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII*, Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas. *Ita uſurpatur* καταπίνειν. *Sic* κατέπιον τεμάχη *Ariſtoph. in Nub. v.* 337, *& Lucian. in Aſino* h. l. *Ibidem ſupra c.* 28, μάζας ὅλας κατέπιεν. *Quemadmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p.* 268, μᾶζαι — ἱκετεύουσαι καταπίνειν, mazae orantes ut ſeſe deglutias. *Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante:* ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. *De eodem Saturno Lucianus in Saturnalibus c.* 5, — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καταπίνω. Ariſtot. Hiſt. Anim. VIII, 3 pr. σῖτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις ψωμίζῃ, δύναται καταπιεῖν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile apparet vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi piſces dicit καταβρώσκειν τινὰ, i. e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*, & καταφαγὼν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo ſubito *abſorberi, deglutiri*, ut alia eſculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου) Doct. I. Gavel in fin. Obſ. ad Ocyp. in Miſcell. Obſ. T. X, haud inepte emendat ὑπὸ τοῦ δεσπότου. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) *Ad convivium* vertit Eraſmus. Sed

hic ſignificat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.

ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemſterh. in marg. adſcripſerat, conſulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII, c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἰπεῖν ſaepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν ſimiliter *iubendi* ſignificatu non ſemel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati noſtrae ignoſce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Poſſes θεῖναι coniicere, niſi nimis prope παραθεῖναι praeceſſiſſet, quod tamen non adeo curarem, ſi mutatio eſſet neceſſaria; ſed vulgata ſtare poteſt. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod uſitatius, vide ſupra ad Tox. c. 20, & hoc Aſin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμένους, niſi forſan legendum ſit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κειμένους. GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 6. Κατηχεῖν) Rurſus infra Ζ. Τρ. cap. 37 f. & Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. *l.* 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod ſi inverſo ordine legas ᾔτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; ſi vulgarem ordinem ſervamus, malum eſt τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευή μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio non ſit abſurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ *habitus, apparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit apparatus, ſtatim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾶ. GUYET. Πορφυρὰ ſcil. habebat *S*. Sed vett. recte πορφυρᾶ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναῖκας ἐξηρτημένας λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο ſibi velit, nemo, credo, expiſcetur. SOLAN.

Pag. 191. *l.* 16. Τὴν ὄψιν ἱκανὴ) Salmurienſis τὴν ὄψιν ἰταμὴ, *facie impudenti*: quam lectionis varietatem miramur praetermiſſam a diligentiſſimo ceteroquin Reitzio.

Pag. 192. *l.* 7. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ) Benedictus, *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*, ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes, *qui parum curans mei iacturam* &c. quos veriſſime aſſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumpe-

ret, *necne.* GRON. Plane diverſa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in Obſerv. Crit. pag. 45, ubi propoſitis Ariſtophanis verbis (ex eius Plut. v. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: *Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt ex oppoſito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum* impetrare & obtinere, *quod quis cupit & rogat. Elegans uſus huius verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non ſemper attenderunt interpretes. Occurrit apud Heſiod. in* Ἐργ. p. 395,— καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, & nihil obtineas, *vel* impetres. *Non ſatis accurate vertitur,* & nihil efficias. *Lucian. Aſin.* (h. l.) κἀκεῖνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μή. *Ubi nec Benedict. nec Baſileenſes recte ceperunt ſenſum. Benedict.* Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret. *Baſil.* Qui parum curans mei iacturam *&c. Exiſtimem ego,* ἀνύειν *hic etiam* obtinendi *ſignificatum habere,* ἀνύειν τι ἐκ τινὸς, *eſt* impetrare aliquid ab aliquo. *Similis locus eſt in Antholog. quem etiam in Theſauro adduxit Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a Parcis. *Verterim igitur verba Luciani:* Et ille nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, ſive non, accipit mercedem. *Sic* perficere *Latinis eſt* obtinere. *Terent. Eun. Act. I, Sc.* 2, (*v. 99.*) quam ioco Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris? — Geſnerus recte iam dedit, *impetraret;* eique aſſentiens Gronovium minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumtum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. REITZ.

Pag. 193. *l.* 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου; SOLAN. Ἔρωτι legendum omnino. *Guyet.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cuius compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallem προκαλουμένη. SOLAN.

Pag. 194. *l.* 4. Τὸ φεῦγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, κατεχρήσατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorſus video neceſſitatem reſcribendi cum viro cl. *μου* pro *μοι*, cum paſſim καταχρᾶσθαι cum tertio caſu Noſter adhibeat. Sic in De luctu c. 20, τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται· & in Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ

παίδων (παιδείαν recte edidit Hemſt.) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox inſequentibus, καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres inſuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, *quaſi ipſe id me docuiſſet*. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir clariſſimus. Vide Ἐνυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiſſ. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil eſt: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipſe ibi in *Iunt*. ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae Ienſius ibidem ſubiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemiſſa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, ſed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco de Luctu nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶνται emendat. Quare Ienſio aſſentior, vulgatam omnino eſſe ſanam. Eſſet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, ſi aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χράομαι dativum poſtulet, ut vel pueris e ſyntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθέ μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epiſt. Ieremiae v. 28 iungitur accuſativo. Quare eo magis miror Graevii feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. *l.* 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Ἐν πάντων ὀφθ.) Inſerui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nuſquam comparet ἐν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, *αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* REITZ.

Pag. 196. *l.* 12. Φύλλα) I. e. *ramos.* GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) *A ramis.* GUYET.

Pag. 197. *l.* 1. Ἔνδον) Lege ἔνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ —— χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε) Ridicule interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala —— ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum,* illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum, (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iiſque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tanquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego,* inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me venefico unguento delibutum, feciſſe aſinum.* IENS.

ead. l. 10. Κάτωθεν) Vide Ienſ. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονὼς) Frater monet emendandum γεγονός· etſi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius reſcribi iuſſit γεγονός· & ſic omnino exaratum videmus in Mſ. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάϊος) Quomodo iſta cohaerent? *pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc *nomen* ſ. praenomen potius, ſupplevimus. Ceterum, niſi omnia me fallunt, lacuna hic eſt, eiuſmodi, πατὴρ μέν ἐστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαῖος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, ſatis reſponſio Praeſidis indicat: ſed quî potuit diſſimulare ſuum? cum tamen ſuae profeſſionis mentionem faciat &c. Et quaenam ſunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia ſibi cum Caio fratre eſſe dicit? Si dicas, ab ipſo ſcriptore detracta, & conſilio omiſſa, ut ſeriae narrationis ſpeciem fabulae ſuae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent cetera. Verum hoc ipſum quoque fortaſſe affectavit, ut truncatam eſſe orationem melius intelligerent lectores. Fortaſſe, & aliquid plus quam fortaſſe! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρέως ſolum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica eſt, pleniorem. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeſchel. GESN.

Pag. 198. *l.* 4. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι) Lucius Patrenſis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus eſſe Lucii Patrenſis, ſed compendio expreſſum. LA CROZE.

Pag. 199. *l.* 12. Φθείρῃ ὑπ᾽ ἐμοῦ) Lege ἀπ᾽ ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ἀπ᾽ legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam reſcire potuit: nam etſi ὑπ᾽ eo ſenſu videretur rectum, ſi *perdaris a me*, ſive *ego te perdam*, hic ſignificaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo ſua hominem procul exſulare iubeat, non poteſt φθείρειν aliud, quam *faceſſere hinc*, ſignificare. Et ſic Alciphron non ſemel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἅβρα (alias ἀβρα ſcribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphr. Epiſt. priore loco adductam, ex Ariſtophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθείρου rurſus ita poſitum videbimus. Quod igitur Bergl. Friſchlinum reprehendit, qui illud Ariſtophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum ſit vertendum, *tunc redibis; nunc autem i in malam rem*, neque iniuſte omnino facit; nec tamen perdundi ſignificatio ab illa formula apud Ariſtoph. excludi poteſt, ſequitur enim, σὲ δὲ ἐᾷν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. ſupra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur, *ſed pereas, nec verbum muſſes.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut noſtri homines irati aiunt, *loop voor den koekoek*, quod tamen eſt apertius, quando εἰς poſt imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. *l.* 1. Σύρειν) *Caudam trahere.* GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; ſed ſimpliciter, *quid accidiſſet.* Μέσον eſſe συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστι ἄνθρωπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem conſideraverit, non dubitabit. Adde Ariſtophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις Εὐαγγέλια θύειν. Diſerte hic Scholiaſtes, μέσον, ait, ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam Lyſiſtr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. Gesn. Locus Herodoti ab Geſnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 ſic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐστι ἄνθρωπος συμφορή· cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. appoſuit margini, *omnis homo eſt ipſa calamitas.* At ſi iam ἀνθρώποις cum Geſnero legas, πᾶσα etiam ſcribendum fuerit; niſi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶσ' cum apoſtropho in proſa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius ſignificet *calamitatem*, tamen ut ipſa vocis origo poſtulat, mediae eſſe ſignificationis, ac de quovis caſu, etiam bona fortuna, accipi interdum, ſatis vincunt Ariſtophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule verſa eſſe, *bonis aerumnis,* notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. *caſus.* Alio ſenſu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum eſt, hominem ipſum dici συμφοράν· nam & ſic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μέμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα· quod vertitur, *Fortiter vero ſuſtine conſpectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexſpectato ac timendo caſu illum virum.* Quo tamen haud contendo, eundem ſignificatum eſſe in Herodoto; ſed ſimilem prorſus conſtructionem. His ſcriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, ſicuti & ἄνθρωπος, (quod mihi humaniſſime indicavit P. Weſſeling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non auſim: etſi relecta Geſneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὃ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obſ. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἄνθρωπός ἐστι συμφορὴ, omnis, i. e. totus homo (ipſa) calamitas eſt, idque exemplis propemodum probat. Reitz.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15, ὦ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus:* quibus & me iam defunctum gaudeo. Gesn.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exſtat libellus hac inſcriptione: *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano cluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Io. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674, 4, pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex Vincent. Obſopaei verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt; & controverſiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone exſpectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. Gesn.

Pag. 202. *l.* 3. Εἰ ἀληθῆ) Reſpicit Homeri locum Iliad. Υ, 128. Solan.

ead. l. 4. Ἄφευκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius eſt, quod marg. *A.* 1 *W.* habet ἄφυκτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. Hermot. cap. 79, ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hiſt. cap. 62, ubi ἄφευκτα quidem edd. habebant; ſed Solan. correxit, ex ipſo Luciano complura afferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. II non ſemel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφυκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rurſus c. 32. De luct. c. 2 f. De Dipſ. c. 2 f. &c. Ariſto-

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἄφυκτον. Et paſſim. Sed ἀφεύκτως afferens Stephanus, αφευκτος ſimiliter ſe nondum inveniſſe fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etſi Solanus, qui id ſupra emendarat, idem hic intactum reliquit; etſi, inquam, bis iam in edd. ἀφευκτον (interdum & corrupte ἄφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque ſolitam orthographiam id introducere audeo, ut ſit parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένῳ) Homer. Il. Υ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adſcripſerat, etiam ſic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in Odyſſ. ſed in Iliad. Υ, 336, hunc verſum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ ϑεος) Sic bis ſine accentu ſcriptum inveni. Forſan dedita opera, quia in antiquiſſimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiaſta hic omiſſi. Spiritus tamen appoſiti erant. REITZ.

Pag. 203. *l.* 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἶτ' ἄλλό τι δύναται εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, ειτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία —— περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. *l.* 4. Τὸ περὶ) Ex Mſſ. Ox. P. & edd. *I.* & *Ven.* 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili eſt. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁμήρου ἐπῶν) Hom. Il. Θ, 18 & ſeqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. Θ, 18 — 27. SOLAN. Quia ἀναρτησόμ. recepi, etiam verſionem ad id accommodavi. Geſnerus, vulgatam ſecutus, dederat, *tanquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque poſteriore demum loco dicat Iuppiter, ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia iam ſurſum traxiſſe,

ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiuſmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλῳ ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barneſ.) *magno luent*, (*luerint.*) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obſ. Crit. pag. 19, ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα. Ubi Horr. vel nimius eſt in probandis eiuſmodi aoriſt. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia eſt ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἔφης) Quod *Fl.* hic ἔφησθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in impreſſis eſt, τὴν μέν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲν cum Solano praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννυμένους) Etſi probum quoque, quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους· ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Noſtro inuſitata. Sic ſupra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κεν) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in ſedem ſuam reſtituit Solan. REITZ.

Pag. 205. *l.* 4. Γοῦν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γοῦν ἐπαγάγω· ſed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν ſine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe iuſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati θεω-

ῥοῦσα, quod quidem ferri poteſt; ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Geſner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. *l.* 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Diſputatio vero noſtra, neſcio quomodo eo progreſſa in hoc incidit, ac ſupervacanea hominum ſacrificia eſſe confirmat.* Infringit & contorquet ſenſum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *ipſa vero diſputatio, (neſcio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit ſupervacanea eſſe ſacrificia.* IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προϊὼν) Secutus ſum ſcripturam Mſ. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impreſſis eſt, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impreſſis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exſulare iuſſimus. SOLAN.

ibid. Φησὶν) Τὸ φησὶν hic ſuperfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit Solan. ſed immerito. At quia omnes edd. & Scholiaſt. habent, nec ipſe in marg. ut alias ſolet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis ſaltem incluſiſſet. Sed εἰπεῖν abeſſe ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adſcripſerat Iuntinae, ac φησὶν delerat; ſine dubio ſignificans, utrumque verbum in eodem abeſſe, & rectius procedere orationem, ſi utrumque expungatur. In verſione Geſn. parentheſin addidit, quod & in Graecis ſum ſecutus. REITZ.

Pag. 207. *l.* 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non reſpuerem, ſi invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam conſtanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. ſupra c. 4 f. Ceterum de illa uſitatiſſima conſtructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omiſſa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo ſic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγήσομαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὖν ἐπαγάγω ἤδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι) Locus palam corruptus, quem ego ſic refingo: ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ τ. ἀ. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, ſi ante ἢ velimus μᾶλλον intelligi. Nam ſenſum non eſſe, ſed homines remunerari velle Deos, aut bona ab ipſis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex reſponſo Cyniſci, ex quo ſenſus verborum Iovis unice petendus, & ex eo ſatis intelligi poteſt, etſi non ſatis pateat, quomodo verba ſint conſtituenda. Et video, Geſn. τὸ *ſed* etiam in verſione ſua deleſſe. REITZ.

ead. l. 13. Ἢ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione noſtra, omiſſum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον, vel ſimile quid, quod ante τὴν ἢ non inſolens eſſe, conſtat. Ariſtoph. Νεφ. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τὸ πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota ſerie apertum, removeri a cauſa ſacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui ſolam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus eſt Iov. Trag. c. 46, Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in ipſo fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omiſſo μᾶλλον, ſed facile ſubaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hiſt. cap. 17 f. REITZ.

Pag. 208. *l.* 1. Χρηστότητι) Ἱκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis, nullius utilitatis cauſa ſacra fieri: verum bonitate quadam hominum, quod praeſtantius eſt colentium.* Sic recte interpres, *colentium* ſcil. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. iuberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι· hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, ſcribit θυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς· non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾷν τὴν γῆν) Hom. Il. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. *l.* 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter paſtorum numina numeratur, nam & ipſe greges Admeti Theſſali regis paviſſe dicitur. Virg. — *& te memorande canemus Paſtor ab Amphryſo.* COGN. Cum *l.* mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag. & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius rationem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα eſſe poëticum, per Doricam apocopen;

ſed Atticis quoque familiare, Ariſtophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. *l.* 5. Χρόνου) Non improbum eſt illud χρόνου, etſi ab Oxon. Cod. abeſt; ſed Noſtro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemſt. not. ad locum priorem, ubi id ex Ariſtid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco poſteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat ſcriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus ſum addere Alciphr. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾷν. REITZ.

Pag. 211. *l.* 6. Ἐκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impreſſis eſt, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνη) Solanus iam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων repoſuerat, quod ei ſolemne eſt; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. ſuppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter ſolitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem caſu iungi amant; vid. Ariſtoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia ſenſum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex verſione Geſneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem conſideranti facilior mihi ſcribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad ſimilitud. ſoni & convenientiae redigendo, quam, ſi bis —ῶν inveniſſet, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ῶν ῶν haberent, cederem, ut ceſſi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔφησθα) Iam cett. edd. Florentinae conſentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impreſſis deeſt. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 16. Καὶ θυσίαις) Sic etiam Mſ. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. *l.* 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῇς) Ita O. & P. Mſſ. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φ. *Marcil.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθών. In impreſſis deerat. SOLAN.

Pag. 214. *l.* 2. Καθείρξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex gloſſa nata videtur, quam quis καθείρξας minus intelligens, dein aſſumſit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ) Perſpicuum eſt & ex ſequenti παραδώσει, & ex ipſa relatae hiſtoriae ratione, legendum eſſe ἐξάξει. Iens. Vide Herod. I, pag. 9. Solan. Plane aſſentior Ienſio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non ſemel me ſupra monuiſſe, non requiri ſemper ſimilia tempora poſt coniunctionem; tamen orationis filum hic ſimilia tempora poſtulat, ut patebit legenti. At quia nihil ſubſidii in libris, nihil mutavi. Pariſinae interpres *educet* etiam dederat, etſi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. Reitz.

ead. l. 4. Ἄδραστος) Archivorum rex, unus ex ſeptem ducibus, qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. Cogn.

ead. l. 7. Λαΐου) Eurip. Phoeniſſ. 18. Oraculum ipſum exhibet Scholiaſtes Ariſtoph. (267 G. F.) quale ab Apolline redditum. Solan.

ead. l. 9. Μὴ σπεῖρε) Eurip. Phoen. 18. Solan.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etſi vulgata non vitioſa, elegantius viſum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. *non video, quo iure mercedem repetere poſſitis.* Quae vera vis optativi eſt. Reitz. Sed tum ſcribendum foret ἂν ἀπαιτοῖτε, probe monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam retinet etiam Mſ. Reg. 3011.

Pag. 215. *l.* 1. Τὸν Ἅλυν) Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. L. III, Ovid. IV de Pont. Cogn. Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum eſt oraculum. Vid. Ἐπισκ. cap. 11. Solan.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil ſum veritus, cum in edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. Reitz.

ead. l. 5. Ἄρνεια κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. Solan.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. *Hag.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed. Steph. praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit, ſcribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἕψεε αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At cum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen Iov. Conf. c. 30, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus ſit, etiam hic utrinque accuſativo utendum dixeris: ſed quis ait ita ſervilem in huiuſmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. *l.* 11. Δρῦν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἱστὸν) Cur ἱστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἱστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disiicere amet. Senſiſſe id videtur Geſnerus, qui ſponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* ſatis frigide, ſed ad vulgatum accommodate verſum eſſet. REITZ.

Pag. 217. *l.* 1. Σέ τε καὶ) Non ſatis recte abeſt illud τε in O. Euphoniae enim cauſa hic merito comparet, & alibi etiam ſaepe ante καὶ poni amat. Vid. ſupra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum eſt, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 ſcribit, *Hic qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ..

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe, ait Scholiaſtes Ariſtophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc conſule Scholia ad Ζ. Τρ. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημων. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores ſcribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & paſſim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλητος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλητος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. *l.* 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μᾶλλον ἤ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Λητὼ) An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. *l.* 1. Τινὰς) Studio accentum ſervavi, qui in edd. aderat, propter emphaſin. REITZ.

Pag. 220. *l.* 9. Ἀφύκτῳ) Sic iam edd. recte, cum ſupra c. 1 ἄφευκτα ſcriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia ſibi ſimilis eſſet. Vide, quae ibi notamus. Non tamen eſt δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praeſtare, quae ſaepè utrovis more inveniuntur ſcripta, ita ut neſcias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu ſcripſerit. REITZ.

ead. l. 14. Σισύφου) De Siſypho ob latrocinia a Theſeo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* COGN.

Pag. 221. *l.* 7. Ἐπίτονον) Weſſel. coniicit ἐπίπονον. Probe. REITZ. At ſic iam legitur in ed. *S.* & *B.* 4.

ibid. Ἄμοιρον) Facilior ſenſus ineſſe videtur prima fronte in ſcriptura Cod. P. iſque verſionibus priſtinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, niſi vidiſſem aliud latere, magis ingenioſum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν ſignificare, *& Parcas etiam fatalem vitam agere;* ſive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impoſitorum vitam vivere.* Et ſic iam vulgatam ſervo, ſic verto. Idque ex verbis ſequentibus, quae hoc ipſum paulo fuſius exponunt, conſequitur; nimirum & ipſas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) Iam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. *l.* 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, κατακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὥς φασι, νῦν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. Ὦ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. Καὶ καταμόνας) Τὸ καὶ delendum. Verſus ſunt ſenàrii iambici. 1) Ὦ Ζεῦ &c. 2) Ὠχρός. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσῃς &c. hexametri. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαῦδα. 4) Τίς μῆτις. 5) Ἤ τί &c. ſenarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἧς οὐκ. 4. Ἄπολλον. GUYET. Cum καὶ etiam abeſſet ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, verſuſque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres verſus eſſe, quos nec Solanus, licet ſenſerit ex Tragico eſſe, diſtinxerat, ut alias facere ſolet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἤ τί βαρὺ in *Par.* iam ſeorſum exarati erant, ut ſinguli lineam, ut vulgo loquimur, abſolverint, & novus verſus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita diviſi erant in eadem. REITZ.

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis ſcholae obiectus pallor ab Ariſtophane in Nubibus paſſim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie deſumta haec ſunt. SOLAN. Hemſterh. in marg. adſcripſerat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apoſtoli, Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertiſſe, *te rade gaan:* eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in conſilium, exponere alicui arcanum ſuum, & ſuper eo ipſum conſulere.* Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico deſumta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more noſtro, ſedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Niſi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur Ὦ πάτερ. Sed & in ſeqq. alia ab Luciano commutata & ad inſtitutum ſuum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὦχρος) Scribe, ut in Mſ. habetur, ὦχρος δέ σου εἷλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ, v. 35, ubi eſt μιν, quod omnium eſt caſuum. Mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκεῖον ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγῴδει, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. GRAEV. Ὠχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, eſt in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui libri σε. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adſcribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum verſum iterum habes in fine Ὠκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreſte I & ſeqq. *Solan.*

Immo mutatis perſonis. Sic ubi verſu tertio Eurip. habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὧδ' εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio ed. quae ὡς habeat, licet inſpexerim *Fl. Ald. I. H. Fr P. B.* 1. *S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *B.* 1. ᾧδε cum iota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὡς εἰπεῖν alios auctt. amare. REITZ.

Pag. 224. *l.* 3. Ἄπολλον) Haec & ſequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide Rheſ. 669. SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) *Incipis.* GUYET.

ead. l. 4. Ὦ παγκάκιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.* ed. iam diviſit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo, (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Graevius, nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκεῖον, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit iambicus, cur trochaeum ei intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Verſus hexameter eſt e veteri poëta: τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι ſecluſi quidem, ut verſus dimenſio appareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργὰν) Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἥτις ἐστί σοι) Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latiniſque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat Daviſ. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indicante in margine Hemſterhuſio, conſului, exſcribere nolo, quia hic notarum habemus ſatis. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Verſus ſenarius. GUYET.

Pag. 225. *l.* 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5 nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vett. quibuſdam edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet, velut ὅστις plerumque iunctim ſcribere amant. Sed του ſine accentu pro τινος valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad Tyran. c. 11, Geſner. ad Quom. Hiſt. cap. 51, Hemſterh. ad Prometh. c. 7; addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

ead. l. 10. Ὦ μακαρία) Verba Iovis ἔνστιχα videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει δ' ἁμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἕστηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἀν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἠμελῆσθαι. GUYET. Non male quidem Guyetus rurſus coniecit, & hic verſus eſſe; ſed quia tranſpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque verſus veſtigia apparent, nihil de ſuo adieciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una tranſpoſitione facta, aut eiuſmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi ipſe ait, ſe hoc vel illud poëtae afferre, ibi ad reſtituenda metra proni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mſ. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihili eſt. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. *l.* 1. Αὖθις) Ex Mſ. Ox. inſeruimus. SOLAN. Non diu haeſitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipſa, & ſequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mſſ. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποῖ.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt hiſtrionum nomina, ut infra. COGN. Τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριταὶ fortaſſe. GUYET. De his vide Μεν. c. 16, & infra c. 41. Polus Demoſthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Ariſtodemus etiam Demoſthenis aetate vixit. Vide Demoſth. p. m. 168 C. cum Aeſchinem ſub eo tertias egiſſe partes aſſeveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δᾶμις) *Timoclem* Stoicum nullibi, niſi apud Noſtrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem eſt haud dubie cum eo, ad quem ſuum de Merc. cond. librum ſcribit. Vide not. ad Μισθ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας πέρι διελεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. Cogn.

ead. l. 14. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi poteſtatem pleriſque ignotam; non poſſum tamen quin in tranſitu moneam, egiſſe de eo Iac. Elſner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidiſſe, id ſignificare primo, *ſocium eſſe & adiutorem in belli certamine;* tum, *adeſſe periclitanti in iudicio*, docente Biſeto ad Ariſtophan. Theſmoph. v. 1070. Deinde in genere, *ſtudioſe & omni opera adiuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Iſocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphyr. de Abſtin. L. IV, § 13. Adderem Ioſeph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, ſi in rebus notis haerere utile videretur. Reitz.

Pag. 227. *l.* 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam ſaepe occurrit, ut non ſemper opus ſit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiſcue ſe offert, ut neſcias, utrum Luciano ſit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurſ. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta ſimilia mihi ex Luciano meos in uſus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriuſque eſſe numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, ſed ſemper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni ξυλλαβ. forſan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, niſi Solanus id faciat. Reitz.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quaſi *in aëre ſuſpenſos* vocari, qui in magna verſantur exſpectatione, ſi non ſatis notum eſt, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demoſth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciphr. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων &c. adeaſque Bergl. ibi haec Luciani aliaque ſimilia adducentem, quibus tantum addo Long. Paſt. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβών. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2, 71 Iungerm. ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, *naves in ancoris ſubrectas con-*

ſtituit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μετεώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος; *ſuſpenſa ſine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum ſuſpenſum ac direptui expoſitum.* Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex alicuius ore,* (ut ibid. II, 13, 8, converſum legimus) verteretur hoc eiuſdem: Προείρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὁπηνίκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος. Alciphr. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιίδῃς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iiſdem impreſſis legitur δόξαντα· valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. *l.* 2. Ἐπανενεγκεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄπεισιν) Edd. praeter *Fl.* omnes ἄπιοι. Sed in ἄπεισιν conſpirant Mſſ. Ox. Reg. 3011. & marg. *A.* 1. & ſic reſcribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mſſ. Regg. 2954. & 3011. ἀγνοηθήσεται.

ead. l. 11. Κοινούμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. ΕΡΜ.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum *I.* etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem ſic ſaepiſſime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus ſit id ubique in variantr. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. *l.* 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte ſe habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto, *quamvis obſcuritas multa tegat.* Sic in Gallo χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι

τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum eſt a Pariſienſi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. ſcribitur, repoſitum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. ſolum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. Solan. Quid ſibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea poſſit vitia poëſos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obſcuritas: indicat eam ipſum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluiſſe etiam doctiſſimum Solanum, ex interpretatione Obſopoei, ab eo interpolata, colligo. Gesn. Quod L. Bos monuit, id ſic iam editum erat in *Par.* Non tamen dixerim, eum inde hauſiſſe, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non eſt immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipſεων, brevi forſan proditura. Reitz.

Pag. 230. *l.* 8. Θήλεια θεὸς) Τὸ νῦν hic deeſt, aut alia particula δίχρονος. Guyet.

ibid. Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην) Claudicat verſus hic, ut etiam poſtremus in voce νώνυμοι. Sed volens ſciens hoc Lucianus ita commiſit in perſona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo ſuperius de ſe ipſe dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. Marcil. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipſo Homero quaedam emendanda ſunt, ut τόγε poſt θήλεια θεὸς, & ὅσσοι. Solan. Nihil mirum, ſi verſus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato reſtituimus. Editor Pariſinae damnum hoc ſarcire cupiens, καὶ de ſuo, ut ſuſpicor, ſupplevit, quo verſus quidem dimenſioni, non adeo intellectui ſatisfiebat. Reitz.

ead. l. 9. Μηδ' αὐτῶν) Homer. Il. Υ, 7. Solan.

ead. l. 11. Ὅσοι — Νώνυμοι) Mercurius iuſſu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας, Ὅσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσησι κάθησθε. Emendatius Baſileenſis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verſum in voce νώνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amſt. non intelligo. Utique ſecunda in Νώνυμος producitur. Hom. Il. Μ, v. 70: Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. Pro νώνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νώνυμνοι. Utrumque uſitatum. Iens.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. Il. Ι, 228, & mox Νώνυμνοι Il. Ν, 227. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἀλλ' ἐς Διὸς) Hoc Scholium haud ſatis apte hic inſertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiaſtae ingenium magis innoteſcat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorſus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. Solan.

Pag. 231. *l.* 1. Νώνυμνοι) Non dubitavi ſic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. Ξ, 70, ubi plane idem verſus, quem Ienſ. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νωνύμους, ſed νωνύμνους ſcribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμνους ſimiliter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci poteſt illud υ. Utrumne vero* νωνύμνους, *quomodo nonnulli ediderunt, an* νωνύμους *aeque ac* νωνύμους *pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen auſim repugnare Ienſio, νωνύμους & νωνύμνους promiſcue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyſſ. priore modo ſcribitur A, 222, — θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω, in 3 edd. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur ſic ſcriptum, ut Od. Ξ, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί· ſuſpicio remanet, etiam priori Od. loco conſona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepiſſe in Luciano, quod tutius eſt, etſi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi poſſe. Sed ſentio, nimis iam curioſum me fuiſſe in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. Reitz.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. Guyet. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deeſſe aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νώνυμοι, habeamus νώνυμνοι, addito ἐν nihil eſt opus. Reitz.

ead. l. 4. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω ſtructura ſatis eſt obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil eſt difficultatis, non eſt animus. Reitz.

ead. l. 8. Εὐφράνορος) Miror, hunc inter ſtatuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paulo poſt a Mercurio memoratur. Euphranor enim inſignis quidem pictor, non ſtatuarius; niſi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Iove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noſter meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter ſtatuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. *l.* 1. Τῶν χαλκῶν) Sola *I.* hic γὰρ pro τῶν habet; ſed vulgatam ſequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίνδην — 'Αριστ.) Quid haec ſignificent, docebit Ariſtòt. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίεντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. 'Ελεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Coloſſorum eorum vide 'Αλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mſ. O. Vide 'Αλκ. c. 24, ubi in impreſſis itidem peccatur: μυιῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mſ. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muſcarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quaſi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muſcis* melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. *muſcarum grex* potior ſit grege murium, quod Weſſel. Obſ. pag. 51 voluit, ibi diſquiremus. REITZ.

Pag. 233. *l.* 1. Βενδὶς) Vide 'Ικαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο Μὴν) *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem ſcribitur in O. & *Fl.* ed. In reliquis Μήν. Niſi quod in P. Μὴν ὁ ὀλ— ſcribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non ſatis diſerte notaſſet Solanus, quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ 'Ερμῆ, δίκαιον, ſic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο 'Ερμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod ſenſus poſt βαρεῖς poſtulat. Non enim idem eſſe πολύτιμητοι, quod ho norem cultu exhibendum ſignif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui teſtimoniis firmarem. Ceteras tamen eiuſdem *Fl.* mutationes aſſumere non ſum auſus, quod omiſſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciphr. I, 30 f. Sic in aliis adiect. Long. Paſt. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης. REITZ.

ead. l. 4. Ποῦ) Lege πῶς. In O. deeſt. SOLAN.

Pag. 234. *l.* 2. Χρυσῆ) Homero nempe paſſim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέληθεν) Πεντελη locus in Attica. GUYET. Vide notam ad Ἐρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum* &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliiſque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀπόλλω) Quod Solanus noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte ſe habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et ſic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. I, 404; ſed nullibi, quod praefiſcine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Heſiodum epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἐργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικοῦ, tum πεντακοσιομεδίμνων & ἱππάδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. Τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. ζευγῖται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὠνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriuſque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τὴν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *iugarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus Hemſterh. ibi eſt commentatus. REITZ.

Pag. 235. *l.* 1. Τῷ ϑητικῷ) Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat, in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας καὶ ϑητικούς. Scholiaſt. Ariſtophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In *I.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit Solan. conferend. Quom. Hiſt. cap. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ) Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. Plin. 34, 7. Neque ſufficiente hac ſumma, collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποίηντο ἂν) De meo non inſeruiſſem illud ἂν, quia tam brevi intervallo iterum ἂν habemus. Verum quia Solanus noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda, obſecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. 1 Ver. Hiſt. cap. 35, & notam Ienſii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. REITZ.

ibid. Ἂν) Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ὦ Ζεῦ) Coloſſus Rhodius propter ingentes ſumtus in ſe factos ſibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Conſulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitiſſime vertitur: *Quid facto opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile eſt. Nam ſi materiam reſpexero, aeneus eſt. Verum ſi ſupputem, quot in eo fabricando impenſa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & cenſum equeſtrem inveniam.* Oedipus ſit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equeſtris cenſus faciunt ad impen-

ſas, quas conſumſerunt in Rhodio Coloſſo erigendo? non plus ſane, quam tenuis & deſpectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixiſſet, ſibi quoque inter primi ſubſellii Deos locum deberi, reſpondit, illam viſuram quoque multi auri poſſeſſorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas ſedentem, hoc eſt, tertiae claſſis Deos, quia ipſius templum ſit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male ſecum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, ſi non inter imi ſubſellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera ſunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon ſecundum cenſum diviſit in quatuor claſſes cives. Tertia claſſis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magiſtratum poterant adſpirare, ſed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii* & *capite cenſi*. Eandem translationem retinet in ſequentibus, & affirmat, ſi ſumtus ſint reſpiciendi in Coloſſum impenſi, ſuper πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc eſt, eum ante primi & ſecundi ordinis Deos ſedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis deſcriptione primae claſſis cives, qui ex ſuis poſſeſſionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum ſimul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. Καὶ τὴν ἱππάδα ſcil. τελοῦντες, hoc eſt, quod tributum equeſtrem penderent, hoc eſt, equitem cogerentur alere in uſum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Ariſtidis, & Meurſium in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὁπόσων ταλάντων) Conf. ſupra Aſin. c. 53, ἀπὸ χελώνης πεποιημένη. Ariſtoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, immo plane reſpondet hoc Demoſthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui eſt De Coron. in decreto Cherſoneſ. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοὺς) Cum id a Benedicto converſum eſſet, *plures* quam quingentos modios, Guyetus adſcripſerat, vertendum *ſupra*. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἂν εἴη) Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt πενταχ— leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα·

nam prius eſſe poſteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. REITZ.

ibid. Καὶ τὴν ἱππάδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Geſner. in verſione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. *l.* 1. Καθιζόντων) Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; & καθιζέσθωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non ſemel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινείτωσαν. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί· ibid. p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθεζόντων malint, quia καθίζω eſt *colloco*, καθέζομαι *ſedeo.* Sed nihil opus eſſe, credo. Nam & ſic Long. Paſt. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὀρθιον, *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic Hom. Il. Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Subaudi ποίει, ὦ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ) Non diſplicet ſcriptura Cod. O. ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; Feſtinantibus enim, & perturbatis eiuſmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, ſi lubet, Ariſtoph. Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως· nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποίει, ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνιᾶσιν) Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (ſc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipſi. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, ſed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. *l.* 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec ſcriptura: quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem exſpecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen, alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoreos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Theſaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτε ἠπείλεις) Ita ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλῃς. SOLAN.

ibid. Ἠπείλῃς) Ἠπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἠπείλῃς ex Homeri loco probari. Vulgatum ἠπείλῃς, quod edd. obſedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidiſſem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπόταν habere, fallitur: nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. *l.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, cum ſubiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet. Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, Ἠπείλει κᾀκεῖνος &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi: nam & ſic rurſus deinde cap. 19 m. ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. *l.* 4. Ἀκούσεσθαι) Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico exſpectandum ſit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μευ) Homer. Il. Θ, 5. Illud μευ ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam reiiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρῴδηται) Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνηται, neque in impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliiſque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſer-

mo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa viſa mihi Solani emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Geſneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas, *quod reliquum eſt*, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Προύσεσθαι) Hoc Scholium, niſi per Ox. Cod. foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet, in quibuſdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι· quod verum eſſe, locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in Voſſ. Mſ. poſitum ſit. SOLAN.

Pag. 240. *l.* 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibuſdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl.* ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Iovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed cum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 ſ. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demoſth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. SOLAN. Retinuerat Pariſinae ed. interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. *l.* 5. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν) Sunt verba LXX Interprett. Geneſ. III, 8. LA CROZE. Verba Geneſ. l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινὸν, qua etiam utitur Long. Paſt. IV, p. 106 ſ. ed. Moll. ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2, pag. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. Galli ſequente, τὸ ὀρθινόν. Quare aſſentior diligentiſſimo Berglero, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸν ἑωθινὸν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi ſimul haec Luciani afferens ait; haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. Reitz.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας εὖ μάλα εὐρ.) Si τέτταρας excipias, plane iiſdem verbis utitur Alciphr. in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. Geſnerus in ſua correxerat εὐρωτιῶντος, & *mucidi* veterat; bene, ut ſeq. παρασχόντος reſpondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur ſtare poſſe. Reitz.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. Solan. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam eſt praeſidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuiſſe mentem, ut aliud tantum compoſitum eiuſdem verbi σβέννυμι neceſſario ſubſtituendum voluerint; nam ſi *exſtinguendi* ſignificatus retinendus erat, vulgata quoque poterat ſervari, atque exponi per ellipſ. praepoſit. σὺν, *ut tus ſtatim una cum carbone exſtingueretur*, qualem ellipſin non ſemel habuimus ſupra. Vid. ſaltem ad 1 Ver. Hiſt. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exſtinguendi* verbum hic locum non habere, ſenſi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius exiſtimaſſe, quoniam ἐπὶ ſic poſſet commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, ſi modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auct. notum eſſet verbum ἐπισβ. At quia vulgatum ſatis poteſt intelligi eo ſenſu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exſtinguuntur, quam noſtrae ex ceſpite, non inepte dicentur una cum ture exſtinctae. Reitz.

ead. l. 10. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conqueſtus eſſet de ſordibus Mneſithei, qui ex naufragio ſervatus cum Diis promiſiſſet hecatombam, ſolvit tantum gallum ſenio confectum, & quatuor grana turis, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, *ut in pruna ſtatim exſtinguerentur, & vix ſummas nares feriret fumus ex illis natus.* Mſ. ὀσφρῆσθαι. Sed lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem eſt, quod ὀσφραίνεσθαι· ſed Grammatici obſervarunt, malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. Graev.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἐκχεόμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipſe eam non ſatis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς eſt Graece, quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν ſignificat *expiare*, *luſtrare* apud Graecos, ita etiam ſumitur apud Phoenices *Caphar.* Sic nimirum ſcopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non eſt aſſecutus. CLER.

Pag. 242. *l.* 5. Θώκων) Narrat Iuppiter, ſe veniſſe in Poecilem, & ibi varios homines inveniſſe, alios ſub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθημένους, *in cathedris ſedentes.* Sed Mſ. θάκων, & quidem rectius. Nam θῶκος eſt poëticum, quo Homerus aliique ſunt uſi, ſed θᾶκος eſt ſcriptoribus pedeſtribus proprium, & notat ſellam, conſeſſum; quamvis illud quoque inveniatur apud Ariſtophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mſ. Ox. & P. vide Schol. Ariſtoph. 128 E. ſed hic *ſedilia* ſignificat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti ſolent apud Homerum paſſim. Sed verba non ſunt Homerica. SOLAN.

ead. l. 9. Πώγωνα) Atqui Iuppiter barbatus ipſe pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuiſſe videtur barba philoſophorum. De ἐπισπασ. vide Ῥητ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis ο brevi in med. Sed praeſtat ω. Alciphr. I, p. 26, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Noſtro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. *l.* 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec ſcriptura, & quia ſupra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam ſic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperaſſem. Vide, quae de augmento pluſquamperfecti omiſſo iam ſaepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hiſt. c. 13 &c. REITZ.

ibid. Τὸ Σαρδώνιον) Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in Aſin. Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonice ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obſo-

poeus: *breviter, nihil aliud, quam in univerſum nos non eſſe;* quae quidem ſingula unde colligat, praeſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa, *nihil aliud, quam nos non eſſe, dicens.* Atqui ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt, multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud, quam Deos non eſſe, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum Iovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut οὐδενείαν Deorum, aut non-providentiam, *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus,* dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam ſi penitus non eſſent. GRON. Locus eſt corruptus. O. οὐδέν. ἀλλά. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. *l.* 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοὺς) In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Gloſſema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἄτιμα) P. ἀτίμητα, ſed non placet. SOLAN.

Pag. 245. *l.* 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula ſequitur in concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde coniicere eſt, non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum conciones habuiſſe. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26, Apollinem audio, ſententiam ſibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceſſivit tamen haec vox negotium viris etiam doctiſſimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae ius faſque eſt. Ridet enim quoſdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſilentio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſeu alia de cauſa ad

aetatem virilem nondum perveniſſe rite cenſeri poterant. Sententiae noſtrae firmandae cauſa unicum hunc amplius Chryſoſtomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ κἂν εὐγενεῖς ὦσιν, ὦσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen ſenſum, quem vir eruditiſſimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, ſi lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν) Ἀλλ' ὑμεῖς μέν. MARCIL. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impreſſis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam reſtituimus Luciano; cum in eius edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in *P.* & *H.* REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παῤῥησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. ſub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παῤ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. eſt, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. *B.* 2. & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π— τό— *B.* 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. *l.* 1. Τάγε ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erecht. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis ed. Barneſii non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὔνους ἐμοὶ Φόβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Niſi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciſſ. pag. 437. Alia de eodem Elſner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὁπόταν) Conf. ſupra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad ſupplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid ſit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaſten Ariſtoph. 50. SOLAN. *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. LA CROZE.

Pag. 247. *l.* 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. *Διαβὰς τὸν Ἅλυν*) Vide Herodotum l. c. *Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.* Quod a Cicerone verſum: *Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 7. *Ὦ θείη Σαλαμὶς*) Vid. Herod. VII, p. 271, in decantato de muris ligneis oraculo, cuius ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. *Καὶ οὐδενὶ λόγῳ*) *Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ.* GUYET. *Ἐν οὐδενὶ λόγῳ*) Ex Codice Ox. eſt illud *ἐν*. SOLAN. Bene divinarat Guyetus; nec ego dubitavi abſentem in edd. praepoſitionem revocare, quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic pro Imag. c. 17, *ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι.* Et Quom. Hiſt. c. 32, *ἐν γέλωτι ποιήσασθαι.* Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. *l.* 5. *Ἐν τῷ συλλόγῳ*) Non agnoſcunt O. & P. illud *ἐν*, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. *l.* 1. *Πιτυοκάμπτην*) Et ſic, non ut eſt in O. editum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemſt. REITZ.

ead. l. 9. *Καθήμεθα*) Conf. ſupra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. *l.* 1. *Περὶ*) Servavi ſcripturam, quam Geſnerus in verſione expreſſit. Nec quiſquam obiecerit, odores adoleri, carneſve immolari non circum, ſed in ipſis altaribus: nam *περὶ* pertinet ad homines circum altaria verſantes, dum ſacrificant. REITZ.

ead. l. 3. *Ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὑρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν*) Quod ſi, inquit Momus, homines paulo attentius rem conſiderent, facile deprehendant, nihil ſibi prodeſſe, ſi nobis Diis rem ſacram faciant: non enim propterea rerum humanarum curſus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro *σπονδὰς πέμποιεν* Graevius in Mſ. legi ait *πομπὰς πέμποιεν*. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, *εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν*, ſit omnino *γνήσιος*. Voce *θύειν* comprehendit hic Momus omne ſacrificii genus: per *πομπὰς πέμπειν* autem intelligit ludos votivos, ſolemnes pompas, *θεωρίας*, & id genus omnia. Neque vero de ſanitate dictionis *πομπὰς πέμπειν* dubitandum reor, praeſertim cum, eam probam eſſe, doceat nos inſignis locus in Demoſthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, *Εἰ γὰρ ἔροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐχ ἡμεῖς γε, εἴποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν*

ἑνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienſes? Minime vero nos quidem, dicturi ſitis; ſed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creaſtis e veſtris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magiſtros equitum duos? Quid autem iſti plus agunt uno viro, quem miſeritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum ſacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demoſthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διάχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. *Cum autem mihi Demoſthenes, cui teſtimonium dico, auream coronam parandam, & auratam veſtem faciendam locaſſet, ut in eis Bacchanalium feſtivitatem celebraret* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, ſive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾷν ἔρωτα· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κινεῖν κίνησιν· Τολμᾷν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πενθεῖν πένθος· Νίκην νικᾷν· Σιταγωγεῖν σιταγωγίας· & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum ſi de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluiſſet Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, ſed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixiſſet, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque miſſum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iuſſerat Solanus Somn. c. 7, ubi pro lection. *Iunt.* quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etſi in notis dixerit, utrumque illic aptum eſſe. Sed alia capitum ſeu paragraphorum diviſione ab Hemſterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mſſ. Gr. Ox. & P. In impreſſis eſt σπονδάς. V. Ienſ. SOLAN. Σπονδὰς πέμποιεν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de ſumtu ſermonem eſſe & impenſa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in ſacrificiis uſitatum, & aliquoties de inferiis uſurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμποιεν) Neque tamen im-

probarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, & virorum doctorum πομπὰς praeferentium conſenſum, hoc recipere ſum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag. 571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἶτ᾽ ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους) Momus ad Iovem: εἶτ᾽ ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ᾽ αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victoſque & iugulatos ab ipſis patronos hoſce noſtros.* Apud Latinos ſane *iugulare adverſarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad iſta has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non exiſtimo tranſtuliſſe: ſane nullum exemplum memoriae ſuccurrit. Emenda ſine mora ex Mſ. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ᾽ αὐτῶν. *Patronos hoſce noſtros victos, & os eis obſtructum eſſe.* Nam ἀποφράττειν eſt os obturare adverſario, ut ne hiſcere poſſit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud eſt inferius c. 43, cum Momo intempeſtiva interpellatione obtundente Deos, Iuppiter reſpondiſſet, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε· quod non eſt, *tu mactas nos, Mome,* ut interpretes; ſed Latini dicunt, *enecas nos, Mome:* ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis ſaepe rogando.* Sed in hoc ipſo dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mſ. reponendum eſt, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀστράκῳ ἀποσφάξω, *ego te hac teſta interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis verſibus ante: τὰ δ᾽ ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. Melius Mſ. παρασυρόμενον, *ut quaevis forte trahitur*, a vi fluminis ſcilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis, quae modo praeceſſerunt, non probo eiuſdem libri ſcripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμποιεν, prae ſe fert τὰς πομπὰς πέμποιεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem inſtituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit. Ibidem ſtatim & ſic cum Mſ. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare veſtrarum eſſet partium*, non ἡμέτερον, ſequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in edd. exſtat. Non poſſum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἑστιωμένων, *vobis ſolis ſacrificia in epulis comedentibus;* cum nunc partem ſibi vindicent ſacerdotes, partem qui ſacrificant: & id magis arridet, genioque Luciani eſt convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποφραττομένους) Ita optime O. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, abſurdiſſimum eſt. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & verſionem *iugulatos*, quae ad diſputationem talem bene convenit: praeſertim cum hoc ipſo libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora ſimili adhibeatur. Credo ego, ἀποφραττομένους eſſe gloſſam: certe nemo ſanus potuit τῷ ἀποφραττομένους ſubſtituere ἀποσφαττομένους, ſed contra. GESN. Ἀποφραττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solanique diligentiae ſatisfacerem; & ſenſus adeo planus eſt ab ea, ut nemo alium ſit deſideraturus. At verum eſt, ἀποσφάττομ. elegans eſſe, ſi Latinorum more dictum intelligas; ſed dum exempla deſidero, Codices ſequor. Si ſatis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem eſſe, etiam hic vulgatum ſervarem: quod ſi deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quaſi dixiſſet ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipſa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Ariſtoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & ſimilia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένης) Demoſthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. ſunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν, ἴσως φήσαι τὶς ἂν, ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 6. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio eſſe τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro gloſſa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio eſt neceſſaria, ab ipſo Luciano forſan profecta; ſi quid tamen ſuperfluum, malim illud ἐμοὶ abeiſſe, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non eſſet idem, quod κατ' ἐμαυτὸν, ſed reſpiceret ad fatum Parcaſque, quarum neceſſitati & ſe aeque ac Iovem fateretur ſubiectum, quaſi diceret, *ſi modo per fatum fieri poteſt.* REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδὼν) Iam ſic ſcribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. ſupra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. ſupra l. c. Licet fatear, ſaepe nihil intereſſe. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν ſcribi amat. Vid. Cyrop. L. III ſub init. f. ed. Baſ. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio, e conſpectu,* vertas. REITZ.

ead. l. 11. Ἤτοι κεραυνῷ) Ex Mſ. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινὶ, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. Graev. Mſ. Ox. ἢ τινὶ ἄλλῃ. Impreſſi, τινί; ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum ſic mutavi. Solan.

ead. l. 15. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν) Legendum videtur, ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. Guyet. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deeſſe. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. Reitz.

ead. l. 16. Ὡς οὐδὲν) Ex Mſ. Ox. eſt illud ὡς. Solan.

Pag. 252. *l.* 4. Πλοκάμων — ἕλκοντα) Quando hoc factum ſit neſcio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. Solan.

ead. l. 6. Γεραιστῷ) Veram eſſe hanc ſcripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemſterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudſon. in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραστὸς ſine diphthongo ſcribi, Waſſius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraeſtus* ſcribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraeſtum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. teſtem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro Γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota editum conſpiciatur. Reitz.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante verſio nata erat, correxi. Vulgo enim ſic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα αὖ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio ſatis eſt vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3: καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII, 1, 7. Quod ſupra iam exhibuimus. Et Noſtro ſupra Tyrannic. c. 1, atque alibi. Reitz.

Pag. 253. *l.* 1. Τινα ταύτην) Subaudi ὁδόν. Guyet. Vid. Bos de Ellipſi, & nos ſupra T. I. Patebit ex Indice. Reitz.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigeſimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienſium non ſinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. Solan.

ead. l. 13. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τὸν λόγον) Horum verborum ſenſum non ſunt aſſecuti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, ſed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis reſpectu, ſed communis utilitatis ſervandae gratia omnibus quoque ſermo ſit propoſitus.* Senſus eſt: *ut non aetatis ratio haberi debeat, ſed omnes communiter ſententiam ſuam dicere oporteat.* Eodem modo, quo Mneſiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγώ τοι

ὦ Περίανδρε, τὸν λόγον ἀξιῶ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Obſerv. Crit. pag. 65 habebat *L. Bos.* REITZ.

Pag. 254. *l.* 4. Ληξιαρχικὸν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπώγωνα) Conf. ſupra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de *barbato*, ſ. pulchro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια, *nobilitas*, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adiective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. *l.* 4. Ἀλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι) Ridiculus eſt Benedictus, cum ab Obſopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, ſic abit, ut putet, id notare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipſe clare viderit, recte id verbum ab Obſopoeo ſumtum eſſe. GRON.

ibid. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι) Parum hic diſtant, *permittere, mandare, facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubiungitur, ἢν οὗτος κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut poſt ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, & mox ἠκρίβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πιθανὸς) Sic L. & *Ven.* 2. *Baſ.* 2. In reliquis πιθανῶς, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης) Qui vulgari ſtilo nulla arte exculto utuntur, ἰδιώτας appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elſner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus ſupra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. *l.* 2. Συνεῖναι) Συνιέναι alibi dedimus, ut de Salt. verſ. fin. Ac Ienſius haec verba adducens ad de Salt. § 1, etſi aliud agens, quoque ſcribit συνιέναι. Et hoc differentiae cauſa melius puto: quia tamen iam crebrius συνεῖναι ſcribi video, quam ante ſuſpicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio ſcribendi in his infinitivis uſitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Daviſium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tuſc. Diſp. I, c. 3, συνιέναι ſcripſiſſe arbitror. Uſus autem erat Cicero ſimili querela, ſcribens: *Fieri autem poteſt, ut recte quis ſentiat, & id, quod ſentit, polite eloqui non poſſit: ſed mandare quemquam literis cogitationes ſuas, qui eas nec diſponere nec illuſtrare poſſit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis eſt intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amſt.* hic male habeat συνεῖναι -- ὀξίς ἐστι, non opus erit monuiſſe. REITZ.

Pag. 257. *l.* 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id eſt, in medium proiiciens oracula, ut incertum ſit, ad quem quidque pertineat. Similis phraſis infra Ἐκκλ. cap. 3, νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus eſt a librariis. Vide c. 6, & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoſcit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix eſt, ut interpretatio ſimplex vim & elegantiam huius loci aſſequatur, cui ſimilis alter eſt in Δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον eſt locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid eſt in hoc μεταιχμίῳ, incertum eſt, cuius ſit, ſequitur victoriam. Apollo oracula ſua, ut ipſe tutus ſit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad ſe conetur uterque pugnantium, vindicet ſibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων) Ἀσαφῶς legendum videtur, ut ſupra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pſeudol. c. 3 a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλής. GUYET. Etſi ſupra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi ſenſum probum fundat, cum Apollini obſcuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen, an ſemper ſic legendum. Hic certe cum ἀποῤῥίπτων aeque recte coniungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius reſpici videtur, qua cavet, ne ignorantia ſua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ ſupra c. 6, *prudenter reſpondeas, ne capiare:* notumque eſt vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλὴς γάρ ἐστι ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum ſeqq. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obſcuritas*, non *cautio* ſignificatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Neſcio,

utrum Obſopoeus omiſerit rectius ſecundae vocis interpretationem, an feſtinationem ſuam indignius prodiderit Benedictus, non ſatis conſiderans vim eius, & ideo interpretans male *praeſentem.* Nam aeque praeſens futurus erat Timocles, ſi advocato ſuo ad aurem adſtaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior eſt, & ſatis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipſe Lucianus per ſequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum & aperta facie & ſine ſimulationis velamento, & proprio ore atque ingenio diſſertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios reſpectus, tum cui προσωπεῖον abeſt. Infra in Gallo ſimile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. GRON.

ead. l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendoſe: neque enim id agit, ut conſilium, quod riſit, probet. SOLAN.

Pag. 258. *l.* 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. ſupra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; ſed quia hic brevius comma, euphoniae cauſa articulus additus non adeo diſplicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. *l.* 1. Ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Noſtro recenſetur Ἡσιοδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ καὶ ἔμμετρα λέγοιμι) *Quae accipietis, etiamſi ſint concepta carmine.* Εἰ καὶ ἔμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excuſat ſe, ſi, ut ceteri Dii, pedeſtri ſermone non utatur. GUYET. Ἀνέξεσθε) Ex edd. *Ven.* & Mſ. Ox. haec ſcriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξεσθε) Haec lectio etiam adſcripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia *Iunt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχεσθε; quamvis alia occaſione. Etſi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo *recipietis,* (ut Geſnerus dederat) ſenſum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Ariſtoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ· alterum tamen praeſtare, facile ſe probabit intuenti. Guyetus vero leviore mutatione pro ἔμμετρα, ἄμετρα potuiſſet legere, neque tum opus fuiſſet particulam negativam in affirmativam mutare. Non poſſum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obſ. Crit. p. 66 ſuper hoc loco affert, ait autem: Inſulſe interpretes, quorum alter, *quod*

caperetis, niſi carmine reſponſum darem. Alter: *ſuſcipietis vero haud dubie, niſi verſiculis incluſum oraculum protulero.* Senſus eſt, *recipietis autem in vos, ſi non metro conſtant iuſto, quae dicam.* q. d. Si iam non pedibus ſuis conſtent carmina, quae proloquor, ſi vitioſa ſunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me ſolitis inſtrumentis meis hic deſtitutum eſſe, ſed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν· quemadmodum in Paraſito p. 24, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulſus ſum ad reiiciendam vulgatam; nam certe longe arceſſita eſt haec interpretatio & ellipſis: quin etiam ἀναδέξεσθε οὖν potius, quam δὲ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali coniicere voluerit. Reitz. Mihi ſatis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξεσθε, *recipietis, aequi bonique conſuletis.* Ἀνέξεσθε tamen nec ipſum damnare auſim. Gesn.

ead. l. 6. Ἢ ἑρμηνέως) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. poſterius ex *I.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Iunt.* ἢ καὶ exhibet, poſſumus tamen illo καὶ ſatis carere; & ut quis dicat, καὶ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus eſſe: nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, *aut interpretis*, licet καὶ retinerent; cumque ſic adiuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ ſatis iam hic & alibi frequentatum, reiiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. Reitz.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & edd. *Ven.* cum in aliis legeretur ἢ pro καί· vide Herod. I, 47, p. 11, & Noſtrum Z. Ἐλ. c. 14, & Δικ. c. 1. Solan. Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καί· nam vulgata hiſtoriae repugnat: ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in Bis Acc. ſub init. ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας· & ſupra l. c. etiam ἄρνεα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέψεται recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἕψεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. Reitz.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt, *criſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius, *comarum*

ſemet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διασείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Κορύβαντες) De hiſce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt ſatellites primorum Phrygiae regum, qui poſtmodum in Deorum numerum relati ſunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Moſis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc eſt, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem ſignificat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti ſunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem teſtatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque ſignificant, ut idem oſtendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Iidem dicebantur eſſe cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut oſtendit Bochartus. Verum iſta γεύματος χάριν, donec Mythicorum temporum Hiſtoriam edamus, ubi ex fabulis antiquiſſimas eruemus hiſtorias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, ſignificatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditiſſimo opere de Angelis, p. 172—188. Etſi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. *l.* 1. Κέκλυτε) Adi Ariſtoph. Ἱππ. 298 B. & 348, unde hoc imitatus eſt Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι) *Subtilibus armati ſermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου. MARCIL. Quod Marcil. inſerendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα καὶ ἔνθα, ut Il. Β, 462, Ε, 223, Π, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα) Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὴς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuſcuiuſque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλην ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet Heſychius. Igitur vel hic

ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis inprimis, anxietatem & ſollicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio coeli, Deorumque. Nam ἐχέτλην, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἁμάξῃ ſ. plauſtro illo coeleſti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum eſt; polum pro coelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τεττιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irriſionem philoſophorum, non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.) Homer. Odyſſ. Χ, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπτιὸς) Mſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. Χ, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. Λέγει) Ex Mſ. Reg. 2955. pro vulg. λέγοι.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Conſule, ſi non meminiſti, Corn. Nepotem in Themiſtocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *ſeſe muris ligneis tutari* Athenienſes iubebantur. Vide ſupra c. 10, & adde Polyaen. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *Guyet.* Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themiſtoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. *l.* 2. Κανθηλίους) Laudantur verſus quidam Lyſippi, in quibus peius quid aſino eſt κανθήλιος. Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershuſii ad Porphyr. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. *l.* 1. Βοιώτιον) Sic Horatius: *Boeotorum in craſſo iurares aëre natum.* SOLAN.

ibid. Ξυναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum ſit ἑνὶ pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. BOS. Mihi non eſt dubium, legendum eſſe ἑνὶ πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occaſionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Geſn. ἑνὶ legendum pro ἐπί. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, ſic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipſeque hortaretur milites, proeliumque committeret*, teſte Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex Ῥητ. cap. 18, quem locum ipſe inſpicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demoſthenis, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus ſ. 16, ubi omnia, quae hic dici poſſent, viri docti, praeſertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Ariſtophan. Νεφ. 982. GESN.

ead. l. 6. Ἴσως) Ex Mſ. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε) Ducibus Mſſ. Regg. 2955. & 3011. inſeruimus illud καὶ inter οὐκοῦν & ὁπότε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. *l.* 5. Ὁ κωμικὸς) Ariſtophanes, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Aſino: κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλέως ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia ſic ſupra Aſin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Ariſtoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & paſſim, non μακράν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accuſato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 poſt med.) ſed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id aſſumere, quod manifeſto probum eſt? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κνίσσῃ) Homer. Odyſſ. Λ, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὖγε) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς) *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. BOURD. Οἴκοθεν) Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cuius teſtimonium contra nos valiturum eſt. GUYET.

ibid. Ἀπέσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id eſt, ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio. Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valeſius, nec non Meurſii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετάφρενον· θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρῃώρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενος· vertunt, *cum ad porticum iam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factuſque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculuſque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicuius Tragici, quamvis in reſponſione Iovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνη, eſt ars, quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pauſan. Att. p. 27, 22: Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. *l.* 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alciphr. III, Ep. 64, p. 434: Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cuius gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον) Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac locutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque, *eram fabricans* vel fingens *aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod cum de ſe iactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet, id fieri per fabros aerarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris caelaturam impreſſam habens.* GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον· θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς, παρῃώρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὁρῶ δ᾽ ὄχλον καί τινας δύο ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων, Δᾶμίν τε, καί. ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem, cuius Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen, ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad porticum iam fabricarer aeneus.* Λῆροι. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in Salmurienſi ed. unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox στείχοντα poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poëtis. Sic Euripides in Phoeniſſis v. 299: Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο. *Meorum dominorum, a quibus miſſa ſum.* Aeſchylus in Prometheo v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο. *Ubi torretur ſub Aetnae radicibus.* Idem fit in aliis praepoſitionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentiſſime. Saepe quoque Lucianus proſae orationis ſcriptor περὶ per ana-

ſtrophen (πέρι) habet. Eſt ergo χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος, *cum a ſabris aerariis pice linerer.* Ceterum ſunt omnes iambi, quos Noſter vel ex Tragico aliquo deſumſit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus eſt plenus. Reſpondet propterea Iuppiter, & initio ultimi verſus interpellans Hermagoran, ait, Παῦσαι, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Verſus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi ſeptem ſic diſtinguendi &c. *Guyet.* Eodem modo Guyetus diſtinxit, ut Ienſius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὕπο Πιτ.) Vide Ienſ. Parodia eſt Euripidis Oreſt. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Ienſ. dicat στείχοντα in *Salmur.* ed. deeſſe, neſcio; nam omnino adeſt in illa, aeque ac in *Amſt. B.* 1. ceteriſque. Alias στείχοντα non ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, immo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, Homero frequens. Item στίχος, unde diſtichon. Hom. Od. I, 418. De Cyclope: Εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε. *Si qua quendam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praeſ. pro στείχω, non repetam ex I. Horrei Obſervationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. *l.* 1. Δάμιν τε καὶ) Ἰαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος ſcribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγῳδῶν) In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν, ὦ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti verſum reſtituere conantis: nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſeqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno eiuſmodi reſtituendo eſſe nolim. REITZ.

Pag. 266. *l.* 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων) Parodia eſt ex Homero detorta, quem vide Il. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰσὶ θεοὶ, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφωνότερον) Depravate, ut arbitror. Scripſerat, credo, εὐτονώτερον. SOLAN.

ibid. Ἐπήχει) Legend. videtur ἐπίχει pro ἐπίχεε. GUYET. Ἐπίχει L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c. 22, & Ῥητ. c. 16. In omnibus impreſſis ἐπήχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep. ad Tit. I, v. 11, οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *freno coërcere*, recte ab I. Elſn. p. 321, Obſerv. T. II, hoc Luciani teſtimonio, item alio ex Ariſtoph. Eq. 840, nec non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen Pollux p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide coniectarum ſupra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. *col.* 2. *l.* 3. Κανθάρλιμον) Adſcripſerat Hemſterh. Lege: ἐν Π. δήπου'στι κάνθαρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. *l.* 9. Ὧν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. *l.* 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. GUYET. Dicit, Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, *etiam invocatos*. Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepiſſe ſtultitia fuiſſet. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Ariſtot. GUYET.

Pag. 270. *l.* 2. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) *Contingit enim, ut haec incepta ſint*, Benedictus: *iam enim alias incepta ſunt*, Obſopoeus, quae ſanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Poteſt enim eſſe, ut aliter* (quam ſcilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό που τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaeſtionem corripis*, vel cum Obſopoeo *tu quidem quaeſtionem diſcerpis*, ſed pro argumento latenter arripis & producis id ipſum, quod quaeritur, & ſic fraudem facis. Et niſi fallor, hunc locum innuit, eumque ſic exponen-

dum putavit, Henr. Valeſius in poſtumis ad Harpocratio-nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omiſit in verſione καὶ ἐπαινοῦντι· at recte Obſopoeus, *ac laudibus efferas.* GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei philoſophi, quibus dixerat, Stoicos ipſos τάξιν vocare ἀνάγκην. Εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea, quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, ſed eundem ſervant ordinem illi ſiderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. Scribendum ſine dubio, ut eſt in Mſ. διατάττεσθαι, regi, adminiſtrari providentia. Sic paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; *Hoc igitur univerſum nullane providentia regitur?* GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Mſ. Gr. P. & L. Infra iterum διέταττες ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubebant, & melius videtur; verſionem Geſneri tamen non attigi, quae non multum abit ab reſtituta lectione. REITZ.

ibid. Τὸν κωμικὸν) Unde habeat neſcio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas haſce voces inſertum erat δὲ, quod exſulare, duce *Fl.* ed. iuſſimus. SOLAN.

Pag. 271. *l.* 3. Μέλει) Sic *Ven.* utraque. O. μέλλει. Reliqui libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Mſ. Reg. 3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, cauſam non videmus.

ead. l. 7. Ὁμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 & ſeqq. SOLAN.

Pag. 272. *l.* 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Homer. Il. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἶτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.) Homer. Iliad. Υ, 70, 75. SOLAN.

ead. l. 8. Αητοῖ δ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id eſt, Il. Υ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. Il. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. *l.* 2. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod eſt cauſae diffidere & contentionem relinquere. Deſperat enim, quiſquis in bello arma abiicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos. Id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Ariſtoph. in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, ῥιψάσπιδος nomen multo probroſiſſimum eſſe. COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τοὺς ὑποκριτάς. GUYET. Vide ſupra not. ad Μεν. cap. 16, & hoc ipſo opuſculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic *P*. Sed ἐμβάτας *l*. *B*. 1. *H*. *S*. Ergo ſic iam lego, notamque ad Scholion eiuſdem verbi plane deleo. Sed rectius haec diſtincta & expreſſa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. *in Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion ſic habebat: Ἐμβάτας) Sic bis ſcriptum in Schol. cum ἐμβάδας recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, άδὸς, & οἱ ἐμβάται. Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωμάτια) Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen?* quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. GESN.

Pag. 274. *l.* 1. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἄκουσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi ed. typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur, profert, audi tunc libere loquentem.* GRAEV. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur,

Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas, (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae maieſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum iudico; *cum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem*, Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἄπειρον αἰθέρα, Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις, Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ Θεόν. *Vides ſupernum ſimul, & immenſum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc eſſe puta Deum.* Ἀκούσῃ eſt ſecunda perſona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus eſt interpres, vertens *audies*, quaſi eſſet hic ab ἀκούσομαι, cum ſit ab ἀκούσωμαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum cenſeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἀπείρον') Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον ſine ſigno, quo pertineat, ita adſcriptum eſſet inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi poſſit; ſuſpicabar quidem, & adhuc ſuſpicor, ſcribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluiſſe, quia & ſic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis reſpondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo apponi ſum paſſus; etſi abſurdum plane eſt, ſi ſcriba de hoc adiectivo ſic ſenſit; nam hic ἀπείρον' eſſe a nominativo ἀπείρων, *immenſus*, nimis eſt apertum: ideoque apoſtrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὁρᾷς &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum verſuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoſcit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles ſenariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum poſuit Barneſius. Dedimus, quam & ipſe ſervavit, verſionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum ſententia pulchre ſervet, niſi quod pro ὑγραῖς ipſe nimis ad verbum dedit *uvidis;* quod puto potius eſt, ut

repoſuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides ſublime fuſum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumiectu amplectitur? Hunc ſummum habeto divom: hunc perhibeto Iovem.* Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum verſiculorum fecere, Daviſius. Adde Euſeb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Feſti in Sublimem, cum ex Ennii Thyeſte laudat, *Aſpice hoc ſublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loënſ. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeſte ipſum, quem tractamus, locum eſſe deſumtum. Qui ſequitur verſiculus, (quem uno verſiculo Latino recte explicari poſſe diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum ſuperioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait eſſe ex Hecuba, in quo falli illum puto, niſi ego requirens falſus ſum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις) In verſu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mſ. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio verſu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicunque Iuppiter ſit*. GRAEV. Servavi vulgatam ὑγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit ſolet *humidum*. Nec tamen diffiteor, θερμαῖς de igne coeleſti intelligi poſſe, quo terra circumfuſa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Geſnerus dedit, ſatisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoſcit *Fl.* Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς, non exſtant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. abſit, ego non adderem, ſi & in aliis abeſſet. Eſt quidem eius pleonaſmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς. At tum ſcribitur enclitice, ſine accentu. Hic vero poteſt cum emphaſi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum ſervabit. REITZ.

Pag. 275. *l.* 1. Ἀκινάκῃ θύοντες) Vide ſupra Τοξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Miſc. p. 533, Theſaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non eſt, deſcribi a me nequit; ſed ſatis hoc viſum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμόλξιδι) Conſule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuiſſe non patet. In Ox. deeſt Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a ſuis Thracibus, aliunde ex hoc non conſtat. Thrax utique Ἱστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνὶ) Vide ſupra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσεκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. ſcribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus impreſſis eſt Μήνῃ· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto. Vid. Heſych. & Hom. Il. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis ſit Phales, cui ſacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in verſione Phanetem, notum ex Orphicis verſibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, ſervatis, itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17, Solem eſſe Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid veroſimile habituram coniecturam noſtram, ſi a Cylleniis ſic cultum conſtet Apollinem, ut notum eſt de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haeſit: huic ego reſpondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipſum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eſchenbachius in Epigene. GESN. Principio notae Geſneri adſcripſit Weſſel. V. Heſych. φαληρὶς, & Dion. Chryſoſt. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic ſit neſcio. SOLAN.

ibid. Περιστερᾷ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὕδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. Daviſ. (cuius Hemſterh. in marg. admonuit) ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemſterhuſio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioſeph. in Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκέφαλος) *Anubis.* GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii menſam Iſiacam p. 31. Sed *modius* eſt noſtris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. *l.* 9. Τῷ Λυδῷ) Confer Ἐπισκ. c. 11, Ζ. ἐλ. c. 14, & hoc ipſo opuſculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic *Fl.* In rel. inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῆς· ſed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. *l.* 2. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος) Croeſum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Horat. I Ep. *Quid Croeſi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθροι ſine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι ſupra, Pſeudom. c. 11, ubi habuimus ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες· nam etſi pluralis ibi ſit, & ὀλέθριοι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & ſubſtantive de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis ſimilibus adeo eſt frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιθαρῳδὸς) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo ſenſu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Mactas* dederant olim ſatis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; ſi probum eſt ἐπισφάττεις. Conf. tamen ſupra ἀποσφαττομένους in var. Lect. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mſ. Reg. 2955.

Pag. 278. *l.* 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ αμαχον κακὸν ἐπηχεῖ; Mſ. τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ αμαχον κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mſſ. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Baſ.* habet περὶ, quae lectio non placet: verſus eſt trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθέν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Poſt inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rurſus ſequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum eſt, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falſum eſſe. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fuſius diſſerentem I, 11, & Noſtrum Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. *l.* 9. Ἀναδησάμενος τῶν ὤτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Paſſim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσείην) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rurſus edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inſerto μ ſemper ſcribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. Τὰ ἀκάτια) Id eſt, ἱστία, Heſych. GUYET.

ibid. Ἢ οἱ ἐρέττοντες) Omiſſa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipſius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura perſonarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus noſtris libris Damidi inſulſe tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. repoſuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum ſtatim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione noſtra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δὲ) Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ὀλίγον οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mſ. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, *quod non utile omnino & neceſſarium ſit ipſis ad navigationem.* GRAEV.

ead. l. 13. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, ed. *P.* unde nacta, neſcio: raro enim in textu quidquam mutare conſuevit. SOLAN. Verba Pariſinae ed. ſervavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem ſatis commodum ſenſum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς· quod Geſnerus verterat, *nihil habebat navis, quod non ipſis eſſet uſui.* Nec facile quiſquam divinaſſet aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omiſſio facile tranſire ſolet ad poſteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etſi haud adeo magni eſt momenti. Nihil igitur indignabitur Geſnerus, me verſionem etiam ſex verbis auxiſſe. REITZ.

Pag. 281. *l.* 1. Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Heſychius, duplices funes, a carcheſio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic deſcribitur, navi, πρότονος vim nominis ſui ſervare debet, & funis eſſe verſus proram ſ. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demiſſus antea malus, qui renitatur, nec verſus puppim recidere malus poſſit: nam ne a ventis verſus proram queat deiici, ſatis impedit reliqua conſtructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non eſt protonus, ſed epitonus: i. e. navis Schefferi ſimilis hac parte eſt huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῷραν) Nempe πόδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) *Dupliciarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat Livius, quem vide L. II. Conſule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari poteſt. & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiuſdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινὸν) Ἄοκνον, quod edd. omnes praeter *Iunt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τοῦ δεινὸν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Maiorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ἐνεργετικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. Alciphr. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί· i. e. *Aſtronomi*. Aelian. V. Hiſt. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interprett. ad Ael. I, 1, ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν, Ariſtoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid eſſe, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obſ. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba ſunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἑκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obſtat, quin uſus etiam ad res bonas tranſtulerit: nam & ipſe Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rurſus Ariſtoph. Nub. 242, νόσος — ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. *immenſa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve ſpectatores in ſtuporem rapiunt, ſatis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad ſimplicem narrationem, hic reſpiciendum, etſi κολυμβᾷν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuiſſet dicere, ſi de natandi ſola arte, non mergendi, voluiſſet loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 6. Ἀρετὴν τέλειοι) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. *l.* 2. Χαρίεντας) Pro *eruditis* ac *politis* habuimus ſupra, Quom. Hiſt. c. 16, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. Ubi vid. not. Graevii meamque. Geſnerus illic reddidit, *venuſto;* hic *honeſtos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etſi eruditi non excludantur. Adde Barneſ. ad Anacr. v. 894 & 1192. Noſtrum ſupra c. 8, ubi χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι iunguntur, adeoque prius ibi certe *venuſtum* ſignificat, i. e. cui ineſt commendatio ac dignitas morum, vultuſque liberalis. Reitz.

ead. l. 9. Ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. Guyet. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui ſe maiores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui ſibi ſubiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis inſolenter proculcarunt. Iens. Ὑφ' αὐτοῖς Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Ienſius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καταπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forſan ſcriptum fuerat καταπατῶντες, uti ſupra dixerat πατουμένους. Certe aliter ſolet conſtrui καταπτύω vel καταπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. Solan. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Ienſii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad ſenſum requiritur: nam etſi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Ienſio hic fere praeferrem, ſatius tamen duxi Codicis ſcripturam ſequi, quae ſenſum reddit ſanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Geſnero converſum, *& multum ſe praeſtantiores viros deſpuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. ſeq. atque apud alios etiam hoc ſignificatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior ſit lectio reſtituta. Quem enim, quaeſo, ſupra ſe habebat Sardanapalus ſimileſque tyranni? anne vero ſimplex & vera eſt narratio, eum omnes ſubditos contumelioſe tractaſſe, iiſque inſultaſſe? Demus tamen, quod negari non poteſt, eum etiam viris ſe melioribus inſultaſſe. At hoc ipſum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemſerit praefectum Arbactum Sardanapalus, ſed meliorem, (vid. Iuſtin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo ſignificaretur, ſi ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum eſt & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Geſnerus in Praefat. me caſtigabit; lector autem vulgatam potiorem exiſtimans, eam retinere poterit. Eſt vulgatae aliquid praeſidii

in verbis praemiſſis, χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατουμένους, quibus ſimiliter conqueritur, praeſtantiores ab inferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dicitur eodem more, quo ſuperiores in navi collocati (licet indigni) inſultant inferioribus dignioribus, deſpuere in infra ſe poſitos, (licet & ii revera ſint digniores) adeoque vel reſtituta lectio ſic accuratius cohaeret cum praemiſſis, ad quae certe haec ſunt aptanda. Reitz. Bonum factum puto, quod receptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. Gesn.

Pag. 283. *l.* 8. Πρώρας ἐπιμελητὴς) Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ἐτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenophon Οἰκονομ. Poſt hunc τοίχου ἀρχων, de cuius officio diſceptatur. Vide Plut. 1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀναβ. V, p. 217, 25: ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνητης τοῖς ἐν πρύμνῃ. Solan.

ibid. Τοίχου ἀρχων) Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide Suidam voce Τοίχαρχος. Kuster.

ead. l. 14. Ῥοῦν) *Ven.* utraque νοῦν. Reliquae edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere poteſt. Plato enim κ. νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην ſcripſit, ed. *Baſ.* p. 1 f. Solan.

Pag. 284. *l.* 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutaturos ſat ſcio, quibus vis Comica nota eſt. Hactenus de Luciani mente: rem ipſam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis reſtituendis, obſcuris illuſtrandis poſuiſſe, nunc, cum cauſa agitur graviſſima & momentoſiſſima, perſonae mutae partes agere, nedum ut cum Iove Lucianeo riſum ſpectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut ingenio minores, ita ſceleſtiores multo, cum in tanta Chriſtianae veritatis luce non caecutiant modo, ſed, quod nefariae impietatis ſummum eſt, dictis ſcriptiſque id unum adniti comperiantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio ſui ſimilium, ſummo conatu, exponant. Sic, ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos noſtros, qui immortalitatem animarum, totamque adeo religionem Chriſtianam, nefario volumine, dum fingit ſe morti non obnoxium in coelum translatum iri, ſcommatis perpetuis ab ovo ut aiunt uſque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his miſſis, quae dolor extorſit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adverſus providentiam argumentorum tota vis in eo eſt, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male eſt, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Chriſtianos non tangunt, aut parvi admodum momenti ſunt. Id autem quale ſit expenſurus, quam inepti iudices bonorum malorumque ſimus nos homunciones, quod Chriſtianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos eſſe, in quibus honeſtatis aliqua ſpecies eſt; ita *bonis male eſſe*, ſi rem rite putemus, nequaquam, plurimis de cauſis, iiſque graviſſimis, conceſſerim. Neque enim *iis male eſſe* continuo cenſendum eſt, quibus opes, facultates, fortunaeque quam ampliſſimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, maliſque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio poſiti, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima ſors eſt; nec a fortunae telis tantum, ſed & a voluptatum ambitioniſque illecebris, a quibus ſaepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foediſſimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exſequor, Luciano ipſi toties & obſervata recte & demonſtrata? Quia tamen aliter hic quibuſdam ſentire forſan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipſe vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui ſapiunt faventque haud ſtulte, parentes concedunt; ſed eam ſolum, quae cum honeſtate, corporiſque & animi liberali profectu coniuncta eſt: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum conſulit, non gratiſſima ſemper, ſed optima & ad virtutem accommodatiſſima, dare decet. Unde iam ſatis liquet, *ei non* ſtatim *male eſſe*, cui ad voluptates aliaſve cupiditates non ſuppetunt ampliſſimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis ſimiles, non deſunt tantum bonis bona, ſed adſunt mala, inopia, contemtus, iniuriae, mors ipſa quandoque, & cruciatus. Adſunt aliquando, fateor, quae narras: ſed an mala ſint, vide, quae fortiter ferendo vix ipſis tuis ſapientibus mala viſa ſunt, nedum nobis Chriſtianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitius perſpecta eſt. Hiſce enim virtutem patientiamque ſuorum ingenerat, firmat, & ad ſummum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita ſolum exſpectes, ut de beatitudine eius pronunties; ſed, quid hanc vitam ſequatur, reſpice, & in rationes refer, quicunque de providentia iudicaturus accedis; ne ſtulti aut pravi ratiocinatoris culpam ſubeas, levia & minuta putantis, ſummam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene eſt, pateſcit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut reſipiſcant, invitat, dum poenitentiae locus eſt, imminenteſque quamvis ſeras, certas tamen, ſcelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui ſane in eam rem legi & perpendi ſerio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conſcriptus, Gallice etiam nuper verſus in omnium manibus verſari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad ſtudia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur eſſe otioſos: & ſudorem illis & interdum lacrimas excutiunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet ſcire plenius, cur malos & iniuſtos Deus potentes, beatos, & divites fieri ſinat; pios contra humiles, miſeros, inopes eſſe patiatur: ſumat eum Senecae librum, cui titulus eſt, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum ſit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia ſeculari, ſed ſapienter, ac paene divinitus elocutus eſt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλεῖ) Vid. infra not. Ienſii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui ἐπαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illuſtrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties ſic eleganter uſurpari ab hoc noſtro & ab aliis optimis ſcriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. *l.* 12. Τυμβωρύχε) Deſerui ſcripturam editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & Ariſtoph. Ran. 1180, Οὕτω γ' ἂν ειη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὡς) Ox. & *Fl.* ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod *B.* 2. ὃς καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. *l.* 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat frater conſultiſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etſi ſupra c. 43 f. ἐπισφάττεις non plane ſignif. mactas, iugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Niſi & hunc riſum ex ἀδυνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exſilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet ampliſſ. van Bynkershoek. Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἄπεισιν) Etſi *abit, diſcedit*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iuſſus eſt. Sed cum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro ioco accepiſſe, & contemſiſſe; unde conſequitur, vulgatum ἄπεισιν melius, & ἀποτρέχει gloſſam eius eſſe. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικὸς) Menander, teſte Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνωμ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (ſ. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδὲν pro Noſtri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσὶν) Fere adducor, ut credam potiorem eſſe *Fl.* lectionem, quae εἰσὶν omittit, quod quis, ellipſin ſupplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρείου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρου) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. *l.* 3. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε) Alciphr. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γὰρ — λαμπρός τις εἶναι, καὶ βαθύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adſcribere hic non dubito: *Haec epiſtola, & Luciani Somnium ſive Gallus initio*,

adeo inter ſe conveniunt, ſicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iiſdem fontibus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, *non Alciphronem* Λουκιανίζειν. *Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum.* REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) *Perçant.* GUYET. Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44. ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum Perizonius, & uſum verbi declaravit ex Ariſtot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adſcripſeram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Geſnerum idem agere, mea exſu. lare iuſſi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγονὸς media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγονὼς eſt *natus;* γεγωνὼς, *quod aures ferit.* Et ſic Alciphr. III, Ep. 48, τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος· (ſic enim, pro φρονήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aeque ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς, *vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. *l.* 3. Εὐθύς σε) Recte hic edd. εὐθὺς, etſi σ ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorſus immerito: licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut ſupra Amor. c. 53, οὐκ εὐθὺ περίεργον, *non ſtatim nimis curioſum illud:* ibid. c. 8, εὐθὺ γάρ μου — προσεῤῥύησαν, *ſtatim ad me — confluebant:* item c. 42, εὐθὺ τὰ μακρὰ λοῦτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliiſque exemplis, quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubiungam ubi diſtinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθὺς cl. Bel. de Ball. ex Mſ. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθὺς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte iſta repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ) Celeb. D'Ablancourt haec

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem eſſe, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γάρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praeceſſit γάρ. Sed quia non magni hic intereſt, vulgatam non muto. Facile quidem propter ſcribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc ſaepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δέ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipſo diſcrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, ſed eſſe aio, ubi utraque ſenſui ſatisfaciat: aeque enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *ſed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiaſt. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiaſtae adverſatur, δὲ pro γὰρ poſitum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi aſſentitur eidem Scholiaſtae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ uſurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. Ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον, *illo enim modo ne ipſi quidem contra nos dicere potuiſſent.* Iterum ibid. c. 102, ubi rurſus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ obſervat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) Caſaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Luct. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut eſt in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁπόσον ἂν δυναίμην) Omiſſum in edd. ἂν inſeruimus ex Mſſ. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Mſ. ἢν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde eſt, ſive ſequaris editos, ſive Mſ. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐργάσαιο, προσόδου ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἐσθίῃς τὰ ἄλφιτα. BOURD. Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed ſervavi ſcripturam edd. Non deerunt, qui προσόδου malint; neque iis adverſarer: nam id *vectigal* ſignif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaeſtum, ut ap. Noſtr. Somn. c. 9, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, iam vero πρόοδον ibi editum alias ob cauſas. Interim ſignificatus τοῦ προσόδου ſatis notus eſt aliunde. Vid. Aſin. c. 50 pr. πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο.

Nam cum ſit conſtruendum, ἐςὶ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδου, periphraſi participii ſatis uſitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaeſtum, lucrum*, quem laborando quaerit ſutor, eſſe intelligendum, ſatis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit ſcil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὃς Κριὸς) Ita fabulam de aureo vellere ſatis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφῶτε) Leg. ἐφοίτα. REITZ. Weſſeling. melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM *in Addend.*

ibid. col. 2. *l.* 5. Δύνῃ) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δύ') Ex Il. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. *l.* 2. Ἀφωνότερος — ἰχθυων) Ariſt. 2 de an. adimit omnibus piſcibus vocem, excepto ſcaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non poſſet. Unde Plut. in Symp. & Athen. exiſtimant, Pythagoricos a piſcibus abſtinuiſſe ob ἐχεμυθίαν. COG.

ead. l. 3. Ὄναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Salluſt. Paſtor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς πολλὰς δὲ χιμαίρας. *Poſſideo, quaecunque ſolent ſub nocte videri In ſomnis, vim magnam ovium, multaſque capellas.* COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non ſemel habuimus T. I. Et ſatis notum eſt. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξῆτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Heſych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε) Alciphr. III, Ep. 47 pr. Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Bergl. hoc primum eſſe Herculis epitheton ex Luciani h. l. Ariſtoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. Il. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ξάνθος) Iunone ſuggerente: αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. ſupr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. *l.* 6. Ἀργοῦς) Dicitur fuiſſe prima navis, in qua Iaſon cum 54 heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiuſdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonae ſilvae Epiri Iovi ſacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuiſſe vocalem. Apoll. L. IV Argon. Cogn.

ead. l. 7. Φηγὸς) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: ſpecies enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, ſi Pauſaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat, Trach. 175; verſu autem 1175, δρῦν. Leed.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc ſit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Noſtro diſcas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. Solan.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu ſatis multa, quae tamen omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyſſ. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον, Εἷρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὣς γίνετο φωνή. Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. Palm. Homer. Od. M, 395. Solan.

ead. l. 13. Ἐχεμυθήσειν) Alciphr. III, p. 406, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων, *ſilentium* Pythagoricum *ſubindicans*. Noſter Lexiphan. c. 9. Reitz.

Pag. 292. *l.* 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. Bourd. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Ienſ. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & ſexcenta ſimilia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum *Fl.* Reitz.

Pag. 293. *l.* 13. Μεμηχάνητο) Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hiſt. c. 13, ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, Nº. 63, qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis aſſequor ex annotatione eiuſdem Solani, in inferiore marg. *Iuntinae* ſic adſcripta: ἐμεμ— L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic iam literam Codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνη-

το legi, certum eſt, quod praeterea ἐ ipſi etiam textui appoſuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, eiuſque gloſſam ἐπεποίητο vel margini eiuſdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφεθέντα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος) Mirum, ni illud ὡς ἀφείθη ſit gloſſema τοῦ ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cuius gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quiſquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείθη) Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra edd. omnes eieciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη, ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη, ad Demoſth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. REITZ.

Pag. 294. *l.* 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. *P.* Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. SOLAN..

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὃς ἐνομοθέτει) De diſciplina Pythagorica Gell. L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ariſtoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ· a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? LEED.

ead. l. 12. Τοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoſcit ἄπονον *Fl.* ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. GUYET. Si καὶ additum uſquam inveniſſem, tranſpoſitionem Geſneri etiam in textum recepiſſem. Iam vero & aliquid addere, & tranſponere ſimul, non ſum auſus; ſed ſatis

habui lectionem *Fl.* revocare, ſenſum optimum exhibentis. Interpres Pariſinae, intellectui conſulturus, ἄπονον reddiderat *ſalubre & parabile.* REITZ.

ibid. Ἄπονον ἀποφαίνων) Diu aeſtuavi, quid ſibi vellet hic τὸ ἄπονον, quod eo, quo ſpectatur, loco prorſus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abeſſe debere ab hoc loco, & haud dubie ab ſomniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum ſyllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, lector, opinatus eram ego, pro ἄπονον legendum eſſe ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα ſcilicet ea ſunt, quae religionis cauſa dici, vel fieri ſunt vetita. Sic pag. ſeq. eoſdem hos κυάμους, ſi edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόῤῥητον τροφήν. Sic οὐρανὸς apud Noſtrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόῤῥητος τῷ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis ſacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Noſtrum in Amoribus c. 42, & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui ſacra Eleuſinia enuntiabant. Vide Noſtrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipſum ἄπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum eſſe: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἄπονον tranſponamus, & adiiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον καὶ ἄπονον, eo ſenſu, quem in interpretatione poſui. Ἄπονον certe hoc ſignificare poſſe, nemo facile negaverit: verumne ſit? alia quaeſtio eſt: ſed ad noſtram rem ſatis eſt, modo ſutor ita putaverit. Certe alvum facile tranſire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum eſſe aiunt. Altera coniectura noſtra eſt, an forte legendum ſit ἄπωνον, qua ratione locum ſervare poſſet ſuum, & iungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπωνον ſignificare puto contrarium nominis εὔωνος· quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fuerit, quod non proſtat venale, nec proinde emi facile poteſt. Sed coniectura utraque eſt: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὔφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occiſus, cuius animam Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non ſolus hoc Lucianus tradidit. Res eſt omnibus ex Ovidio aliiſque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτε pro καί τι. SOLAN. Καί τοι rectius legit I. I. Wetſtenius. REITZ.

Pag. 295. *l.* 3. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Paraphraſis eſt huius verſus: Ἐκεῖνος οὗτος εἰμί· λοιδορεῖ δέ μοι. BOURD.

ead. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέστερα. BOURD.

ead. l. 7. Μνησάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & ſupra initio huius capitis. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortiſſimos fuiſſe ait. Et adde, quae Noſter habet de certaminibus gallorum apud Athenienſes Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum *Tanagram galli patriam* ſuam non minus ac *Rhodum nobilitarunt.* Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. *l.* 1. Ἧκον) Quod Solanus ἧκα coniecerit, eius rei cauſam aliam non video, quam euphoniam. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλῳ) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, ſed ſola. SOLAN. Servavi quidem Pariſinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet ſuſpicer & eius editorem tamen ἄλλο legiſſe, cum in verſione dederit, *cum aliud quiddam ſit.* Credoque, eum id inter corrigenda typographorum ſpecimina ex arbitrio mutaſſe, quod ſic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora ſequerer; alioqui vulgata facile defendi poſſet. REITZ.

ibid. Ἢ Πυθαγόρα) Ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut ſi Pythagoras, peccaſſe, & aeque impium fuiſſe, ſi fabas ediſti, ac ſi patris caput comediſſes.* Nimirum, quia Pythagorei a fabis abſtinebant, quod illorum magiſter eas parentum capitibus eſſe ſimiles docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixiſſet, in pera ſua non niſi fabas eſſe, quas nolit edere Pythagoras, reſpondet hic: Δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae ſunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere ſimilitudinis.* Ubi neſcio, cur interpretes vertant κεφαλαὶ *teſticulos*: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere cauſam, cur Pythagoras fabis abſtinuerit, quia virides fabae ſimiles ſint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλυον, Ἶσον τοι κυάμους τρώγων, κεφαλάς τε το-

κήων. Fabas, inquit, prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus, Idem eſt, ſabas atque caput patris edere.* GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae huius farinae admiſit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit, *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt;* & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσεβηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἠσέβηκας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis apparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἁμάξαι ἐντεμόντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλὴν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις —— ἐβιότευσα βίοις) Βίος generaliter de vitae genere victuſque quaerendi ratione etiam Alciphr. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τοῦ βίου, *probioribus enim moribus, quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. apud Noſtrum Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. REITZ.

Pag. 297. *l.* 8. Ἀμενηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, *imbecilla capita.* Adde Odyſſ. T, 560, — ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. Ac ſaepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαλον) Adſcripſerat Noſter, *V. Th. M.* Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυών· τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. REITZ.

Pag. 298. *l.* 1. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν &c.) Pater voci octavae adſcripſit ὀνείρου, cum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe, vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere; nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimilli-

mus eſt Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari, τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis literis pro *rationem.* Sed ſimile exſtare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: *Sin cogare ſecundum flumen aedificare, cavendum, ne adverſum eum ponas,* quaſi putaſſet ſe ſcripſiſſe *fluvium* vel *amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam ſexto volumine privatorum aedificiorum rationes perſcripſi, in hoc, qui ſeptimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Ceterum ſequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, *metaſque volandi praeſcriptas habeat ſomnium.* Ita apud interpretes inſomnium habet metas volandi ſomnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipſo ſomno id dicit, & poſſe tamdiu circumvolare ſomnium, donec duret ſomnus, recte & elegantiſſime ſtatuit. GRON. Ἐνυπνίου) Quis dixerit, ſtudione an parum attenta mente ſic dederit Lucianus? At quia enallagae huiuſcemodi ſunt frequentes, de quibus ſupra non ſemel monuimus, etiam hic nihil ſine Codicum auctoritate mutaſſim. Conf. ad 2 Ver. Hiſt. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forſan ex Indice patebunt. Nec vitii poteſt eſſe ſuſpectum, propter verſum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν, *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες verſu proximo praemiſſum: ἀστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel ſim. etſi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἴγε πτηνὸς ὤν) Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, diſconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani feſtinantis, & de re ipſa magis, quam dictione, cogitantis παρόραμα. MARCIL. Πτανὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoeniſ. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines aſſignatos tranſgreſſo originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis ſaltibus ſaltabant .... terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuiſſe veriſimile eſt, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Baſ. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. REITZ.

ead. l. 6. Τριπόθητος) Habuimus etiam in Quom. Hiſt. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, neſcio, niſi quod operarum culpa accidiſſe arbitror. Reitz.

ead. l. 7. Ἕτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. Guyet.

ibid. Τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeeuntibus Mſſ. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur poſt μεμνῆσθαι. Non agnoſcit etiam *B.* 4.

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omiſſionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abiicerem, qui adeſt in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum eſt, adverbiis temporis aeque ac adiectivis adverbialiter poſitis ſic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla deſideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam ſic abſolute. Recte tamen ſic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἑωθινὸν, *mane*, & ſimil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τηνικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Weſſel. Adde Act. Apoſt. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciphr. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδεν, *non licet circa meridiem cantare.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ προτοῦ ibidem & apud alios. Reitz.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae ſomni portae* &c. Reitz.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod ſic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; ſed vel Φαῦλος ſcribendum, vel cum Suida (quem ſequerer, quia ex eo plurima compilavit Scholiaſtes) Φάϋλλος. Reitz. Cl. Weſſeling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. Idem *in Addend.*

ibid. l. 6. ν' πόδας) Forſan κ' ſcribendum. Certe non ν'. Solan.

Pag. 299. *l.* 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae ſomni portae* &c. Cogn.

ead. l. 2. Ὅμηρος) Od. T, 560. Solan.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ ſcil. Guyet.

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκομίσθαι μοι δοκεῖς) In-

terpres: *& ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe.* Μέταλλα ὅλα χρύσεια, *totas auri ſodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. Iuſtinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* GRAEV.

ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt κεκοιμῖσθαι. Vide 'Ικαρ. c. 1 extremo. In reliquis κεκομίσθαι. SOLAN.

Pag. 300. *l.* 6. Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὥσπερ τοῦ τοὔμὸν) Ὥσπερ οὖν τοὔμόν. MARCIL. Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit Marcil. Sed cum pro illo τοῦ iam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *cum laverim me;* quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit Long. Paſt. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.) λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt Kuſteri de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi, in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. REITZ.

ibid. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν, ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto ſciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Gronov. demonſtrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. *l.* 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipſius perſona: primum enim fuiſſe aiunt, qui πυγμῇ ſecundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth. p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio de Olympionicis &c. Conſule de ea re R. Bentleii, & Henr. Dodwelli controverſiam; illum diſſertatione de Phalar. Epiſt. 52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philoſopho intelligit; poſterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil*

enim prohibet, quo minus denuo coenes, ſi velut illius coenae ſomnium reducas, & quae tum ederis, rurſum commemoratione quaſi rumines. Προάγειν num eſt *reducere?* immo id eſt *educere, producere.* Non poteſt haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, *ſi veluti coenae illius ſomnium imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν eſt φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* GRAEV.

Pag. 302. *l.* 6. Ἑστιῶ γενέθλια) Sic ἑστιᾷν γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Ariſtoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phraſi eadem utitur Alciphr. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, *ſubulcus vero iam aegrotat.* REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deeſt προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoſcit *Fl.* ed. neque in P. exſtitiſſe veriſimile eſt, cum ſileat Collatio. Et ſane abſurdum videtur & contra Graecorum morem; niſi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, ſed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum ſimilia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipſum προσκυνήσας, de quo recte Solan. ſentit, id contra morem Graecorum eſſe, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex hiſtoria Iſmeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Perſarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Poteſt tamen eodem modo rem exaggeraſſe, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro ſtilo ſui temporis hoc verbo uſus videri poſſit, non reſpiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius ſcenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπίαλον) Vid. ad Scholiaſten notata. Adde eodem modo uſurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipſa, quae eſt cum horrore perpetuo, Alciphr. III, pag. ult. καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exſtingueretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili eſſe, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἔφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioſeph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Ioſephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντί-

πατρον εἰσήγαγεν. Ad quae verba ille: *Appoſite hic* ἔφεδρος *Antipater, quaſi tertiarius in duorum fratrum vicem ſubſidiarius, iuxta Scholiaſt. ad Aiac. Soph. v. 618:* ἔφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. *Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeſchyl. Choëph. v. 861,* μόνος ἦν ἔφεδρος Δίσσος μέλλει θεὸς Ὀρέστης. *Idem vero hic Zonaras pag. 245 B.* ὡς ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. *Infra* ἀλωσ. *L. 1, c. 42,* ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς υἱοῖς. Addo Ariſtoph. Ran. v. 804: — ἔμελλεν — Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι κἂν μὲν Αἴσχυλος κρατῇ, Ἕξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθ᾽ ἔφασκε πρὸς γ᾽ Εὐριπίδην. REITZ.

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) *Subinde reſpiciens, quot pedum eſſet ſolarii umbra.* Recte ſic Salmurienſis interpolator. Alii ineptiſſime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ᾽ ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam &* στοιχεῖον *vocabant. Et* στοιχείῳ *decem pedum exiſtente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν, *properandum erat* ad coenam, cum umbra decem pedum eſſet; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic menſurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis diſputat maximus virorum Salmaſius in Exerc. Plin. Ariſtophanes in Ἐκκλησ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. *Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.* GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῷ) Verum Scholion fuit ἐν — τρίβωνι) Σὺν τρίβωνι. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπίαλον) Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione ſciamus eſſe, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio noſtra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Heſych. Ἠπίαλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & aſſentitur Galenus. Vid. Foeſ. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam ſic vocari: quamvis alii pro *febre miti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis eſt ſermo. Immo pro febri ipſa hic valet generaliter; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. Ἑρμ. cap. 40. Solan.

Pag. 303. *l.* 1. Ὀποσάπουν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius ſolarii, aut forte ſui ipſorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri poſſe oſtendit Schronerus in gnomonices ſuae p. 78. At tunc pedes neceſſe eſt, ut varii eſſent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum ſol facit. Leed. Vide Κρονοσ. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmaſ. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem conſultavit Dion. Petavius Diſſ. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 &c. Suid. δεκάπουν. & Ariſt. pag. 744, & Athen. 8 C. & Caſaub. ad eius lib. VI, c. 10. Solan.

ibid. Τὸ στοιχεῖον) *Litera* redditum erat in *Par.* Sed gloſſa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnoſco; ſed *numerum* tamen intelligendum, ſ. umbrae menſuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi ſolitos, manifeſtum eſt. Reitz.

ead. l. 3. Ἀποῤῥίψας) Quia de balneo ſermo eſt, ubi ſordes repurgantur, quod ἀποῤῥύπτεσθαι apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀποῤῥύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem uſurpat Noſter, Ἱστ. α', cap. 30, mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyaen. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. —σπίλους. Solan. Ἀποῤῥίψας pro *celeriter proripio* poſitum eſſe, non modo exempla ab Solano adducta, ſed & praemiſſa πρὸς τάχος, ſuadent; quare non mutarim in ἀποῤῥύψας. Nam & ſic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto ſubito deſilit, *ſe deiicit*, habuimus Aſin. cap. 54. Reitz.

ead. l. 5. Ἀναβολὴ) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, ſic obverſo pallio, ut, qua eſſet parte puriſſimum, ea videretur.* Sic interpres. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολή. Sed ἀναβολὴ eſt ipſum pallium. Gloſſae ἀναβολὴ, *amictus, amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultu decorus, atque ornatus inceſſu, ac pallio modeſte compoſito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς eſt, qui incedit pallio decore compoſito. Graev.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. Solan. Alciphr. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὦχρον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus ſit, dicere per feſtinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Οὕτως δὲ) Conſuetudo poſtularet οὕτω, ſequente conſona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum ſic ſcribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 ſub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciphr. III, p. 348, οὕτως τήν. Et viciſſim οὕτω ſeq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. *l.* 1. Τὰ καθήκοντα) *Officia*; & ſic recte idem interpres in Convivio ſeu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλῃς) Ita correximus ex Mſſ. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philoſophus, de quo Noſter nominatim Μισϑ. c. 33 & ſeqq. & ſine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἅμα λέγων) Etſi abeſſe queat λέγων, recte tamen ſic additur participio, quod vel Lexicographi obſervarunt. Confer μεταξὺ eadem ſtructura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc ſcripturam ſecutus eſt interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. BOURD.

Pag. 305. *l.* 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιαθῆναι) Angl. ἑστιᾶσϑαι. De hoc loco Heinſ. ad Heſiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχῃς) Sic fere ſupra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἐᾶν, *ſuo loco relinquere.* Et Long. Paſt. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὼν) Fab. Aeſopi. SOLAN. Qui neſcit, videat fabulam eius 138, inſcriptam Λύκος καὶ γραῦς· vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per ſe fere negat; cum νὴ Δία affirmantis ſit. Diſtinxit Ariſtoph. Ran. 790, — κ᾽ οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί᾽· item v. 800, Μὰ Δί᾽ οὐκ ἐκεῖνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί᾽ οὐράνιον γ᾽ ὅσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequen-

tiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienſius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus eſt probare, Νὴ affirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Iovem.* Sic apud Alciphr. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Bergl. *Alias uſitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen exempla. Apud Ariſtaen. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206*, ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τειχομαχεῖν. *Ubi alius poſuiſſet* νὴ *pro* μὰ *&c.* Addo Ariſtoph. Plut. 187, καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῷ πλείονα. Verum cum contra, etiam ſemel, quod ſciam, Ariſtoph. νὴ addat negationi, Theſm. v. 647, καὶ νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει· apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit affirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. Reitz.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adſcripſit Solanus, vidend. ſupra Quom. Hiſt. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρενεβέβυστο. Quid tum? Reitz.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. In Mſ. ὑποκατακλίνουσι· quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipſum, ut in eodem lecto iaceremus.* Sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι ſunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In ſingulis lectis tres accumbere ſolitos, nemo humanior paulo neſcire poteſt. Graev.

ead. l. 12. Ὁμοτράπεζοι) Non hoc ſolum videtur velle Micyllus, eodem ſe in lecto accubuiſſe: ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed menſae ſocietatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe menſa etiam minor ſupellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus ſua cibi portio apponitur. Notum eſt Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam menſas conſumimus;* ubi apparet e locis Dionyſii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim eſſe Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus menſis dedit Burmannus. Gesn.

Pag. 306. *l.* 1. Ἀρετήν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accuſ. c. 11, & paſſim. Reitz.

ead. l. 4. Κέρατα) Conf. Dial. Mort. I. Solan. Ibi autem,

c. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις· deque his ſophiſticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorſtii, ac Solani noſtri. REITZ.

ead. l. 6. Συνείρει) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, ſi plures Codd. addicerent; licet ſatis frequenter alibi ſit monitum, non opus eſſe ſemper ſimilia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. Ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mſ. GRAEV.

ibid. Δὴ) Conf. ſupra Iov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀέναον) Sine dubio Solan. quaeſivit, num quae ἀέννаον haberet. Ita enim plerumque ſcribitur. Ideoque ceteras edd. excuſſi, & cum in ἀέναον conſentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in proſa ἀέννаος dicatur. REITZ.

Pag. 307. *l.* 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. ſupra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ προσέθεον πολλοὶ) Alciphr. paulo aliter III, p. 300, εἶτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στῖφος (ἐδόκουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciphr. l. c. Ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: *Videtur Lucian.* πολυταλάντους *de pondere accepiſſe, dum ipſe* βαρεῖς *dicit. Quod magis apparet in Amoribus c.* 41, *ubi alium Alciphronis locum* (qui eſt Epiſt. XI, L. III) *imitatur, ubi de inauribus, quarum* πολυτάλαντον βρίθος *dicit*, multorum talentorum pondus, *ſatis hyperbolice.* Immo ſtudio luſit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis ſermo eſt, gravitas & pretium quaſi unum & idem ſunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii ſummam ſignificare, quis neſcit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeum eſſe, quod repoſui; cum χρυσὸν ... ἐξημμένος τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Conſule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes diviſa, *efferri* ut dicantur, non ſinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipſum adſcripſiſſe legendum ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πήραν ἐξημμένον, non —μένην. Ita enim amat conſtrui & hoc verbum & καταρτάομαι, ſolemni ellipſi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Aſin. c. 48, ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφυρᾶ, & ſexcenta ſimilia. Quare parum abfuit, quin in ipſum textum reciperem. Reitz. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξῃμμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 9. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & ſepulturam pertinens, non ſine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum ſaturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora tranſeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuiſſe, cum Heſychii deſcriptio docet, πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientiſmus de cicutae poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hag.* utraque ἐκκομιζομένου. Gesn.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. Bourd. At Scholiaſt. τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam uſitatum, ut ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 23, ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem maſc. ſatis obvium & a Lexicographis iam ſat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliiſque auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiaſt. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque maſc. gen. effert, ſcribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπομα· ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere uſurpatum probum eſt: at neutrum τὸ πότον unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum eſt adiectivi ποτὸς *potabilis;* at cum ὁ πότος ſit ſubſtantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici poſſe. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum cenſeo. Reitz.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ita donaſſe. Solan.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic *bibere* IN *poculo*, pro EX, habuimus ſupra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπώματι πιεῖν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis uſitatum oſtendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιθάκναις· cum duobus ante verſibus dixiſſet, πίνουσιν ἐκ κερα-

μέων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius, quam ἐκ. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Veterem ſcripturam ἐκκομ— mutavit editor Salmurienſis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. ſupra de hoc verbo, ad Aſin. cap. 40. Et conf. rurſum, ſi lubet, Alciphronem, ſatis iam indicatum, qui dulce ſomnium galli cantu ſimiliter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. *l.* 5. Τὸ πολὺ) Ita Mſ. Reg. 2955. In edd. deeſt artic.

ead. l. 8. Ἐξῄεις πολεμήσων) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίας) Parvae ſunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, ſed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus ſcribitur χαρίτεσιν ὅμοιαι, pro χαρίτεσσιν ὅμοιαι· & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, pro ἐσφήκωντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cuius ſunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσιν antea legebatur, quod verſus reſpuit, ideoque Homerum ſecutus mutavi. Vid. Il. P, 16. Et ad verba ſeq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφήκωντο) Mendoſe in multis, iiſque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipſe Homerus, uti reſtituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. *l.* 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter *P.* ὅς (*P.* autem ὁπότε.) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam ed. *P.* ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi iuſta ſuſpicio eſſet, eam ex coniectura ſic emendaſſe ceterarum ὅς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἥψουν) Ὅτε τὸ ἔτνος ἥψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis iniectis legumen coquerem Saturnalibus.* Ἕψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἑψέω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψουν malebam olim ἧψον, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἥψησα, & pro τόμους, τεμάχη. Sed ἀλλᾶντες ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. GRAEV. Ἑψέω rarum eſſe Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens, ut ἥψησα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praeſ. inf. ἑψεῖν ab ἑψέω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97 A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpa-

tur. Ἕψειν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Caſaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 verſus fin. In ipſo vero Athen. ſub init. eiuſd. cap. ἑψεῖν quoque praeſens eſt, φακὴν ἑψεῖν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praeſ. ἑψῶντες legitur, quaſi foret ab ἑψάω, ideoque Weſſel. N°. 29 ἑψοῦντες malit, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Caſaub. dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicetur dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor ſanus riſu exciperet. REITZ.

Pag. 310. *l.* 1. Σιμὴν) In P. & *I.* Σίμωνα, prave. SOLAN.

ibid. Κεραμεοῦν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Heſych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. Λνϊζομένους ἡμᾶς) Active & paſſive uſurpari λνΐζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemſterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος) Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Ποῦ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quiſquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἷλε, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil ſignificant. Sed ex Mſ. haec iactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa *συνέχεια* & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους .... Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon. Et nunc ille, qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veſte amictus.* Ἄσμενος ἐξελαύνειν eſt laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν eſt, ſubaudito ἵππον, *equitare.* Ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi*, frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ, *equitavit ad ſuam domum.* Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt *uitriiden.* Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide Salmaſ. exercitat. Plinian. Graev. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non noſſe virum videatur: oſtenderunt copioſe viri docti ad Νεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) iungi videntur iſta ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolemnem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. Gesn. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. ſcripturam Mſſ. Regg. 2955. & 3011. ſic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι· καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. ſine cauſa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua ſenſum haud abſurdum elicuit Geſnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρὰ) Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἠμφιεσμένος, aut ſimile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Geſner. Exempla dedere Ienſ. aliique ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Τὸ τρύβλιον) Quia & paulo ſupra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma poſt ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male interpres. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, *cum rex in Perſidem equitat.* Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, *Artaxerxi per Perſidem equitanti.* Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in Quom. Hiſt. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἄρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῆ) Ὕσγινον, plantae genus, cuius ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγην eſſe plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam differunt, opinor, inter ſe ἁλουργὲς, καὶ τὸ ὑσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγινοβαφῆ. Ubi Periz. ex Salmaſ. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmaſ. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. *l.* 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα) An non προϊόντα; Ut infra in hoc libello, ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς· ſed magis tamen

probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσειν αὑτὰς, *minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ὦ χρυσὲ) Homer. Il. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph. 70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod obſervandum. Apud Athenag. legitur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SOLAN. Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud Senecam Ep. 115, ſervati etiam a Barneſio fragm. Belleroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt ceteroqui κτέρας apud Heſychium κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit Barneſius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6, ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt, quod homines vincit imperio ſuo.* GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET. Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum res iucundiſſima mortalibus.* REITZ.

Pag. 312. *l.* 12. Λοιδορεῖσθαί σοι) Suſpecta videtur Solano haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco appoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet, q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· ſive ἵνα σοι λοιδοροῦμαι. Quid cauſae lateat, cur igitur improbarit, non ſatis aſſequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici viſum fuerit? Vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad Icarom. c. 30 f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo iungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. *l.* 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolline ad homines miſſam, ut res certiſſima, de qua οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Priorem eſſe corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Baſ. 1556, p. 478, l. 40. *Alatam* eſſe, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide N. Δ. XX, & Diog. Laërt. poſt pag. 507 B. SOLAN. Servat decorum Lucianus. Volebat ſuſpicionibus quibuſdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, ſe eſſe Apollinem. Vid. Iamblichus ſ. 177, & Porphyr. ſ. 28. GESN.

ead. l. 3. *Καταδίκην*) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum ſic dixiſſe, *μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς διά τινας τιμωρίας ἁ ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τέθαπται.* Huius ſententiae Orpheum eſſe auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. *Μύρμηξ Ἰνδικὸς*) De qua Prop. III, 13: *Inda cavis aurum mittit formica metallis.* Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum abſimile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quaſnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano diſces de anim. III, 4. De his etiam Philoſtr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis inſuper attulimus, ad Ἐν. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. *Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος*) Salmurienſis: *Itane neglexi infelix vel pauca fruſta in vitam importare, cum illo eſſem alitus.* Sed *ἥκειν ψήγματα ἐς βίον* ſignificatne *fruſta importare in vitam?* In ed. Baſileenſi Graeca 1555 legitur, *ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν.* Conſtat ſane, *ἥκειν* conſtrui cum ſecundo caſu, ut apud Herodotum *εὖ ἥκω χρημάτων, ſum pecunioſus, dives.* *Εὖ ἥκω φρενῶν* apud eundem, *ſum prudens.* Sed tum ſemper *εὖ* aut *πόῤῥω,* adiunctum habet. Quod conciſe dicunt *εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων,* integrum eſt, *εὖ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων.* Sed hic habere locum non poteſt, ne nunc dicam *ὀλίγον* legi in Mſ. Flor. *Ald.* ceteriſque edd. In Florentina vero ed. ſcribitur *ἥκων* pro *ἥκειν.* Inde mihi perſuaſi, excidiſſe & hic verbum *φέρειν.* Et legendum *ἥκειν φέροντα, omiſi ferre in vitam.* Eſt loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: *ἥκω φέρων* eſt *fero.* Iſaeus, *οὐ γενομένας διαθήκας ἥκει φέρων, non affert factas teſtamenti tabulas.* Apud poëtas vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum ſunt exempla. GRAEV. Baſileenſis editio, *ὀλίγων τῶν ψηγμάτων.* Idque ſanius. Ceterum verba haec ita verſa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula fruſta in vitam importare, cum illo eſſem alitus?* Sed profecto haec verſio a mente ſcriptoris eſt alieniſſima. Rogarat Micyllus Pythagoricum ſuum gallum, quis ipſe antea fuiſſet; reſpondebat gallus, eum (Micyllum) fuiſſe *μύρμηκα Ἰνδικὸν,* ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumtis?* IENS. Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba,

quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione iuventur, ad quam Geſneri verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Graevius φέροντα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit, credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. ſupr. Alex. c. 6, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα· Arrian. L III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν· Noſtrum infra Icar. c. 11, & Bis Accuſ. c. 28 pr. ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο. Unde videbis, non eſſe *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio*, ſ. de frumento mihi proſpicio. REITZ.

ead. l. 15. Ἥκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τόνδε) Admiſimus ex Mſ. Reg 3011.

Pag. 314. *l.* 5. Ἐπ' Ἰλίῳ) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίῳ) Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ rurſus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hiſt. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῳ, & c. 38, ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπί. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 ſeqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρόνῳ ὕστερον) Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215 B. A. Gellius poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inſerit Porphyr. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noſter inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum ſe probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. *l.* 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γενέσθαι τότε. Et ſic legit interpres Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μηδέ. GRAEV. Μηδὲν P. & L. uti emendare iuſſerat Graevius. In impr. μηδὲ, aut disiunctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίδναις) Diodor. Siculus habet in ſingulari Ἀ-

φίδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec ſunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. *l.* 2. Πάτροκλον) Hom. Il. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremiſti, o bone, vulneraſti tantum: Hector peremit, v. 818 & ſeqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. Il. P, 47 ſeqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὥρου) Orum aiunt regem Aegypti fuiſſe, neſcio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, ſcripti primi fuerunt ab Oro iſto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a neſcio quo Philippo verſi. Iſidis autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque Τῆς Ἴσιδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦδόν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rurſum vela feciſſem, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidiſſet, in ultimis verbis labem haerere, cenſebat legendum eſſe, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, ſcribendum eſſe, ὥστε θεὸν ἦγόν με, *ut me pro Deo ducerent*, ſeu *haberent.* Et vere me vidiſſe, Mſ. poſtea declaravit, qui eandem ſervavit ſcripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία· ut Ariſtoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, *non alia ſunt praeter haec loca.* LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellipſ. p. 93 ſuper hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertiſſe, *Graecos eius temporis;* hoc enim dici κατ' ἐκείνους ſc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, *Graecos, qui iſthic erant.* Id quod pluribus demonſtratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὥστε θεὸν ἰδών με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβιωκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram deſcendiſſe εἰς ᾅδου, atque ibi vidiſſe Heſiodi & Homeri animas, neſcio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N°. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνω-

θέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum oſtendiſſe Abaridi ſacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipſum eſſe Apollinem, ut eo viſo pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. *l.* 6. Περὶ αὐτῶν) Sic *Fl.* ed. melius, quam ut in reliquis eſt ὑπέρ. SOLAN. Ὑπὲρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum *Fl.* ſi plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerat: nam etſi norim, qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, ſaepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *ſuper* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa.* Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ ſubſtituiſſe ὑπὲρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philoſophiam de Diis & iuſtitia.* Aelian. XII, 52 pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγιὲς) Vide Iambl. Nº. 105 & 227, ubi fatetur, ridicula iis videri, qui rationes myſticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos ſupr. ad Dial. pro Lapſ. c. 12, Quom. Hiſt. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους poſt ὅσῳ omiſſum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, *quo magis mors appropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemiſſum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi poſt ὅσον intelligendus in Long. Paſt. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, *ſonus deſinebat tanto ſerius, quanto inceperat,* i. e. quanto *ſerius* inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις· ubi etſi ſequitur μᾶλλον, tamen poſt ὁκόσῳ idem tacite ſupplendum relinquitur; & ſic diſtinguo haec aphoriſmi verba, non comma cum Foeſio poſt μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciphr. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαΐων. Plura Geſner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptiſſimum hoc ex eiuſd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum poſterioris huius ellipſeos tot iam produxerit teſtimonia L. Bos de Ellipſi, p. 327—9. Prioris autem, poſt ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipſin non attendiſſe animadvertimus Meibomium in Epicteto, (ſupra pro Lapſ. c. 12) ita ad alteram non attendiſſe videtur interpres Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *conſtituunt, aut faciendum ſibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Conſtituunt aliquid audere potius, quam pati,* ſive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri;* ſequitur enim, eos Commodum veneno ſuſtuliſſe, ne ipſi mortem ſubirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — conſilii, quam formidinis arbitrantur.* Salluſt. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur,* ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienſ. Lect. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De poteſtate autem verbi ξενίζομαι, pro inſolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Elſner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi ἐν ᾧ ξενίζονται hoc Luciani aliorumque teſtimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. *l.* 1. Ἐν τῷ μέρει) Similis locutio eſt apud Ariſtoph. Ran. I, ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει· & II, 1, Veſp. in Fam. Chor. ubi exponi poſſe videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte,* vel *viciſſim.* LEED.

ead. l. 5. Ἀποδυσάμενος) Υ & η toties male confunduntur in edd. vett. ut vix opus ſit monuiſſe, aut ad edd. attendiſſe, ſi ſenſus alterutrum poſtulat. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, ſed aliam, nempe *Alcen:* quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. Καινεὺς) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. *l.* 4. Ὤπυεν) Forſan ὤπυιεν. GUYET. Ὤπυιεν) Vox non inhoneſtae ſignificationis. Heſychius exponit ἐγάμει. LEED. Sic *Fl.* ſola. In reliquis ὤπυεν. SOLAN. Ὤπυιεν & ſcribi curavi ſupra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo ι medium omiſerant. In *l.* hic eſt ᾤπυεν, iota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignoſce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὀπύω ſine ι eſt ap. Ariſtoph. Ach. v. 254, — ὡς μακάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod neſcio anne poëticum ſit, ad corripiendam ſyllabam. REITZ.

ead. l. 5. Ὁρᾷς) Sic melius P. & L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐριπίδης) Locus eſt Medeae v. 250: Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barneſius verſionem Ennii, *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quam ſemel modo parere.* GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidiſſe videtur, *στῆναί τοι, ἢ ἅπαξ* &c. Guyet. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verſum deeſſe; at cum in Eurip. legatur, Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet, non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum eius ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. Reitz.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν) Inſcite vertunt: *immo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies*: id ſatis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae ſequuntur. L. Bos.

ead. l. 11. Ὠδίνουσαν) Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. Guyet. Aſſentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Ariſtoph. Theſm. 389, & Veſp. 452. Alciphr. I, Epiſt. 35 f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένοις. Sed praeſens hic nil habet incommodi. Reitz.

Pag. 320. *l.* 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixiſſe traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. Solan.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elſner. haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno,* atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe diſtinxit Loydius in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tune, galle, exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur, verbum γίνεσθαι τινὶ hic ſignificare, *nubere alicui,* etſi caſu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σε modo praepoſitum & omnino cum γενέσθαι cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τοῦ γενέσθαι hic eſſe ſignificationem. Interim alia Elſnerus habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. Reitz.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc ſuppeditarunt Mſſ.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non conſentiunt, quarum pars tantum τίς δὲ, aliae τίς δὴ habent.

ead. l. 6. Διοσκόρω) Ita impr. In Coll. Διοσκούρω, uti & 'Ετ. Δ. XIV ſcribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, ſed pererudita nota Hemſterhuſii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Caſtoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam Διόσκοροι ſcribi, licet nullum afferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent Suid. Heſych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν) Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. Ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora tranſmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci ſcripturam opinor eſſe, ἥσθην γὰρ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim, quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. IENS. Mſſ. Regg. 2955. & 3011. ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ, quod recepimus.

Pag. 321. *l.* 2. Αὐτῶν) Duce *Fl.* expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Weſſeling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis, πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex Daviſio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχὺν, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων, Ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλέα τὸν Πορσίναν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud Daviſ. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Noſtrum de Merc. Cond. cap. 19 pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον

ἐκεῖνο δεῖπνον. Alii pleonaſmi notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 ſqq. h. ed.) Reitz.

ead. l. 10. Τὸ νῦν) Conf. ſupra huius Dial. c. 6 m. Reitz.

Pag. 322. *l.* 5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν) Reſpicitur ad arbores ac ſegetes, quas hoſtis ſuccidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σῖτον ἀνεκόμισαν. Reitz.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτούς. Eſt autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo ſic abſolute ponatur, quando pro *invadere*, ſ. iniicere ſe aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, ſed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuiſſe fas eſto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praebentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et ſaepiſſime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. Ibid. ὡς δὲ ἥ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. Idem V, 16 f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et ſic alternis fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & ſimilia paſſim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in ſe mutuo irruere*, proelium committere. Adde Noſtr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τείχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi, quibus infeſtor.* Sed deſino congerere, quae inveniuntur ὅσα κόνις. Reitz.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in caſu non abſimili. Non inuſitatum tamen eſt pro *tributum ſolvere*, ſolum dicere εἰσφέρειν, ſine ulla adiectione. Atque hinc eſt, quod εἰσφορὰ ſit idem ac τέλεσμα, *tributum*. Leed.

ead. l. 14. Οἰσυΐνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *flectuntque ſalignas Umbonum crates.* Has deinde corio veſtiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, ſcuta Germanorum dicuntur fuiſſe *viminum textus*. Solan.

Pag. 323. *l.* 8. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς) Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. Gesn.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris,*

neque curis diſtraheris. Sed cui perſuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam, τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem περικοπῇ repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδιόνυσον. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus.* Μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicuius rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.) P. L. & *P.* ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. *l.* 1. Ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ) Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior. Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior, cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἡ μετὰ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum. Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio. Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis, quid ſerus veſper vehat.* GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας) Cum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus, vertens, *& maenide piſciculo,* & Benedictus *vel maenide;* cum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet, unam maenida ad coenam ſatis non eſſe, ſed ſaperdae non niſi maenidas pares eſſe. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic ſupra Nigr. § 29 f. ἡ ἱππομανία — ἐπείληπται. Ubi Solanus huius verbi poteſtatem, quae hic & illic eſt, *corripi morbo,* recte contra Gronov. aſſerit. Vid. Foeſ. Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciphr. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciphr. εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. *Thucyd. vero active* καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, oppreſſit. *Herodot. VIII, 115,* ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἔφθειρε. *Dio Chryſ. de Regno II,* διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβούσης, *die ingruente;* item Diod. Sic. alioſque, ſi quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. *l.* 1. Μακρὰ οἰμώζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra Iov. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακραν. REITZ.

ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις) Conf. ſupra Nigr. § 22 f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἴκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. *l.* 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *abrogatur* vero magiſtratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur, *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide.* Sed Mſ. non inſcite, ἢ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionyſius, poſtquam exſtincta eſt tyrannis, Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere cogens.* Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poëtas & alios ſcriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praeceſſit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, *quale illud vitae genus eſſe olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. *l.* 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemſterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη. Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, *reliquuſque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens:* τραγῳδία ἀρχῆς eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſtentant

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut ſuperius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγη) De tectis veterum planis, neque, ut ſunt plerumque noſtra, faſtigiatis, vide, ſi lubet, Caſaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter ſpectatum eſſe, ex eodem, ſi neſcias, diſces. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὺς προπέμποντας) Alios conſcenſis tectis aedium magni aeſtimaſſe, ſi illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἑπομένους, *anteambulones, & a tergo ſequentes.* Optime Mſ. τοὺς προπομπεύοντας, qui ante me ibant, pompam quaſi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, eſt *praemittentes.* GRAEV.

Pag. 328. *l.* 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo ſic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. Ἢ Ζεύς ἐστι) Hoc quoque vitioſum eſt in verbis mox ſequentibus, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, *aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mſ. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet ſic ſcribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mſ. Graevii p. 879 ed. Amſt. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλλειπτικῶς, id liber Mſ. plene exhibet. Solent nempe Graeci ſaepiſſime materiam, unde quid factum ſit, ponere in ſecundo caſu, per ellipſin praepoſitionis ἐκ vel ἀπό. Sic ſupra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philopſ. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος· & ſaepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exſtat in Noſtri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ· pag. praecedenti ſimpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeſchylus in Prometheo v. 239: Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in Aſino c. 53 pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. ſupra de Sacrif. c. 11, & paſſim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκπληροῦν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, no-

tiſſimum. Vide 1 Ver. Hiſt. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Ienſii & L. Bos de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex Guyeto non reſtituiſſe, cum nec ex praemiſſo verſu pateret, Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεύς ἐστι ſpondeum facit male. Reitz.

ead. l. 4. Μοχλοὺς) Audi, quid de Coloſſo omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* Solan.

ead. l. 6. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον) Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* Sed Mſ. καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, *& picem, & lutum.* Ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nuſquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni.* Graev.

ead. l. 7. Μυιῶν πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id eſt, *ſoricum & murium araneorum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt, quam muſcae. Palm. Μυῶν) Vide ſupra ad Z. Τρ. cap. 8. Hirundines etiam infeſtaſſe ſtatuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. Solan. Cur μυῶν legam, vid. omnino ſupra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας ſimiliter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipſe praemiſit, melius conveniunt *mures*, quam *muſcae;* immo quia muſtelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum ſocii erunt *mures*, non *muſcae;* etſi aliter viſum Weſſel. Obſ. p. 51, qui haud aegre feret ab ſe diſcedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. Reitz.

ead. l. 12. Ἐξελαύνειν) Conf. ſupra notata ad cap. 14 huius Dial. Reitz.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer ſupra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epiſt. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege ὄντως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia ſic ſupra Imag. c. 17, atque alibi, ſcribitur. REITZ.

Pag. 329. *l.* 2. Δήγματα) P. δήματα. Veneta utraque δείγματα, unde coniicio ſcriptum fuiſſe δείματα. SOLAN. Cum in *I.* eſſet δείγματα, Solanus deleto γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adſcriptum erat marg. *A.* 1. *IV.* ſed & marg. *Hag.* ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi ſeſe ita probat, ut fere in contextum receperim; ſed cum Geſnerus vulgatam ſervans dederit *morſus*, quod quidem ſenſum ſatis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At ſi δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet ſermonem; nam *pavor* plus eſt, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, ſuſpiciones & odia, ſeſe conſequentur iuſto ordine. Et ſic inſidiae & ſomnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid ſimile hic deeſſe videtur. GUYET. Hom. Il. Κ, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, poteſt Luciano inſerere, quiſquis neceſſarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec ſenſus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδὸν) Croeſum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Noſtrum Ὑ. εἰκ. c. 20. SOLAN.

ibid. Υἱὸς κωφὸς ὢν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, ſive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσην) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίων) Dionyſium. SOLAN.

Pag. 330. *l.* 1. Κοινολογούμενος) Conf. ſupra Nigr. cap. 14 med. (iam eſt c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipſum. Conſule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius*. V. Iuſt. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Ariſtoteles Rhet. 5 opponit θάρσος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδα. LEED. De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Paſt. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis exſpectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὧν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλην εἰς ἄφθονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Baſ.) θανάτῳ περιέπεσεν ἄν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc poſſet intelligi, quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait, *ſub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. *l.* 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adſcripſerat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hiſt. c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολίσθοι forſan. GUYET. Immo ſi neceſſario ab ὀλισθαίνω deducendum eſſet; ſed cum & ab ὀλισθέω poſſit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἱμάξαι) In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris Codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paululum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine.* Αἱμάσσειν non conſtruitur cum ſecundo caſu. Sed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι· & vertendus totus locus, *mihi enim hoc unum periculum eſt, ut ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* GRAEV. Aſſentior quidem Graevio δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, αἱμάξαι hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his ſcriptis video, Geſner. etiam ſic vertiſſe. Neque quiſquam ſpero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud eſſe, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξω, uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, ſupra c. 4 f. ἐψεῦσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἠσεβηκέναι φαγόντα· quod fruſtra improbabat Solanus noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum,

non licet mihi otioſum eſſe, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur: nam πολλῷ ait, γὰρ ᾤετο πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ὀπτᾶσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλῃ παραδοθέντα. Noſter Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι ſine τὸ dicere potuiſſet. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locuſque poſtulabit. Alios interim accuſativos pro nominativis poſitos vide apud Kuſterum ad Ariſtoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi ſcenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, *eburneis capulis gladios. & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de perſonis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπισείονται αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur* ἐπίσειστος, *& iactabundo, eſt color & coma niger, moventur* ſeu *vibrantur capilli*. Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem, χαίτην ανασείοντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πίτυος δίκην, *iactantem rectos crines & multos inſtar quercus*. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curioſis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρεῖχε) De hiſtrionibus regis perſonam gerentibus, ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod ſi, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* Sic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρεῖχε, παρέχοι. Vocabulum rarum eſt κενεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum, ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narraſſet, Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos eſſe iuſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadium deciderint, cauſam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη

φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Cauſa eſt diviſio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire, qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum κενοβατούντων lapſu vulnerari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent ſcioli, ſuppoſuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de theatri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene Guyet. ait σὺν per ellipſin intelligi. Et vidimus alibi, ut ſupra 1 Ver. Hiſt. cap. 33. Neque id hic rurſus monerem, adeo eſt obvium, niſi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fruſtra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu ſit καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipſi prorſus eadem. Tria ſimilia dedit Bergl. ad Alciphr. pag. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe obſervat ille) ex Noſtro T. I, Tim. § 22, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, Λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom. Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι.— Arrian. II, c. 2 f. ὀκτὼ μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noſter denuo Icar. c. 27, καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ῥάκια δύστηνα) Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui ſervos fingebant, veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centuculum mimi*, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus: *Conſutus tunicis huc advenio, non dolis.* BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex gloſſa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων ſupra habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem. REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis ſermo? Vid. Adv. Indoct. c. 6. IDEM *in Addend.*

Pag. 332. *l.* 7. Τόγε κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-

λαίῳ ſummatim eſt. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hiſt. c. 28 f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια, ipſa capita & ſummaria. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Aſin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, ſumma, cumulus malorum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) Dicit Alectryon, nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta.* Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένος; Nuſquam, quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμεμετρημένος. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, *quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μεμετρημένος quod *Fl.* habet, non diſplicet; & ſic ſupra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemſterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. *l.* 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐζηλωκώς. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingularis praeter Alciphr. ibi adductum, etiam eſt apud Noſtrum, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. Ac rurſus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγώ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi I. Elſner. haec Luciani afferens monet, id in genere eſſe, *iuvabo*, *malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μῶν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; *Num tu me compelles parietes perfodere?* Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clauſis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, niſi quod in P. ἀναγκ— eſt, pro συναν— quae his mutatis ſatis iam commode habent; ideoque ſervavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστι) Poſt τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλοι, quod excidit librario. Guyet. Non credo excidiſſe ἀποτίλλοι. Sed medium galli ſermonem cupidus interrumpit Micyllus: continuatur autem orationis filum in ſeqq. ἀποσπάσας &c. Exempla eiuſmodi interruptionum apud Comicos ſunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rurſus Dial. ſeq. Icarom. cap. 11 fin. Reitz.

Pag. 334. *l.* 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus eſt, qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe, nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, *at ille rurſum coria calceis aſſuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice ſi interpres locutus eſſet, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii roſionem? Dein ubi in Graecis ſunt coria *calceis aſſuenda?* καττύματα ſunt ſoleae, quae calceis ſuppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων ſi legas, ut ſine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae diſcutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινόω eſt ſordibus inquino, maculo, ἀποπινόω eſt ſordibus purgo, emaculo. Heſych. ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται. πῖνος γὰρ ὁ ῥυπός. Ἀποπινοῦται eſt *ſordibus purgatur.* Πῖνος *enim eſt ſordes.* Sic hunc Heſychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινοῦται· & recte Stephanum legiſſe, hic Luciani locus argumento eſt. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec eſt: *at ille rurſum ſoleas obrodens ſordibus purget.* Nam ſutores etiam ore ſoleas crepidarum lingendo, & ſi quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundaſſe videntur. Graev. Sermo eſt de homine, qui cum fuiſſet ſutor, dives poſtea evaſerat. Huic bona ſua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet,* ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haeſi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim eſt ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At ſagacitas eiuſdem viri cl. ſibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & ſenſum huius loci genuinum perveſtigavit, eruto ex Heſychio ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται, *ſordibus purgatur,* lectoque ἀποπινοῦν pro ἀποπίνων. Sed ego ſemper putavi, ſine dubio typorum vitio, ἀποπινοῦν pro ἀποπινῶν ſcriptum eſſe in viri cl. Animadverſionibus. Nam ἀποπινῶν requiritur, *ſordibus purgans.* Atque adeo nulla literarum mutatione, tranſpoſito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare reſtitutus eſt. Ne tamen quid celem; ego, necdum viſa viri cl. animadverſione, cogitaveram ἀποπλύνων eſſe legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certiſſimo. Iens. Lege ἀποτείνων. *Guyet.* Purgare aut eluere ſoleas ore non ſolent, quod audierim viderimve, ſutores, ſed hoc vetus illorum crimen eſt, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de ſutore, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo ſimilis eſt, IX, 74: *Dentibus antiquas ſolitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetuſque ſolum. Praeneſtina tenes* &c. Equidem non dubito, dediſſe Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & ſcribentem, iotaciſtae ut ſunt Graeci a pluribus inde ſeculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe ſic interpretatus ſum. Gesn. Ienſii emendatio ἀποπινῶν legentis commodiſſima eſt, quia mutatione leviſſima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appoſitum eſt. Graevii ἀποπινοῦν certe aut vitium eſt operarum, aut ipſe errorem hauſit ex Grammatica, quae vitioſius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica Verweiana χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribuſve. Reitz. Haud male divinavit Geſnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mſſ. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, ſic reſcribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρῶ. Solan.

ead. l. 16. Ἀπότιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. Solan.

Pag. 335. *l.* 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Caſaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Ariſt. pag. 241. Bourd. Παρὰ τὸν Σίμωνα *Fl.* ed. & *V.* 2. Bened. ἐπί. Reliqui impreſſi περί. Solan. Recte indicavit. Confuſe Bourd. Reitz.

ead. l. 10. Κλεῖθρον) Cum nihil varient edd. cur id appoſuerit Noſter, quod ſilentio ſatis indicari poteſt, non aſſequor. Sed forſan ſuſpicatus eſt κλεῖστρον in quibuſdam eſſe, ut ſupra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. Reitz.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impreſſi plerique; recte. *Ven.* utraque τε. Solan.

Pag. 336. *l.* 6. Τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mſ. unam vocem, quam & exigit ſententia, interponit, quae recipienda eſt, τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, *at ſedecim vidit, opinor, Soſylus.* Nam ſe dubitare, non certo ſcire num vide-

rit, ex ſequentibus licet cognoſcere. Paulo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace, Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto.* Quis furabatur? Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quidquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅλως γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non ſpernerem: cauſam vid. ex not. noſtra ſequ. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν Ἱππωνά ἐστιν &c.) Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum enim περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν &c. GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν) Delendum τ' & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. SOLAN. Quia nimis brevis eſt Solani nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam. Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens.* Graeca enim ſic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὸν Ἱππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Geſnerus ſic: *Etenim circa equile non valde iam diligens eſt, qui neque alias laborioſus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε eiecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti: rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione iam ſatis patet, prae quo priſtina lectio ſponte iam corruet: nec quiſquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaeret, niſi dixeris, *quia ex furto iam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At ut hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens:* quid ergo ſic praeter ſolitum facit? REITZ. Recte adminiſtratam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίβιος) Vid. ſupra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. c. huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τάμὰ — τοῦ κακοδαίμονος) *Sic noſtros vidiſti flentis ocellos.* LEED.

Pag. 337. *l.* 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui. GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo ſupra cap. 14, ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. ſupra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἄπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impreſſis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὖθις) Theophraſtus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam ſuum facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. *l.* 7. Γνίφωνα) Conf. ſupra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. Alciphr. III, Ep. 34 f. Φείδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, noſtrumque etiam citat in Vit. Auct. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam mallem edidiſſe Γνίφωνα, ut pateret nomen viri eſſe. REITZ.

ead. l. 9. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα) Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis uſuras ſupputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκὼς, non eſt *contortis digitis*, ſed *cuius digiti contabuerunt.* Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων, *& totus contabuit, & extenuatus eſt curis.* Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, ſupputare uſuras, & eius digitos contabuiſſe*, ut ſolent eſſe hominum morbis aut curis confectorum digiti. Poſſes etiam vertere, *digitos eius occalluiſſe*, *callo fuiſſe obductos*, ſive *callo induruiſſe* aſſidua ſupputatione; & hoc malo. Mox neſcio, cur σίλφη Latine vertatur *ſilpha*, ut paulo ante σμίλιον, *ſmilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea ſuppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *ſcalpellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri noſtri. Ego mallem ὑπό. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut ſupra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα) Tolerabile forte diviti incommodum, ſi digiti ſoli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, muſca fit, & iam eſt,

hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut ſtatim dicetur. Quid igitur ſibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent uſurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus ſum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mſſ. miſceantur, notum eſt. Si cui vel ſic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera *& uſuras & digitos* numerat, qui uſuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. *l.* 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam paſſive, τὸν ὀνειροπολημθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paſt. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi περαινόμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἐστι) Ex *l.* ἔστο Solan. noſter ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret. Concederem, ſi pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec ſibi reſpondere. Iam vero nihil opus eſt, & accuratius inſpicienti apparet; illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum eſſe, quia πλοῦτός ἐστο, accentu retracto, eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuiſſe, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religioſe obſervarem, ſi neceſſitas mutationem ſuaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. *l.* 5. Ἑτερακλέϊ, *leg.* Ἑτεραλκέϊ.

Date Due

13783

BOSTON COLLEGE

3 9031 01241853 9

13783

Lucianus

Author

Opera Vol.6

Title

Ed: Hemsterhusii & Reitzii

Lucianus

BOSTON COLLEGE LIBRARY

UNIVERSITY HEIGHTS

CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.